

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
SNOWY
STANDALONE
ROMANCE
NOVEL

Only One Bed

TWO
ENEMIES.

KATI WILDE

AUTHOR OF *THE WEDDING NIGHT BEFORE CHRISTMAS*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Only One Bed

KATI WILDE

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, aşağıdaki durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir şekilde dağıtılamaz eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar.

SADECE BİR YATAK

Copyright © 2025 Kati Wilde

Tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı Kati Wilde tarafından yapılmıştır. Tüm görseller Adobe Stock üzerinden lisanslanmıştır. Yıldızlı gökyüzü © Anton. Kulübe © panaramka. Karlı manzara © Bashkatov (iki ayrı resimler). Başlık yazı tipi "Timberline" Giuseppe Salerno ve Paco González tarafından Resistenza'dan tasarlanmıştır. Yazar adı ve vurgu yazı tipi "Franklin Gothic URW Condensed" URW Type Foundry'den. Tüm fontlar Adobe Fonts aracılığıyla lisanslanmıştır.

katiwilde.com

YAPAY ZEKA YOK

Bu kitabın oluşturulmasında yapay zeka tarafından üretilen hiçbir içerik kullanılmamıştır.

hikaye ve metin. Her bir kelime ve fikir Kati'nin insan beyninden çıktı.

Kapağın 2021'de oluşturulduğu sırada, kullanılan stok görsellerin hiçbiri yapay zeka tarafından üretilmiş olarak etiketlenmemiştir, ancak bunları bu şekilde işaretlemek sanatçının

2021'de takdir yetkisi, çünkü o dönemde yapay zeka nesli varlıkları yaygın değildi. Kullanılan stok görseller, etiketlenmenin doğru olduğundan emin olmak için 2024 yılında tekrar kontrol edilmiştir.

Adobe'nin sanatçılardan AI-gen görüntüleri AI olarak sınıflandırmalarını istemesi artık değişmedi. (Kati'nin notu: Kendi yazdığım metinden farklı olarak, **kesinlikle** Stok fotoğraflarda AI-gen kullanımını garanti etmiyorum çünkü sanatçının etiketlemesinin tam ve doğru olduğuna güvenmek zorundayım, ancak görüntülerin AI tarafından üretilmediğinden emin olmak için tüm gerekli özen gösterildi).

Bu yazar, bu kitabın içeriğinin yapay zeka öğrenimini kolaylaştırmak amacıyla kullanılması için hiçbir izin vermemiş ve hiçbir hak sunmamıştır. Bu izinler ve haklar, yazarın yaşamı ve telif hakkı süresi boyunca asla verilmeyecektir.

Bu kitabın telif hakkıyla korunan içeriği herhangi bir yapay zeka içerik havuzuna dahil EDİLEMEZ.

İÇERİK UYARILARI

Sayfa dışı ama bahsedildi: Bir ebeveynin trafik kazası sonucu ölümü (~yirmi yıl önce), ebeveynin sadakatsizliği ve terk edilmesi (~yirmi yıl önce), kalan ebeveynler tarafından çocukluğun duygusal ihmali, yetişkin bir üvey çocuğa cinsel teklifte bulunan bir üvey ebeveyn, sürekli eleştirileri ve olumsuzlukları duygusal ve zihinsel bir dayağa dönüşen yetişkin bir kardeş, yetişkin aile üyelerinin başka bir yetişkini istismar etmek için ailevi bağlardan yararlanması Aile üyelerinin iyi niyeti ve mali/yaşamsal durumu, ikiyüzlü iyilikseverler ve hiçbir şey yapmayanlar ve genel olarak nezaket ve/veya merhametten yoksun insanlar.

Sayfa içi: Hafif yaralanmalar ve hafif beyin sarsıntısı ile kar motosikleti kazası (kaza sayfa dışı, yaralanmalar değil), reçetesiz ibuprofen dozu almak (etiketteki 400 mg yerine 800 mg), kaçış aramak dayanılmaz bir ev hayatı, küfür ve kaba dil, son kullanma tarihi yeni geçmiş prezervatif kullanımı, iki yetişkin arasında açık heteroseksüel seks, uyurken dubcon/noncon temas (bir noktada, kahraman ve kadın kahraman Farkında olmadan birbirlerine doğru dönerler ve sarılırlar. Uyuyan kadın kahraman da cinsel organını kahramaninkine sürüyor; kahraman uyanık ama teması kesmiyor. Muhtemelen adı **Sadece Bir Yatak** olan bir kitapta tam da beklediğiniz şeydir).

Sorularınız veya endişeleriniz mi var? Banakati@katiwilde.com adresinden veya sosyal medya üzerinden ulaşın (ancak lütfen kaba veya eleştirel olmak istiyorsanız mesajınıza içerik uyarılarını da ekleyin, çünkü bu gerçekten incelemeler için saklanmalı ve yazara yönelik (bu yazım hataları, hatalar veya kasıtsız olarak rahatsız edici öğeler, ki bunları düzeltebilmek için bilmeyi tercih ederim)).

Okuduğunuz için teşekkürler!

Herkese sezon selamları
(aldatañ kocam hariç)

Contents

[Sadece Bir Yatak](#)

1. [Abbie](#)
2. [Abbie](#)
3. [Reed](#)
4. [Abbie](#)
5. [Reed](#)
6. [Abbie](#)
7. [Abbie](#)
8. [Reed](#)
9. [Abbie](#)
10. [Reed](#)
11. [Abbie](#)
12. [Reed](#)
13. [Abbie](#)

[Yazarın Notu](#)

[Going Nowhere Fast](#)

[Ayrıca Kati Wilde](#)

[tarafındanNewsletter](#)

Sadece Bir Yatak

İki Düşman. Sadece bir yatak.

Abbie Walker ücra bir kulübede tek başına iki hafta geçirmek için sabırsızlanmaktadır. Zorba anne yok. Dırdırcı kız kardeşi yok. Sadece huysuz bir kedi, bir araba dolusu atıştırmalık ve neşe dolu bir kalp. Bu şimdiye kadarki en iyi tatil olacak.

Sonra, kar fırtınasının ortasında ortaya çıktı.

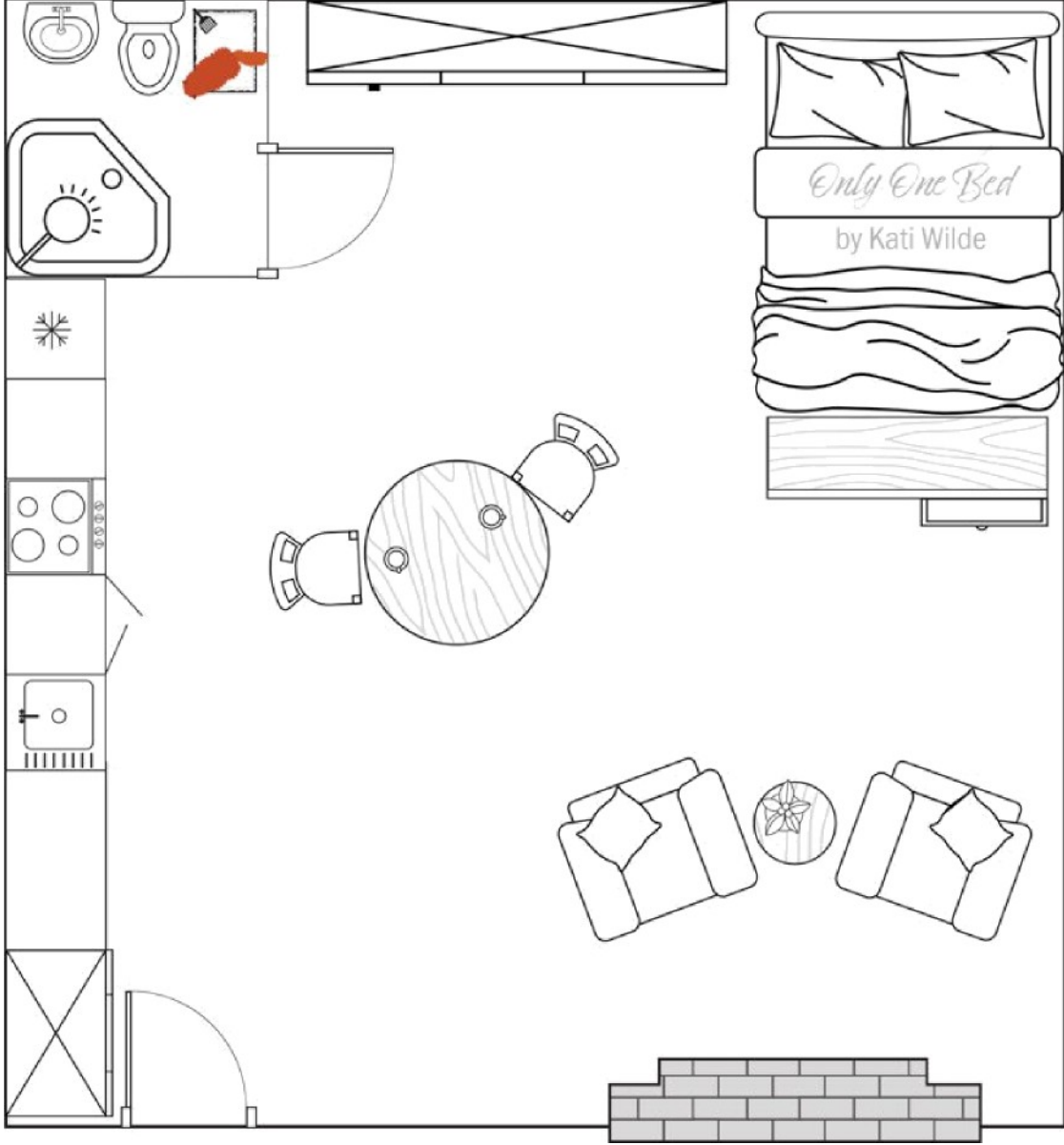
Ne yazık ki Noel Baba değil. Onun yerine yaralı bir Reed Knowles, Abbie'nin kulübesine girerek onun mükemmel tatilini mahveder. Abbie'nin ondan nefret etmek için iyi bir nedeni vardır ve Reed de ondan hiç hoşlanmamaktadır.

Ama birbirlerine yapışmışlar. Ve sadece bir yatak var. Karlar eriyene kadar dillerini ısırarak, birbirlerini sıcak tutmak zorundadırlar... ve belki de o soğuk kış gecelerinde, en büyük düşmanlarının en başından beri ihtiyaç duydukları tek kişi olduğunu keşfederler.

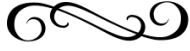

**İçerik uyarıları için telif hakkı sayfasına geri
dönün.**

KABİN İÇİ

Abbie

ABBIE

"Bu şimdiye kadarki en iyi Noel olacak," diye ilan ediyorum. Direksiyonu üç saat boyunca parmaklarımla kavradığım için zaten ağrıyan parmaklarım, zincirli lastiklerim karın altına gizlenmiş bir çukurun üzerinde sarsıldığında direksiyonu tekrar sıkıca kavırıyor.

Hot Biscuit Slim -başlangıçta hiç de neşeli bir kedi değildi-yolcu koltuğundaki taşıyıcısından kederli bir şekilde miyavlıyor. Huysuz suratına aşık olduğum güne hayıflandığına ve kendini kurtarma barınağına geri göndermeyi dilediğine şüphe yok.

"Bu şimdiye kadarki en iyi Noel olacak. Ve ölmeyeceğiz." Son kısmı zorla mırıldanıyorum, sanki bu kelimeleri yüksek sesle söylemek bu dar orman yolundaki muhtemel ölümümüzü engelleyecekmiş gibi.

En azından, umarım yoldayım. Hızla yağan kar zemini tamamen kapattı. Cep telefonum iki saat önce çekmemeye başladı, GPS'im birkaç mil geride ilk, biraz daha az dar orman yoluna saptığımda nereye gideceğimi bilme iddiasından vazgeçti ve navigasyon hissim 'ağaçlara çarpmamaya çalış'a indirgendi.

Kar yüklü alçak bir dal arabamın yan tarafını sıyırdığında, bunu 'ağaç gövdelerine çarpmamaya çalış' olarak değiştiriyorum.

Hot Biscuit Slim yine bağılıyor.

"Oh, sus! Hava durumu uygulaması bu geceye kadar kar yağmayacağını söylüyordu. Bu benim hatam değil!"

Kediden aniden yayılan pis koku aynı fikirde olmadığını gösteriyor. Telaşla penceremi açıyorum ve katıksız bir dağ mutluluğu dalgasıyla çarpılıyorum. Ciğerlerim temiz, berrak havayla doluyor. Donma noktasının sadece bir derece altında olduğu için çok soğuk değil, aksine ferahlatıcı. Yağan taneler aşağıya doğru öyle yumuşak, sessiz ve hoş bir şekilde süzülüyor ki, giderek daha tehlikeli bir hale gelen yolda ilerlemeye çalışırken direksiyonun üzerinde kambur durmanın verdiği acı verici gerginlik bir anlığına sırtımdan ve omuzlarımdan hafifliyor. Sonra tepemdeki bir dal, açık penceremin kenarını bombalayan ve patlayan dev bir ıslak kar topağı bırakıyor. En kötüsünü kucağımdan fırçaladığımda, buzlu su kasıklarımı ıslatmıştı.

Direksiyonun üzerine tekrar eğilerek, gıcırdayan dişlerimin arasından, "En iyi. Noel. Hiç."

ON BEŞ DAKİKA SONRA Harris'in kulübesi birdenbire ortaya çıktı. Bir an iki yanımda ağaçlarla sürünerek ilerliyorum, bir an sonra bir açıklık açılıyor ve yol bitiyor. Uzun köknarların altında çömelmiş, önümüzdeki iki haftayı geçirmeyi planladığım kütük kulübe. Kendime her zaman hayalini kurduğum türden mükemmel bir Noel yaşatacağım - yalnız olacağım için bu kolay olmalı.

Neredeyse yalnız.

Pençeleri ve turuncu tüyleri olan kindar topum, taşıyıcısını karların içinden geçirip küçük, üstü kapalı verandaya taşırken tehditkâr bir şekilde hırlıyor. Eldivenli parmaklarımla anahtarlığı kurcaladıktan sonra kapıyı sabitleyen asma kilidi açıyorum.

çerçeveyi, sonra sürgüyü. İçeri ittiğimde soğuk, bayat hava beni karşılıyor.

Kalbim mutlu bir şekilde çarpıyor. Panjurlu pencereler neredeyse hiç ışık almasa da, içeriden görebildiklerim tam olarak Harris'in tarif ettiği gibi. Dolap büyüklüğündeki banyo dışında, kabin tek bir büyük oda olarak düzenlenmiş. Orta boy bir yatak, ayak ucunda bir çekmeceli dolapla birlikte uzak köşeye itilmiş. Sağımda iki deri koltuk taş şömineye bakıyor. Kulübenin ortasında, altına iki ahşap koltuk sıkıştırılmış yuvarlak bir masa var; sol taraftaki duvarı bir mini mutfak ve dolaplar dolduruyor. Toplamda, ilk stüdyo dairemden çok daha büyük değil, bu yüzden kendimi evimde hissediyorum.

Korkunç yolculuğumun yorgunluğuna rağmen, içimde yenilenmiş bir enerji dalgalanıyor. Harris'in talimatlarını çıkarıp buzdolabının, ocağın ve su ısıtıcısının pilot ışıklarını yakıyorum. Kulübenin arkasındaki kulübede bir kar küreği buluyorum, arabama giden kısa yolu temizliyorum ve çantalarımı ve kutularımı boşaltmaya başlıyorum. Çabalarım, onu çöpüyle birlikte kilitlediğim banyoda miyavlayan Hot Biscuit Slim'in neşeli sesleri eşlik ediyor. İhtiyacım olan son şey, ben her şeyi içeri taşıırken onun ön kapıdan kaçması. Kuşkusuz ormana doğru kaçacak ve beni peşinden koşmaya zorlayacak, muhtemelen kaybolacak ve donarak ölecek. Bu arada, kulübeye geri dönecek, Noel jambonumun içine girecek ve beni hiç özlemeyecek.

Sevimli, huysuz bir surattan etkilendiğim için başıma gelen bu. Ama en azından yakışıklı bir yüze karşı hassas değilim. Bu özel duruma karşı erken yaşta aşı oldum, John ve Reed Knowles sayesinde - gördüğüm en güzel adamlar olabilecek ama aynı zamanda intikamcı zorbalar ve kanunsuz dolandırıcılar olan bir baba oğul. Artık yakışıklılığa karşı tamamen bağışıklık kazandım.

Burada patronumun kulübesinde saklanmamın nedeni de onlar, çaresizce yalnız olmak için, bunun yerine zamanımı harcayarak

kendi evimde tatil yapıyorum.

Ugh. Neden Knowles'ları düşünüyorum ki? O pislikler kafamda yer kaplamayı hak etmiyorlar. Ve kesinlikle gelmiş geçmiş en iyi Noel'de yerleri yok.

Kasıtlı olarak, temsil ettikleri tüm korkunç geçmişle birlikte onları zihnimden uzaklaştırıyorum ve bavullarımı açmaya başlıyorum.

Ertesi sabah, göğsümün üzerinde oturan ve sağ ön patisi mememin ortasına çarpan on beş kiloluk kedi küçümsemesiyle . Asla bir kediye beni kasten incitmekle suçlamam, ama kahretsin - sanki adım atılacak en acı verici yerin neresi olduğunu biliyor.

Küfrederek onu ittim ve yataktan yuvarlandım. Keşke uyumadan önce terlik çoraplarımı ve tüylü bornozumu hazırlasaydım diye geçiriyorum içimden. Kulübe buz gibi. Ama yatakta herhangi bir pantolon ya da çorap giymek beni çıldırtıyor, bu yüzden çekmecenin üzerinde duran bavulu karıştırırken külotum ve flanel pijama üstümle soğuk döşeme tahtalarının üzerinde dans ediyorum. Bir çift polar çorabı çekip çıkardığımda ayak parmaklarım neredeyse buz tutmuş oluyor, ardından aceleyle üstüme uyan pazen pantolonu giyiyorum.

Dün geceki ateşten kalan korların bulunduğu şöminenin yanı biraz daha sıcak. Birkaç parça odun atıyorum, sonra ellerimi kollarımın içine sokup kollarımı göğsüme sararak titreyerek orada duruyorum. Hot Biscuit Slim ayaklarımın arasında dolanıyor, kahvaltısı için miyavlıyor.

Ayak parmaklarım çözöldükten birkaç dakika sonra beynim çözölüyor. Tabağını dolduruyorum, sonra alışkanlıktan telefonumu kontrol ediyorum.

Mesaj yok. Çünkü, tabii ki, telefon çekmiyor. Kulübe tamamen şebekeden uzakta.

Ve saat daha sabahın
4:54'ü. Şu lanet kedi.

Hot Biscuit Slim'e tiksinti dolu bir bakış attım. Onun umurunda değil. Ve sanırım beni erken uyandırmış olsa da, ben de her zamankinden çok daha erken yattım - saat sekiz civarında. Bu yüzden bütün gece uyudum ve güne bir an önce başlayabilirim.

Sabaha bilgisayarımın ya da telefonumun başında başlamamak garip. Genellikle masamda kahve içerim, ateşin önünde bir koltuğa kıvrılmam. Garip ama oturup bugün yapmam gereken her şeyi değerlendirmek güzel.

İlk olarak tüm pencere panjurlarındaki asma kilitleri çıkaracağım, böylece gün boyunca pille çalışan fenerlerimi kullanmak zorunda kalmayacağım. İkincisi ise bavulları açmayı bitirmek olacak - gerçi dışarısı hala karanlık ve birkaç saat daha karanlık belki de bavulları açmak önce gelmeli. Dün, enerji dalgam arabadan her şeyi getirecek kadar uzun sürdü, ancak çökmeden önce sadece yiyeceklerimi yerleştirebildim.

Tüm bunlar tamamlandıktan sonra, yapılacaklar listesindeki üçüncü ve en çok beklediğim maddeye başlayabilirim: bir Noel ağacı bulmak. Normalde ormana tek başıma gitmezdim, çünkü yüzde yüz kaybolma ihtimalim var. Bugün bu konuda endişelenmeyeceğim. Ben geldikten kısa bir süre sonra kar durdu ama yakın zamanda erimeyecek ve izlerim kulübeye dönerken takip edebileceğim açık bir yol bırakacak.

Listemdeki birinci ve ikinci maddeleri bitirir bitirmez, içimdeki Paul Bunyan'ı ortaya çıkaracağım ve gidip kendime bir ağaç alacağım.

BEN KİLİT AÇMA son deklanşörde rüzgar aniden
yükselir ve sıcaklık düşer. Birkaç saniyeliğine

Yine de bir ağaç aramaya gitmeyi düşünüyorum. Yüzüme vuran buz gibi yanık beni içeri dönmeye ikna ediyor.

Noel'e daha dört gün var, o yüzden aceleye gerek yok. Odunculuk oynamak yerine, havanın açmasını beklerken kulübeyi dekore edebilir ya da yeni bir tabloya başlayabilirim. Bir ağacım olmasa bile, bu şimdiye kadarki en iyi Noel olacak.

Ama zaten her Noel, annem ve kız kardeşimle geçireceğim bir yıldan daha iyi olurdu.

Bu düşünce beni hemen suçlu hissettiriyor. Sonra da suçlu hissettiğim için kızıyorum. Her iki duygu da hissetmek istediğim duygular değil, bu yüzden taşınabilir bluetooth hoparlörümü çıkarıp Mariah'nın Merry Christmas albümünü yüklüyorum ve patlamış mısır çelenkini agresif bir şekilde geçirirken avazım kadar şarkı söylüyorum.

Pencerelerden bir sonraki bakışında beyazdan başka bir şey yoktu. Yumuşak bir şekilde dönen beyaz da değil, yanlara doğru hızla esen ve Mariah'yı duraklatır durmaz ılık çalıp uluyan rüzgâr tarafından yönlendirilen bir beyaz. Arabamı zar zor görebiliyorum, verandadan sadece bir metre uzağa park edilmiş olmasına rağmen.

"Vay anasını," diye nefes alıyorum, ekose perdeyi kenara çekerek. "Bunu görüyor musun?"

Şöminenin önünde kıvrılmış uyuyan Hot Biscuit Slim başını bile kaldırmıyor. Birkaç dakika daha orada durup daha önce hiç görmediğim bir kar fırtınasına hayretle bakıyorum. Bir yandan da aklımın bir köşesinde fırtınanın yol açabileceği olası sorunları gözden geçiriyorum.

Elektrik bir sorun değil. Kuyu pompası güneş enerjisiyle çalışıyor ve boruların donmaması için su damlatsam bile akülerde birkaç gün yetecek kadar elektrik olması gerekiyor ve kuyu evinde yedek olarak kullanılan küçük bir benzinli jeneratör var. Aletler propan kullanıyor ve deposu dolu. Cihazlarımı şarj etmek için bir batarya paketim var. Eğer boşalırsa, arabada şarj edebilirim. Odunlar şöminenin yanındaki kütük rafını dolduruyor, daha fazlası da

verandada ve kulübenin yanında. Ve ihtiyacımdan çok daha fazla yiyecek getirdim. Her ihtimale karşı.

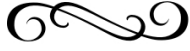
Gerçekten, çok fazla sorun yaşamadan birkaç hafta boyunca karda kalabilirim. Tek gerçek sorun can sıkıntısı olabilir. Bu zaten internetten veya herhangi bir yayın hizmetinden en uzun süre ayrı kaldığım zaman... Bilmiyorum bile. Uzun bir süre. Ama şebekeden uzak kalacağımı biliyordum, bu yüzden boyalarımı ve üzerinde çalışmak için birkaç ucuzcu dükkân tuvali getirdim - ve eğer onları bitirirsem, telefonuma indirilmiş bir ton kitabım var. Telefonum ölse bile, Harris'in koltukların arasındaki yan masanın altına sıkıştırılmış (hepsi korku, ormanda yalnızken birinin tam da okuması gereken şeyler) kitapçıkları var.

Kazara kulübeyi yakmaktan kaçındığım sürece, fırtına süresince ve sonrasında kendimi dışarı çıkarmam ne kadar sürerse sürsün, iyi olacağım.

Ancak hayal ettiğim tüm senaryolarda, düşündüğüm tüm sorunlarda, bir kez bile birinin kar fırtınasının ortasında ormandan çıkıp kulübenin kapısını hayal etmemiştim.

Yine de yatağa girdikten beş dakika sonra tam olarak bu oluyor.

Abbie

ABBIE

Kar fırtınasında birinin dışarıda olabileceği fikri o kadar imkansız görünüyor ki, birkaç saniyeliğine yatakta kaskatı kesilip, duyduğum şeyin rüzgarın bir ağacı devirmesi olup olmadığını merak ediyorum. Belki de dallar kabin kapısına çarpmıştır? Bu muhtemelen arabamın da parçalandığı anlamına gelirdi ama koltuğun kafalık kısmının saçlarımı toka ile tutturmamı imkânsız hale getirmesinden hiç hoşlanmamıştım zaten-

Güm, , güm!

Kesinlikle biri kapıyı yumrukluyor. Belki bir bağırış da olabilir ama fırtınadan ne bağırdıklarını anlamak imkânsız. Ama bir ses olduğu kesin. Sonra kapı kolu tıkırdıyor, ileri geri dönüyor.

Yataktan fırladım. Odanın yarısını geçtikten sonra aniden üzerimde sadece pazen pijama üstüm ve iç çamaşırım olduğunu hatırlıyorum... ve tamamen yalnız olduğumu ve dışarıdaki kişi tehlikeliyse yardım çağırmanın hiçbir yolu olmadığını.

Belki bir seri katil bile olabilir.

Bu düşünce beni olduğum yerde donduruyor, ama ben çoktan kapının yanındayım. Kalbim gümbür gümbür atıyor. Ben ne yapacağım? Pantolonunu giy,

Tabii ki, ama bu kolay cevap. Bu kişiyi içeri alacak mıyım?

Bir rüzgâr bacanın içinden ürkütücü, içi boş bir ses çıkarıyor. Verandaya bakan küçük pencereden hiçbir şey göremiyorum, sadece kendi soluk yansımamı.

Güm, , güm!

Zıplıyorum, sonra şömine demirini kapıyorum. Korku ağzımı kurutmuştu ve "Kim o?" diye bağırarak kadar tükürük toplamak zorundaydım.

Bir erkek sesi cevap verir, ancak kelimeler kapı tarafından karıştırılır ve fırtına tarafından boğulur. Muhtemelen dışarıda donduğunu bağırıyor. Onu içeri almazsam öleceğini.

Midem düğümleniyor. Bu gece dışarıda mahsur kalan herkes muhtemelen ölecek. Onu kurtarmak için sadece kapıyı açmam gerekiyor.

Ve gerçekten, bir seri katil böyle bir fırtınada dışarıda olur mu? Bir katil kar fırtınasını yakındaki bir kasabada bekler mi? Bir yere gittiğim yok ve kar durduktan sonra da kolayca öldürülebilirim. Beni öldürmek için şimdi buraya gelmek gerçekten aptalca olurdu... ve kesinlikle bu kadar aptal birini alt edebilirdim. Kesinlikle yapabilirim.

Tamam o zaman. Bu her , onu kurtaracağım.

Demiri tutarak önce ilk sürgüyü, sonra da ikincisini çeviriyorum. Kapı o kadar hızlı içeri doğru çarpıyor ki, çarpmamak için tökezliyorum. Devasa çizmelerinden yüzünü kısmen gizleyen kürklü kapüşonuna kadar tamamen beyaza bürünmüş devasa bir kardan adam buz gibi bir rüzgârla içeri dalıyor. Kapıyı çarparak kapatıyor, gözlerini maskeleyen kayak gözlüklerini yukarı itiyor ve birden tanımak istemediğim birine bakıyorum.

İğrenç bir kardan adam değil. Sadece iğrenç.

Lanet olası Reed Knowles. Neden onu içeri aldım ki? Neden mi?

Donmasına izin vermeliydim.

Ateşin ışığında durup ona öfkeyle bakan ve sopayı beyzbol sopası gibi tutan beni iyice gördüğünde gözlerini kırptırıyor. Bakışları loş odada dolaşıyor.

Muhtemelen Harris'i arıyordu. Bana dönmeden önce.

Hala kızgın. Hala kafasını kırmaya hazır.

"Sen." Bu kelimeyi bir lanet gibi tükürüyor. "Sen Walker kızlarından birisin. Huysuz olan."

Onu bir kere ısırđığım için böyle söylüyor. Tam elinin etli kısmından, kan akıtacak kadar sert bir şekilde. Yara izi kaldı mı bilmiyorum. Umarım vardır.

"Ben sadece bir sebep olduğunda acımasız olurum." Sopayı sallayarak bana bir sebep göstermesi için cesaretlendiriyorum. İyi bir sebep olmasına bile gerek yok. "Neden buradasın?"

Gözleri kısıldı. "Harris'ten bir davetiye aldım."

Harris O'Neil. Patronum. Onun arkadaşı.

Harris'i severim ve genelde arkadaşlarını da severim. Bunu değil. "Bu battaniye davetini kullanmadan önce ona sormuyor musun?"

"Genellikle öyle." Çenesindeki bir kas çalışıyor. "Bu gece yapmadım."

"Yapmalıydın. Çünkü yeni yıl sonrasına kadar buradayım, ki bunu onunla da konuştum. Bu da ilk hakkın bende olduğun anlamına geliyor ve ben gitmiyorum. Yani gidiyorsun," diyorum ve eldivenlerini çıkarıyor. Sanki cevap vermeden önce bile kalma niyetini ilan eder gibi-

"Yapamam."

Görünüşe göre artık tam cümlelerle konuşma zahmetine de katlanamıyor. "Evet, yapabilirsin. Sadece"- bir elimle pokeri bırakarak, hala yaslandığı kapıya doğru kaçamak bir hareket yapıyorum

- "Geldiğın yoldan geri dön. Buraya nasıl geldin?" Kar fırtınasında bile bir araçtan gelen ışıkları fark ederdim.

"Kar arabası."

"O zaman kar motosikletiyle uzaklaşabilirsin."

"Keşke yapabilseydim." Kelimeleri birbirine karışıyor ve iri vücudu kapıya doğru sarkıyor. "Dinle-"

Bu daha çok lissssen gibi çıkıyor. "Sarhoş musun sen?"

Üzerinde hiçbir koku alamıyorum. Ama şimdi dikkat ediyorum da, çok sabit görünmüyor ve konuşması kesinlikle bozuk.

Başını iki yana sallıyor, sonra bu hareket canını acıtmış gibi yüzünü buruşturuyor ve gözlerini kapatıyor. "Hayır.

Gerçi bir kaza geçirdim-"

Öfke damarlarımda dolaşıyor. "Sarhoş araba kullanırken mi?"

"Hayır," diye ısıırıyor ve bu inkârın gücü ona da acı veriyor gibi görünüyor. Uzanarak kapüşonunu geriye itiyor ve başına dokunuyor; elini tekrar ileri götürdüğünde parmaklarını kan kaplıyor. Gözleri hâlâ kapalı olduğu için göremediği kan. "Ve senin iyi kalpli Walker beynin beni suçlayacak başka bir şey bulmaya karar vermeden önce, ben de birinin karısıyla kaçmıyordum."

Bu kötü yumruk, kanını gördüğümde hissettiğim az miktardaki sempatiyi yok etti. "Dur tahmin edeyim, seni biri mi vurdu? Onları suçladığımı söyleyemem."

Reed buna cevap vermiyor. Onun yerine, sanki kendi yarasına şaşırmış gibi kanlı parmaklarına göz kırpmıyor. "Üzerime bir ağaç dalı düştü."

Büyük bir tane sanırım. Muhtemelen karın ağırlığı altında kırılmıştır. Onu bayıltmamış olması çok kötü.

Ya da belki de öyle oldu. Çünkü sırtı, sanki bacakları artık onu desteklemiyormuş gibi kapıdan aşağı kaymaya başlar.

"Hayır, hayır, hayır, bunu burada yapamazsın!" Demiri bıraktım ve omuzlarından tutarak onu dik tutmaya çalıştım. Dev gibi bir adam olduğunu düşünürsek bu hiç de kolay değil. "Cep telefonumuz çekmiyor ve arabam kara gömüldü. Yani burada bayılamazsın, çünkü beyin sarsıntısı geçirirsen sana yardım etmemin hiçbir yolu yok. Ya da daha kötüsü. Ve ölemezsin. Burada olmaz."

"Ama başka bir yerde ölebilirim?" Gülmeye benzer bir şey çıkarıyor. "Burada ölmek daha iyi. Parmak izlerinin hepsi

kafatasım çatladı. Bir Walker'ın daha hak ettiğini bulduğunu görmek buna değebilir."

İçimden bir ses dışarıdaki tipiden daha soğuk davranıyor. "Sence babamın ölümü yeterli değil miydi?"

"Annemin de öldüğünü düşünürsek mi? Hayır."

Pislik. Ama cevabının ne bilmeliydim. On sekiz yıl önce, babam annesiyle kaçtığında ben yedi yaşındaydım, Reed de on iki yaşındaydı. Fazla uzaklaşmadan ikisi de bir araba kazasında öldü. Hepimiz yeterince bedel ödemiş, yeterince yas tutmuş olsak da Knowles'ın adamları aileme zulmetmekten asla vazgeçmeyecek. Nedenini Tanrı bilir. Belki de babam cezalandırmak için uygun olmadığı için Knowles'lar hınçlarını geride kalan Walker'lardan çıkarmaya karar verdiler.

Ancak, onu ayakta tutan ben olduğum için daha nazik bir yanıt vermeliydi.

Artık değil. Omuzlarını bıraktım.

Reed karlı bir yığın halinde yere düşer. Ayağa kalkacakmış gibi öne doğru hamle yapar, sonra bunu tekrar düşünür ve tekrar kışının üzerine oturur.

"Siktir," diye mırıldanıyor. "Sikeyim."

Ben de aynen öyle düşünüyorum. "Noel tatilimi mahvediyorsun."

"Ben de pek iyi vakit geçirmiyorum." Yine o kısa, oflayarak gülmeyen kahkahalarından birini atıyor. "Zaten boktan bir gündü, daha da boktan bir hal aldı."

Ona dikkatle bakıyorum, çünkü kollarını yukarı kaldırdığı dizlerinin üzerine koymuş, başını da dizlerinin arasına sarkıtmış. "Kusacak mısın?"

Onun boğazı çalışır olarak o yutar bir kez, sonra iki kez.

Sonunda "Emin değilim." dedi.

"Belki de uzanmalısın?"

Cevap olarak çıkardığı homurtu anlaşılmış gibi. İsteksiz ama anlaşılmış gibi. Yine de yatağa doğru bir hareket yapmıyor.

Uzun bir süre onu izliyorum, kendi isteksizliğime karşı mücadele ediyorum. Ona yardım etmek istemiyorum. Dünyada başka kim olsa (babası hariç) çoktan ilk yardım çantasını kapmış ve başındaki yarayla ilgilenmeye başlamış olurum.

Yapılması gereken doğru şeyin ne olduğunu biliyorum. Bunu yapmakta bu kadar yavaş kalacağımı hiç düşünmemiştim ve doğru yolu daha kolay seçemediğim için kendimden nefret ediyorum. Reed Knowles'un çöp gibi bir insan olduğuna şüphe yok. Ama ben kendim için daha iyisini düşünmüştüm.

Yine de ona iyi davranmak zorunda değilim. Sadece ölmemesine yardım etmeliyim. Sonra o gidebilir ve ben de en iyi Noel'imi geçirmeye devam edebilirim.

Bu yüzden vazgeçtim. İsteksizce. Daha iyi meleklerime teslim olurken çektiğim ağır iç çekiş muhtemelen öfke nöbeti geçiren üç yaşındaki bir çocuğa daha uygun ama umurumda değil. Zaten benim hırçın olduğumu düşünüyor -normalde değilimdir ama ona karşı bir istisna yaptığımı kabul ediyorum- ve bana başka ne dedi? İyi kalpli Walker mı? Annem ve kız kardeşim kendi özel yöntemleriyle öyle olmaya çalışsalar da ben de öyle değilim. Ayrıca dört yıl önce Harris'i beni işe almaması konusunda uyardığını ve patronuma "Bu Walker'lar yüzüne bok atar, sonra da bunun senin hatan olduğunu söylerler. Verdikleri zararın sorumluluğunu asla üstlenmezler." Yani somurtkan bir iç çekiş Reed Knowles'ın benim hakkımda zaten düşündüğünden daha az düşünmesine neden olmayacak. Ve her halükarda onun düşünceleri umurumda değil.

"Kendi gücünle yatağa kadar gidebilir misin?" "Sanırım," diyor Reed ama sesi pek emin değil gibi. "Eğer yapamazsan, biz hallederiz. Ama ceketini çıkar. "Önce botlarını ve çizmelerini giy, böylece yere damlamazsın." Pille çalışan bir feneri açıyorum ve ilk yardım çantasını sakladığım banyoya taşıyorum. Aynaya şöyle bir bakınca henüz pantolon giymediğimi hatırlıyorum - pijama tişörtüm uyluğumun ortasına kadar sarktığı için önemli değil - ve ayrıca bugün duş almadığımı ya da

Saçımı parmakla taramak. Ayrıca Reed Knowles yıkanmamış kışımı öpebileceği için önemli değil.

Gittiğim kısa süre içinde ceketini çıkarmayı başardı ama kar botları konusunda o kadar iyi değil. Hâlâ sırtını kapıya dayamış oturuyor ama öne eğilip bağcıklara uzandığında parmakları birbirine dolanıyor ve sıkıldığı dişlerinin arasından acı tıslıyor. Bir an sonra Reed duraksıyor, gözlerini kapatıp geriye yaslanıyor, sonra tekrar deniyor. Beceriksizce tıslıyor ve ben daha fazla dayanamıyorum.

"Ben yaparım."

Ellerini karla kaplanmış botlarından uzaklaştırıyorum. Buz tabakasını yarıp bağcıkları çözdüğümde parmaklarım donuyor, sonra botunu dev ayağından çekip çıkardığımda kışımın üstüne düşüyorum. Tabii ki eriyen kar yığınının üzerine düşüyorum ve soğuk su iç çamaşırimi ıslatıyor. Çömeli kalkarak sol ayağını tutuyorum ve botu yerden kaldırıyorum. Bu kez keskin nefes tıslaması bana kafasından daha fazla yaralanmış olabileceğini söylüyor.

"Ayağın mı yoksa bacağın mı?"

"Bacak." Kalçasının dış tarafını işaret ediyor.

Botunun bağcıklarını çözmeye devam ediyorum, ama öncekinden daha temkinli bir şekilde. "Başka bir dal mı?"

"Aynı dal. Bana çarptı, bayılmışım. Kendime geldiğimde kar motosikletini bir ağaca çarpmıştım. Bacağımı çarpmış olmalıyım ama bunu yaptığımı hatırlamıyorum."

Ah, bu doğru. Bir kaza geçirdiğini söylemişti. Onu iğnelemeden edemedim. "Sanırım kask takmalıydın."

"Kafamın yeterince sert olacağını düşündüm," diyor, o kadar kuru ki neredeyse gülümseyeceğim.

Neredeyse. Reed Knowles'un beni güldürdüğü gün, kesinlikle cehennemin donduğu gündür. "Bir şey kırdığını düşünüyor musun?"

"Sadece kar arabasıyla. Yolun geri kalanını yürüyerek geldim. Kemik kırılmış olsaydı muhtemelen bunu yapamazdın."
O

Botunu yavaşça çekip çıkarırken yüzünü buruşturuyor. "Hareket etmediğim için kaslarım sertleşiyor olmalı."

Umarım öyledir. Daha kötüsü olursa, ona yardım etmenin bir yolu yok. "O zaman ben kazandım."

"Neyi kazanmak?"

"Buraya bir ağaca çarpmadan geldim." Zar zor. "Ayakta durabilir misin?"

"Göreceğiz."

Yapabilir, ama kolay değil. Sol bacağına hiç ağırlık vermeden ve sırtını kapıya dayayarak ayağa kalkıyor. Yere daha fazla kar sıçırıyor.

"Önce pantolonunu çıkar," diyorum ona. Normalde buna ukalaca bir yanıt vereceğini hissediyorum ama irtifa değişikliği ve bacağındaki ağrı yüzünden ağızından bir şeyler kaçırmak yerine dik durmak için mücadele ediyor.

Yavaşça önlük tarzı kar pantolonunun ilk kayışını çözer. İkinci kayışı çözdüğünde pantolon beline doğru sarkıyor. Pantolonu kalçasından aşağı doğru itiyor ama ayaklarına doğru itmek için eğildiğinde, tüm vücudu öne doğru eğilmeye başladığında bir ağacın yavaşça düşüşünü izler gibi oluyor, tüm dengesi kayboluyor.

Ellerimi göğsüne dayayarak içeri daldım ve onu kapıya doğru ittim.

"Sakın düşeyim deme," diye bağıryorum, çünkü o kadar büyük ki, eğer düşerse her şey biter. Onu yerden kaldırmamın imkânı yok.

Gözleri yine kapalı, sanki oda dönüyormuş gibi, başını sallıyor. "Tekrar eğilmem gerektiğini sanmıyorum."

Lanet olsun. Sinirden dişlerimi sıkıyorum ama gerçekten de fazla seçeneğim yok. Pantolonunu kendim çıkarmak zorunda kalacağım.

Ama düşmeyeceğinden emin olana kadar değil. Avuçlarım hâlâ göğsünde, onu kapıya doğru bastırıyor. "Sabit misin?"

Reed başını sallıyor, ben de baş hareketinin dengesini kaybetmesine neden olmadığından emin olmak için birkaç saniye daha bekliyorum

Tekrar. Giydiği termal tişörtten gelen vücut ısısının farkına varacak ve beynimin bir kısmı göğsünün ne kadar katı olduğunu anlayacak kadar uzun bir süre.

Muhtemelen et ve kan ya da bir kalp yerine
-Beton, yalan ve Knowles gururuyla dolu.

Ve orada durup onu tuttukça, bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini daha çok düşünüyorum. O ayaktayken kasıklarının önünde eğilmek istemiyorum. Ya da daha kötüsü, dizlerimin üzerine çökmek. Kendimi o pozisyonda hayal etmek bile midemi bulandırıyor - daha sonra alay edebileceği bir pozisyon.

Aslında beni bu kadar iğrenç bir şekilde aşağılayabileceğini bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla Knowles'ın aileme yönelik iğnelemelerinin hiçbirisi cinsel içerikli değildi. Ama ona bu tür bir saçmalık için fırsat verme düşüncesine katlanamıyorum.

Yatağıma girecek olması yeterince kötü.

Bir an daha düşündükten sonra çöelmekten nasıl kaçınacağımı buluyorum. Ellerimi göğsüne dayayarak sol dizimi kaldırabildiğim kadar yukarı kaldırıyorum - gerçekten çok uzun boylu

-Böylece ayak parmaklarımı pantolonunun sarkan ön kısmına sokup aşağı doğru kaydırabiliyorum. Altına giydiği alt katman pürüzsüz ve sıkı, bol kar pantolonuna karşı hiçbir direnç göstermiyor. Neredeyse hiç bastırmadan, ayak bileklerinin etrafında buruşuyorlar.

Kar pantolonunu ayağımla yere sabitleyerek ona "Aşağıdalar," diyorum. "Düşmeden çıkabilir misin?"

Yapabilir. Yavaşça. Ve sanırım bir kalbi var - sağ avucumda derin ve sabit bir atış var. Muhtemelen damarlarına lağım suyu pompalıyor.

"Yürümeye hazır mısınız?" Serbest kaldığında soruyorum. "Dengelenmeye ihtiyacın olursa diye yanında kalacağım."

Dengelenmeye ihtiyacı var. Neredeyse hemen şömineye doğru ilerlemeye başladı.

"Dur bakalım." Kolunu tuttum ve onu doğru yöne yönlendirmeye çalıştım. "Şu tarafa gidiyoruz."

"Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü sadece bir yatak var." Sesi huysuz, sanki bariz olanı belirtmek zorunda kaldığı için hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Yani?"

"Bu yüzden sandalyede uyuyacağım."

Centilmen olmaya mı çalışıyor (gerçi Knowles erkeğinin centilmenliği pratiğe dökmek bir yana, kelimenin anlamını bildiğinden bile şüpheliyim) yoksa sırtı yatağa değdiği anda onun çaresiz kemiklerinin üzerine atlayacağımdan mı korkuyor bilmiyorum. Her iki durumda da cevap aynı. "Saçmalama."

"Ben-"

"Öylesin. Beynin paramparça olmuş ve sağlıklı düşünemiyorsun. Ama ben düşünüyorum. O yüzden hadi."

Birkaç adım sonra aniden durur. "Çantam." Omuzlarına bağlı olup olmadığını kontrol etmek istercesine sırtına doğru uzanıyor. "Unuttum mu?"

"İçeri girdiğinizde yanınızda hiçbir şey yoktu." Ve eğer kazadan sonra eşyalarını unutacak kadar kafası karıştıysa, kulübeye giderken kaybolmamış olması bir mucize. "Orada kritik bir şey var mı?"

"Kritik mi?"

"Mesela, bilmiyorum-insülin? Başka bir ilaç?"

"Hayır. Sadece kıyafetler. Ve... işle ilgili şeyler."

İşinden bahsederken yüzündeki endişeyi görmemek mümkün değil. "Çantan su geçirmez mi?"

Sanki rahatlamış gibi gözleri kapanıyor. "Öyle."

"O halde işin ayıların ilgisini çekmediği sürece, tehlikede olduğunu düşünmüyorum." Yatağa ulaştık, onu kenarına oturmaya teşvik ettim. "Henüz uzanma. Kafa derinde hâlâ kanama olup olmadığına bakmam gerek."

Başını aşağı eğiyor, çenesi neredeyse göğsünde. Yarayı inceleyecek kadar yaklaşabilmek için bacaklarının arasında durmam gerekiyor. Başka biri olsa, o devasa kalçaların arasında kucaklanmaktan heyecan duyardım. Ama bu Reed Knowles, bu yüzden termallerin vücuduna yapışmasını hayranlıkla izlemek yerine

ya da paketinin büyüklüğünü düşünürken, ben sadece sakatlığıyla ilgileniyorum.

Tepesinde bir kesik ve şişlik buldum. Biraz antibiyotik krem sürdüm ve bunun kanamayı durdurmasını umdum. Gazlı bezim var ama tüm kafasını sarmak dışında nasıl kalacağından emin değilim. Saçları, kendinden yapışkanlı bir bandajı oraya yapıştırmak için çok kalın.

"Bu kesik çok kötü değil ama bu büyük yumru için ne yapacağımı bilmiyorum" diyorum. "Bacağın nasıl?"

Bacağını kaydırıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Hareket acıyor." "Sence kasın mı çekildi yoksa zedelendi mi?"

"Çürük."

"O zaman belki de bacağına ve kafana buz torbaları koymalıyız? Gerçekten bilmiyorum. Ama yüzüne yumruk yiyen insanlar her zaman yanaklarına bir torba bezelye koyarlar, değil mi?"

"Evet, öyle." Sesi eğlenmiş gibi. "Bir torba bezelyen var mı?"

Ben daha iyisini buldum. Ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum ve verandadan iki adet çeyrek boy yiyecek saklama torbasını karla dolduruyorum. İçeri girip ona, "Bunlar buz torbası olarak işe yarar. İbuprofen de var ama dinle. Başka bir şeyimiz yok. O yüzden ölmeyeceğine ya da enfeksiyon kapmayacağına söz vermelisin."

Bana kaşlarını çatarak inançsız bir bakış attı. Sanki az önce inanılmaz aptalca bir şey söylemişim gibi. "Bu benim söz verebileceğim bir şey değil. Bu kimsenin söz verebileceği bir şey değil."

"Elbette yapabilirsin. Sadece yeterince çaba göstermiyorsun. Noelimi mahvedemeyeceksin."

"Zaten mahvettiğimi söylemiştin. Belki de yeterince çaba göstermeyen sensindir. Bana pek neşeli görünmüyorsun."

"Oh, neşeliydim. Sen gelmeden önce neşeli vakit geçiriyordum ve şimdiye kadarki en iyi Noel'i geçirmeye kararlıyım. Sen ölürsen bunu yapamam." Hayır, bu doğru değil. "I

Ölüysen ve hâlâ buradaysan bunu yapamazsın. Yani iyileşip gitmek için üç günün var."

"Kalmayı ummadığıma inanın."

"Ne umduğun ya da ne hissettiğin umurumda bile değil, buna emin ol." Buz torbalarından birini bacağında kullanması için ona veriyorum, sonra diğerini bir el havlusuna sarıyorum ve kafatasındaki yumruya bastırıyorum. Sert değil ama nefesi dişlerinin arasından tıslıyor. "Belli ki."

Aramıza sessizlik çöküyor, ben orada durmuş onun kafasına kar tutarken o da diğer çantayı kalçasına bastırıyor. Ateş çıtırdıyor, rüzgâr uğulduyor ve ben kulübenin etrafındaki fazladan battaniyelerin sayısını zihnimde hesaplıyorum. Ve... yeterince yok. Uyku düzenimizle ilgili oluşturmaya başladığım plan -benim bir koltuğa kıvrılmamdan ibaretti- basitçe uygulanabilir değil. Battaniyeleri paylaşırsak ikimiz de üşürüz.

Kahretsin.

Boğazını temizlemesi sessizliği bozuyor. Belli ki söyleyecek bir şeyi var, ama sonunda söylemesi için birkaç saniye daha geçmesi gerekiyor.

"Teşekkür ," diyor bir Knowles erkeği Walker kadınına.

Vay anasını. Bu bir Noel mucizesi. "Mümkün olan en kısa sürede giderek bana teşekkür edebilirsin."

"Buna söz verebilirim," diyor.

Reed

REED

Yani dün gece kabus değildi. Öyle olmasını ummuştum. Ama daha gözlerimi açmadan, başımdaki ve bacağımdaki zonklama bana aksini söylüyor.

Gerçekten buradayım, Harris'in kulübesini, Harris'in yatağını Walker kızlarından biriyle paylaşıyorum. Gerçi sanırım artık Walker kadınlarından biri. Büyük kızla aynı liseye gitmiştim. Laurel mı? Hatırlamıyorum bile. Aynı sınıfta değildik, bu yüzden ondan kaçınmak kolaydı. Bu kız, küçük kız kardeş, kıvılcı saçlı olan... Elimden bir parça kopardığı günden beri onu görmedim. Ondan da kaçınmak kolay olmalıydı - şehrimiz büyük değil, ama aynı arkadaş ya da iş çevresine sahip olmadığınız sürece, görmemeyi tercih ettiğiniz birini görmeden uzun süre geçirebileceğiniz kadar büyük. Ama benim arkadaş çevrem onun iş çevresiyle örtüşüyor, bu yüzden Harris ara sıra ondan bahsediyor.

Keşke burada olacağından bahsetseydi. Kulübe. Belki de dün gece babamın kulübesinden ayrılmazdım. Orada yeni ailesiyle kalırdım ve Karilee'yle olanlar hiç olmamış gibi davranırdım.

Ama hayır. Rol yapmakta iyi değilim. Ve Walker kızıyla karda kalmak, yeni üvey annemle aynı evde kalmaktan daha iyi.

Marjinal olarak daha iyi.

Yanımdan kısık bir iniltiyle bir küfür yükseliyor. "Fuuuck. Kötü bir rüya değil miydi?"

Lanet olsun. Bir kâbusun içinde sıkışıp kalmadığımı fark etmek, uyandığımda benim de ilk düşüncem oldu. Beynim bir Walker'ınkiyle aynı dalga boyundaysa kafatasım çok fena darbe almış olmalı.

Yüksek sesle söyleyeceğimden değil. Dün gece karar verdim, nazik olacağım. Walker kadını beni ne kadar kıskırtırsa kıskırtсын, dilinden ne kadar asit damlarsa damlasın. Kapıyı açtı, sonra da benimle ilgilendi. İsteksizce ama yaptı. Bu yüzden onunla iyi geçineceğim. Bu beni öldürse bile.

Başımın hissettiklerine bakılırsa, olabilir.

Tıslıyor. "Ah, seni küçük pislik! Çekil mememden."

Beni neyle suçluyor? Tüm iyi niyetim pencereden uçup gitti. "Ellerim senin yakınında bile değil, kadın. Para versen Walker'ın memesine dokunmam."

"Ah, yapmayacak mısın? Allah kahretsin. Noel listemin bir numaralı maddesi buydu: Reed Knowles'a memelerimle oynaması için para ödemek. Sanırım gidip banyoda acınası gözyaşları dökeceğim."

Bir şey görmek için çok erken ve çok karanlık ama alaycılığı çeliği kesecek kadar keskin. Cevabımı beklemiyor. Vücudumun üzerinden geçerken şilte eğiliyor; yatağın açık tarafındayım, onun tarafı ise duvara dayalı, yani tek çıkış yolu benim üzerimden geçmek. Bana dokunmasa da, itiş kakış başıma ve kalçama bir çizme inmiş gibi hissettiriyor. Her ikisinde de zonklama on katına çıkıyor, mide bulantısı ve baş dönmesini de beraberinde getiriyor.

Sonraki birkaç dakika çok net değil.

Gözlerimi bir sonraki açışında daha fazla ışık var. Ateşi yakmış ve önünde gözle görülür bir şekilde titriyor.

omuzlarına sarılmış kapitone bir örtü. Küçük battaniyenin altında dizlerine kadar uzanan kalın kırmızı bir elbise, ekose flanel Pijama Pantolon, ve polar astarlı Kar taneleriyle süslenmiş çoraplar, minyon formunu şekilsiz bir Noel neşesi yumağına dönüştürüyor ve sırtının yarısına kadar sarkan kumral bukleler patlamasıyla tamamlanıyor.

Yine de zihnim dün gece nasıl görüldüğünü hatırlamaya devam ediyor, tüm bacakları, kıvrımları ve vahşiliği. Tanımadığım bir kadını tüm poker öfkesiyle gördüğümde ilk düşüncem: Harris, seni şanslı piç. Ama kulübeye şöyle bir bakınca yalnız olduğunu anladım. Harris yoktu. Vahşi kızıl saçlarına bir kez daha bakınca kim olduğunu anladım.

Bir Walker kızına hayranlık duyuyordum.

Bu farkındalık bana ağaç dalından daha sert çarptı. Saatler sonra yatakta uzanırken hâlâ etkilerini hissediyorum. Onun bakışlarından başka bir şey düşünmeye çalışıyorum, gözleri kısık ve temkinli, dolgun dudakları hırıltıyla bükülmüş, küçük elleri o sopayı kavlıyor ve az önce kulübesine giren pisliğe yanlış bir adım atması için sessizce meydan okuyor.

Benim neyim var ki bu görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum? Yine de başka bir şeye odaklanamıyorum. Başım bu şekilde çarparken olmaz. Daha önce yaşadığım tüm akşamlardan kalmalardan daha kötü. Pandeminin başında yakalandığım boktan bile daha kötü. Şu anda bir virüsle hasta olduğumu sanmıyorum, ama tüm vücudum o zamanki gibi hissediyor, uyuşuk ve halsiz, sadece başımı ve bacağımı çarpmış olmama rağmen.

"Bunları almalısın."

Gözlerimi ne zaman kapattığımı bilmiyorum. Ama kapatmış olmalıyım, çünkü gözlerimi açtığımda Walker'ın yatağın yanında durduğunu ve bir kolunu bana doğru uzattığını gördüm.

Yavaşça, benden ne yapmamı istediğini anlamaya çalışıyorum.

Elini sıkmak mı?

Dudaklarını sinirli bir şekilde büzerek, şüphesiz asitli yorumlarından birini ısırarak geri çeker,

"İnledin. Sanki ölüyormuşsun gibi. Bu beni rahatsız etti."

"Ölümümü içimde tutmaya çalışacağım," diye mırıldanıyorum, bunu yapmayacağımı biliyorum, çünkü onu rahatsız etmeyi tercih ederim. Özellikle de ağzıyla dudak bükme hareketi yapmasına neden oluyorsa. Sonra avucunun içinde duran ibuprofen tabletlerini fark ediyorum. Ya görüşüm iki katına çıktı ya da çok fazla hap var. "Dört tane mi?"

Bariz şüphelerime karşılık olarak gözlerini deviriyor. "Seni öldürmeye çalışmıyorum. Bunların her biri iki yüz miligram. Yirmilik dişlerimi çektidiğimde sekiz yüz miligramlık bir doz yazmışlardı. Bu yüzden bunun güvenli olduğunu düşünüyorum. Tabii ibuprofen beyin sarsıntısına iyi gelmiyorsa, ama şu anda internetten bakamıyorum." Omuz silkti. "Sanırım bu bir risk. Muhtemelen küçük bir risk. Kendini ne kadar kötü hissettiğine bağlı olarak, almaya değer olabilir."

Beyin sarsıntısı. Doğru ya. Beynimin etrafındaki sisin nedeni bu, onun ne kadar güzel olduğu dışındaki her düşünceyi bastırıyor.

Hayır, güzel değil. O öyle biri değil. O... başka bir şey.

Ve bu riski alacak kadar boktan hissediyorum. Oturmak için kendimi ittiğimde oda dönüyor. Dünya sakinleşene kadar gözlerimi kapatıyorum.

Tekrar açtığımda, yatağın ayak ucuna bakarak olduğum yerde donup . Ne gördüğümünden emin değilim. Bir çeşit tüylü turuncu cin.

"Bu şey de ne?" Eğer bir şey varsa. Sarsıntıya bağlı bir halüsinasyon değilse.

Kaşları yukarı doğru fırlıyor. Gözlerinin kenarları kırışıyor ve alt dudağını ısırtıyor -bir neşe patlamasına karşı, fark ediyorum ve birdenbire gülüşünü görmek istiyorum. Duymak istiyorum.

Ama beyin sarsıntısından bahsediyoruz. İyi davranacağım ama Walker'ı mutlu görmekle hiç ilgilenmiyorum.

"Bu," diyor ve sanki kahkahası hala dilinin ucundaymış gibi sesinde bir yalpalama var, "meme tiddler."

Tit tiddler? Hay sikeyim.

Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, şu anda kendimi ne kadar aptal hissettiğimin tadını çıkarıyor. Yüzüm ısınıyor ve bir özür mırıldanıyorum - tamamen yetersiz, ama tek yapabildiğim bu. Ben lanet bir pisliğim. Bunu biliyorum.

Bakışlarını karşılayamam. Utanç hala yüzümü kızartırken olmaz. Kulaklarımın ucu bile yanıyor. Öyle değilmiş gibi davranıyorum, ondan hapları ve bir bardak suyu alıyorum ve yutarken kediyi inceliyorum.

Belli ki iyi beslenmiş ve temiz olmasına rağmen, gördüğüm en talihsiz görünümlü hayvan - ezilmiş bir pug burnu, sarkık bir mors bıyığını andıran bıyıkları ve asık suratlı bir bakışa sahip yırtık pırtık bir kızıl. "O şey dün gece kulübede miydi?"

Beyin sarsıntısı geçirmiş olsam bile
Bu.

"Sen içeri daldığında yatağın altına saklandı."

Kedi artık korkmuş görünmüyor. Onun yerine yatağın onun tarafına yerleşmiş. Görünüşe göre, göğsünde hak iddia ettikten sonra. Kadın boş bardağı geri alırken, yaratığın uğursuz yeşil bakışları hareketlerimizi takip ediyor.

Ona ihtiyatla bakmaya devam ediyorum. "Mutlu görünmüyor." "Asla mutlu görünmez. Yemek ister misin?"

Çiğneme düşüncesi bile başımdaki zonklamayı şiddetlendiriyor. "Belki henüz değil."

"Pekâlâ." Yatağımın yanından ayrılıyor ve küçük yemek masasının altındaki sandalyelerden birini sürükleyerek geri dönüyor. "Tuvalete gitmen gerekirse ve henüz ayaklarının üzerinde sabit duramıyorsan diye. Bunu bir yürüteç gibi kullanabilirsin ve başın dönerse koltuğa oturabilirsin."

Koltuk değneğinin gerekli olmayacağını söylemek istiyorum. Ama kafamın arada bir dönmesine bakılırsa, gerekebilir. "Bu... akıllıca."

"Akıllıca. Hmmm." Başını eğiyor, gözlerinde yine kahkahalar parlıyor. Ne renk olduklarından henüz emin değilim. Kulübenin bu köşesindeki ışık yeterince iyi değil. Orta bir renk. Sanırım ela. Belki yeşil. Ama ne olursa olsun

gölge, eğlencesi gözlerini tüm yüzünü aydınlatıyor gibi görünüyor. "Bunu söylemek canını yaktı mı?"

"Öyle oldu." Ama itiraf etmeliyim ki, "Şu anda her şey acıtıyor."

"Bu yüzden içten içe ölüyorum." Dudağının alt köşesini çiğniyor, yardım etmek için yapabileceği başka bir şey arıyormuş gibi bakışları üzerimde geziniyor, sonra başını sallıyor. "Bırak o haplar etkisini göstere. Belki yakında kendini daha iyi hissedersin."

BİR SÜRE SONRA, kendimi daha iyi hissediyorum. Birazcık. Sandalyeyi kullanmadan kabinin diğer tarafına geçebileceğime kendimi ikna edecek kadar.

Biliyorum. Zar zor. O kadar titriyorum ki banyo kapısını arkamdan kapatır kapatmaz klozet kapağında oturarak on dakika geçiriyorum ve tekrar ayağa kalkıp işemek için harcayacağım çabaya hazırlanıyorum. Yatağa dönüş yolculuğundan bahsetmiyorum bile.

Bu şimdiye kadar içinde bulunduğum en aşağılayıcı durum. Ama Harris'in beni kulübesinin kapısında ölü bulmasından biraz daha az aşağılayıcı, çünkü anahtarlarım çantamda. Ki o da hala kar arabasına bağlı.

Donmuş cesedimin başında dururken bana bunun için bok atardı. Sonra da muhtemelen mezar taşıma Here Lieth One Stupid Fucker yazardı.

Walker kızı beni en azından bu son rezaletten kurtardı.

Kafamdaki yumruyu dürtmemem gerektiğini biliyorum ama pantolonum aşağıdayken kalçama bakabiliyorum. Çürük henüz çok renkli değil. Yeşil ve mor muhtemelen gelecek. Tüm bölge hassas ve sıcak hissediyor ve her adımda canım acıyor.

Ama bütün gün yatakta yatmak istemiyorum. Bu yüzden acıya rağmen, dikkatlice salonun önündeki koltuklardan birine doğru ilerliyorum.

Ateş. Masada oturan Walker kızı, kulübeyi geçerken şüpheli bir ifadeyle beni izliyor, sonra yüzüstü düşmeden mesafeyi aştığımda dudaklarını büzüyor.

"Kahve ister misin?" Sanki sarsılmış beynim kahvenin ne olduğunu unutmuş gibi önündeki dumanı tüten fincana vuruyor. "Ya da su?"

Hâlâ bana bakmak zorunda olmasından nefret ediyorum. Bacağım ağrımasa ve başım dönmese bile, o kadar titriyorum ki kendime bir fincan dolusu bir şey taşımak için bile güvenemiyorum.

"Su kulağa hoş geliyor." Kahve de öyle ama kafeinin beyin sarsıntısına iyi gelip gelmeyeceğini bilmiyorum. Ve iyileşmek için, kendimi yapay olarak uyanık tutmaktansa uyumak muhtemelen daha iyi. "Teşekkürler, lanet olsun!"

Kedisi iki patisiyle bacaklarıma atlıyor ve ağırlığının büyük bir kısmı morarmış kalçama biniyor gibi görünüyor. Yıldızlar görmeme ve ağlamaya bu kadar yakın olmama rağmen onu nazıkçe kucağımın diğer tarafına itiyorum.

Walker'ın kızı suyumu getirdiğinde yüzünü sempatiye yakın bir ifadeyle buruşturdu. "Her zaman neresinin acıdığını bilir. Onu hareket ettirmemi ister misin?"

"O iyi." Şimdi herhangi bir kedi gibi kıvrılmıştı ama yine de kuduz bir bulldog kadar dost canlısı görünüyordu. "Adı ne?"

"Hot Biscuit Slim."

"Bu kediyle ilgili hiçbir şey ince değil." "Ve sen bir kamış değilsin."

Haklısın ama benim adım da Hot Biscuit Reed değil. "Bu ismi uydurdun mu yoksa bir yerden mi aldın?"

"Bir şeyden geliyor."

Neyden olduğunu gönüllü olarak söylemiyor. Gerçi şimdi düşününce bu ismi daha önce duymuşum gibi geliyor. Hafızamın zonklayan derinliklerine inmeye çalışarak kediyi inceliyorum. Belki uzun zaman önce okuduğum bir şeydir? Ya da bir çizgi film karakteri?

Öyle birine benziyor. Çimlerine sıçan bir grup çığırtkan çocuğı izleyen, sürekli hayal kırıklığına uğramış seksen yaşındaki bir adamın animasyon versiyonu gibi. Çok sevimli.

Walker kadın şu anda aynı huysuz ifadeyi takınıyor. Sevimli mi yoksa korkutucu mu emin değilim. "Asla kucağıma sarılmaz."

Sözsüzce elimi sırtında gezdiriyorum. Yumuşak bir mırıltı havayı dolduruyor.

Dönüp masaya dönmeden önce ikimize de ters ters bakıyor. Dışarıda rüzgâr hafifledi ama kar dinmedi. Pencereden fazla ışık gelmiyor, bu yüzden yaydığı bir projeyi aydınlatmak için küçük bir halojen fener kurdu. Bakışlarım bir süre onun yüzünde kalıyor. Daha parlak ışık, ateş ışığında görünmeyen çillerin belli belirsiz bir kısmını ortaya çıkarıyor. Başım dönmüşken o çiller büyüleyici geliyor. Profilden görene kadar fark etmediğim, üst dudağının alt dudağından biraz daha dolgun ve pütürlü olması da öyle. Şimdi bakmadan duramıyorum.

Onu izliyor olmama rağmen, ellerinin ne yaptığını görene kadar uzun bir süre geçiyor... kızılıkları bir ipe geçirmeden önce iğneyle acımasızca bıçaklıyor.

"Bir şey mi yapıyorsun yoksa pişiriyor musun?"

"Yapmak." Bir kızılık daha saplıyor. "Ağaç için bir çelenk."

"Ne ağacı?"

"Kar yağışı durur durmaz gidip alacağım." Bu da yakın zamanda olacak gibi görünmüyor. Bu da demek oluyor ki Ben de yakın zamanda gitmeyeceğim.

O yüzden adını öğrensem iyi olacak. "Sen hangisisin?"

"Hangi ne?"

"Walker olduğunu biliyorum. Hangisi olduğunu bilmiyorum."

Alt dudağını kısa süreliğine dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve üst dudağı biraz daha açılıyor. "Şey," diyor, "kime sorduğunuza bağlı."

"Ne?"

"Sana göre" - bakışlarını kısa bir süreliğine bana çeviriyor, çelengine geri dönmeden önce kaşlarını kaldırıyor ve bir meyveyi karnından şişliyor - "Ben kötü niyetli olanım."

Yüzüm yine ısındı, bu da beni çok rahatsız ediyor. Ben kızaran bir adam değilim. Yine de o devam ettikçe sıcaklık azalmıyor. Orada, derimin altında duruyor.

"Ama tanıdığım bir başkasına göre ben hayal kırıklığı yaratan, nankör ve asla tam potansiyeline ulaşamayacak olan biriyim. Başka birine göre ben dünyanın baş belasıyım, kapitalizmin kölesi ve ezilenlerin düşmanıyım, aynı zamanda iyi ve dürüst olan her şeye ihanet eden biriyim." Bana bir kez daha ters ters bakıyor. "Tam olarak hangisinin hangi gün olduğuna bağlı."

Yüzümdeki kızarıklık artık her yere yayıldı ve rahatsız edici olmanın ötesine geçerek görüş alanımdaki her şeyin yazın asfaltın üzerindeki sıcak hava gibi dalgalanmasına neden oldu. "Sadece adını istiyorum."

"Ah." Düşünüyor gibi görünüyor. "Hayır, sanmıyorum."

"Ne?" Beynim durgun ama sanırım bana adını söylemeyi reddetti.

Bunu kim yapar?

Umursamaz bir şekilde omuz silkiyor. "Sana söylemek istemiyorum."

Cevap olarak ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ona bakıyorum, başım çarpıyor, bacaklarım ağrıyor, derim yanıyor. Başka bir insanla tek odalı bir kulübede sıkışıp kalmanın ve onunla adını paylaşmamanın inatçı anlamsızlığını kavramaya çalışıyorum.

Bir süre sonra mantıksız kadın en makul ses tonuyla sorar: "Bizden nefret ediyorsun ama adımızı bile bilmiyorsun?"

"Yürüyenleri hiç düşünmemek için elimden geleni yapıyorum." Özellikle de beynim zonklayan lanet bir sisin içindeyken. Yine de onun Laurel ya da Laura olmadığını biliyorum. Okula beraber gittiğim kişi. Lauren mı? Lauryn? İşte bu. Lauryn. Oldukça eminim. Y harfini bir yerden hatırlıyorum. Bir yıllıktan, belki. Tanrım, bu çok uzun zaman önceydi.

"Sanırım siz de hayatlarımızı nasıl parçalayacağınızı düşünmemek için elinizden geleni yapıyorsunuz?"

"Dürüst olmak gerekirse bir süredir bunun hayalini kurmamıştım."

Alay ediyor. "Ne kadar uzun bir süre? Bir buçuk yıl önce mi? Çünkü o zaman annemin evini elinden almıştın. Hatırladın mı? Senin orada olduğunu söylemişti. Sen ve baban."

Angela. Bu onun annesi. Bundan eminim. Adını hayatım boyunca birçok kez, başarısızlıkla sonuçlanan sürekli davalarda ve onu engelleyene kadar işimin sosyal medya hesaplarında gördüm. Ve onu son gördüğümde.

"Evi onun altından çaldığımızı söyleyemem." Ama bunu nasıl söylemem gerektiğini düşünemeyecek kadar kafam karışık. "Bazı vergi sorunları olduğunu hatırlıyorum."

"Vergi sorunu mu?" Kısa, inanmayan bir kahkaha atıyor. "Sanki babanın ilçedeki ahbabları, mülkün değerini ederinden çok daha fazla olarak yeniden değerlendirerek bu soruna neden olmamışlar gibi. Herkesin makul olarak ödeyebileceğinden çok daha fazla, itirazlarını reddetti, sonra da onu bir hacizle tokatladı. Ve mülkü yok pahasına satın alan adam da baban oldu."

"Boşuna olmadığına eminim." Gerçi tam olarak ne kadar olduğunu hatırlayamıyorum.

"Senin hiçbir şey anlayışın benimkinden çok farklı." Kabinin öbür ucundan bana ters ters bakıyor. "Ama asıl mesele para değildi, değil mi? Evraklar imzalanırken babanın kına yaktığını söyledi. Her şeyi buldozerle yıkmak için nasıl sabırsızlandığını anlatıyormuş. Babamın bir zamanlar sevdiği her şeyi yok etmek için nasıl da ."

Yüzüm çok sıcak. Ve sıcaklık gittikçe daha derine iniyor.
"Kına yaktı."

"Ama sen mı? Yürüyenlerin bu kadar alçalmasına sevinmediğini dürüstçe söyleyebilir misin? Ya da annemle kız kardeşimin yaşadığı evin yerle bir edildiğini görmekten memnun olmadığını? Dün gece bir Walker daha hak ettiğini bulursa mutlu olacağını . O zaman bana annemin evinin buldozerle yıkıldığını görmekten hoşlanmadığını söyle."

"Hoşlanamam." O kadının yaptığı onca şeyden sonra olmaz.

"Ben

Hatta bunu izlemek için bile oradaydım."

Beynim tamamen karışmış olmalı, çünkü bu konuda dilimi tutmam gerektiğini anlamam için gözlerini açması gerekti - sanki o bile bu kadar duygusuz bir şeyi kabul ettiğim için şaşkına dönmüş gibi. Biraz yumuşatmalıydım. Özellikle de burada onun merhametine kaldığım için. O da benimle ilgileniyor.

Yine de maşayı alıp kafama bir darbe daha indirmek yerine, çenesini kapatıp böğürtlenleri bıçaklamaya devam ediyor.

Onu izliyorum, bakışlarım dudağında, çillerinde, sonra saçlarında geziniyor. Zihnim de onunla birlikte dolaşıyor. Dalgınca başparmağımın altındaki hilal şeklindeki yara izini ovuyorum. Bunu en son gördüğüm zamanı hatırlıyorum. O zaman bile, vahşi kızıl saçlarıyla. Hatıralar bulanık. Çoğunlukla beni ısırdığı için şok olduğumu ve cenaze evine giderken giydiğim beyaz gömleğin üzerindeki kanı hatırlıyorum. Babamın annesine bağırıldığını, annesinin babama bağırıldığını, ablasının onu çektişirdiğini ve ona-

"Abbie."

Başını kaldırdı ve gözlerini kocaman açarak bana baktı. Ve ben haklıydım. Hazel.

" bu. Öyle mi? Abbie."

Çenesi sıkılır. Çenesi küçük bir baş hareketiyle eğilir.

Sanırım ben hatalıymışım gibi davranabilirdi. O meyveleri ipe dizdiği gibi beni de ipe dizebilirdi,

Bir yandan da beni inkar etmenin ona verdiği zevki unutmamaya çalışıyordu. Ama bunun yalan söyleme alışkanlığı olan bir kadın olmadığından şüpheleniyorum. Ya da gerçekten inandığından başka bir şey söyleme alışkanlığında.

Abbie.

"Sanırım şimdi seni düşünüyorum," diyorum ona.

"Yapma," diyor ve dekorasyonuna geri dönüyor.

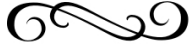
Yapma. Ama onu düşünmeden edemeyeceğim. Ona bakmadan da edemeyeceğim. O çok...güzel doğru tanımlama değil. Onun poker kullanan öfkesini düşündüğümde değil. Gözlerinin nasıl ateş saçtığını düşündüğümde değil. Ama onu tarif edecek doğru kelimeyi bulamıyorum.

Ben böyle biri değilim.

Ama beynimin etrafındaki zonklayan sis beni içine çekmeye devam ediyor ve düşünmek çok acı veriyor. Bütün gece uyumama rağmen, sıcak ve sis beni yine aşağı çekiyor.

Onlarla savaşmak çok fazla çaba gerektiriyor.

Abbie

ABBIE

Reed'in bütün sabah büyük koltuklardan birinde sessizce oturmasına üzülmeydim. Uyuyor... ya da belki de bayıldı. Emin değilim. Öğleye doğru kıpırdandı, tam da öğle yemeğini düşünmeye başladığım sırada. Midesi için kolay olacak bir şey. Dün gece her an kusacakmış gibi görünüyordu. Bu sabah da bir şey yemedi. O yüzden en iyisi, midesi kaldıramayabilir diye, inişi de çıkışı kadar kolay olacak bir yemek yapmak.

Dışarıdaki karla birlikte, minestrone için mükemmel bir gün gibi görünüyor. Reed'in çorba sevmediği ortaya çıkarsa, siktirsin gitsin. İster yer, ister açlıktan ölür. Umurumda değil.

Bıçağımı çıkardım ve sebzeleri doğramaya başladım. Son zamanlarda pek yapmasam da yemek pişirmek hoşuma giden bir şey. Evde değil. Ama evi ve son bir buçuk yıldır restoranlarda yemek yemeyi tercih etmemin tüm nedenlerini düşünmek -son on sekiz aydır evden başka bir yerde olmak- midemin kurşunla dolmasına neden oluyor. Çünkü Harris'in kulübesinde geçirdiğim bu zaman bir nimet... ama bu iki hafta sonsuza dek sürmeyecek. Gerçek hayat yine araya girecek. Gerçek hayatın sesleri

Annem ve kız kardeşim yine araya girecek ve bana minestrone'u doğru yapmadığımı (sanki yapmanın tek bir doğru yolu varmış gibi), çok fazla yaptığımı (sanki artık diye bir şey yokmuş gibi) ve bir dahaki sefere hep birlikte ne yiyeceğimize karar vermemiz gerektiğini (sanki benim oyumun bir önemi varmış gibi) söyleyecekler.

Yine de onları düşünmeyeceğim. Şimdi değil. Eve döndüğümde beni nelerin beklediğini düşünmeyeceğim. Sadece burada geçirdiğim zamanın tadını çıkaracağım, çünkü Reed Knowles'ın bu kulübedeki havanın büyük bir kısmını kaplayan sarsıntıya rağmen, onların yanında beş dakika geçirmekten daha az korkunçtu.

Gerçi adil olmak gerekirse, o zamanın çoğunda uyuyordu. Bilinci yerindeyken de aynı derecede korkunç ya da daha kötü. Ve, Tanrı yardımcım olsun, konuşurken.

Aslında annemin evinin buldozerle yıkılmasından memnun olduğunu itiraf etti. Olanları izlemeye gittiğini. İtiraf etti. Ve babasının el altından mülke el koyma yöntemini el sallayarak geçiştirdi. Knowles'ın adamlarının pislik olması sürpriz değil. Ama Tanrı aşkına. Reed oranın benim de çocukluk evim olduğunu fark etmeliydi. On sekiz yaşına bastığım anda oradan ayrılmış olmam önemli değil. Bunu bilemezdi. yüzden itirafındaki kayıtsız tavır şaşırtıcıydı.

Oh, ve şimdi kanım akıyor. Ama cinayet işlemeyeceğim. İşlemeyeceğim.

Ama sadece Noel olduğu için. Ve bir ceset saklamak Noel planlarım arasında yok.

Kaseleri masaya koyuyorum ve fırından bir çift çıtır Fransız ekmeği çıkarıyorum (ben pişirmedim; yemek yapmayı seviyorum ama ekmeğim her zaman bir beyaz cüce yıldızın yoğunluğuna sahip). Ve tamam, çorba harika kokuyor ve ekmeğin daha da harika kokuyor - ve bir şekilde bu iki şey öfkemin en keskin kenarını alıyor.

Bu şimdiye kadarki en iyi Noel olacak. Olacak. Sadece yemek yüzünden bile olsa.

"Yemek hazır," diye anons ediyorum. Sonra bir canavar olmadığım için -sonuncusu olan iğrenç bir pislik gibi

Knowles'ın adı. Yatağın yanından sandalyesini alıp masaya geri koyuyorum.

Uyanık olmasına rağmen Reed koltuktan kalkıp bana katıldığında hâlâ yarı baygın görünüyordu. Belli ki bacağı ona acı veriyor. Üzerine her ağırlık verdiğinde nefesi tıslıyor.

-Neredeyse hiç yapmıyor. Kirli sakalları çenesinin büyük kısmını kaplasa da yüzünün geri kalanı kızarmış. İlk başta bunun ya kulübeyi geçerken harcadığı efordan ya da ateşin önünde oturmanın verdiği sıcaklıktan kaynaklandığını düşünmüştüm ama masadaki yerine oturduktan sonra bile elmacık kemikleri kırmızımsı bir renk alıyor. Bir de kaşığı dudaklarına götürürken hafifçe titreyen eli var.

Bir ısırık alıyor ve bakışları benimkilere yöneliyor. Söyleyeceği her türlü saçmalığa karşı kendimi hazırlıyorum.

"Bu çok iyi."

Vay, vay, . Noel mucizesi iki numara. Mırıldanarak özür dilemesini de sayarsam üç.

Ama bunu sayacağımı sanmıyorum. Özür dilemeye devam edersek, bu pek bir şey değildi.

Yine de kibar olacağım. "Teşekkür ederim." Pislik.

"Teşekkür ederim. Yapmak zorunda olmadığını biliyorum. İstemediğini de." Ben hâlâ ne kadar çok istemediğimi belirtme dürtüsüyle savaşıırken o buzdolabına doğru bakıyor. "Bu kar ne kadar sürerse sürsün, ikimize de yetecek kadar yiyeceğin var mı?"

Yeterince aklım yoksa payımı veremeyeceğimi mi düşünüyor? Huysuz bacaklı koca adam burada kontrolü ele mi alacak?

Gözlerimi kısarak soruyorum: "Eğer yapmazsam ne yapacaksın?"

"Dışarı çık ve bir ayı avla."

Ona bakıyorum. Ciddi olamaz. Ama bunu söylemek zor. Bakışlarına karşılık vermiyor. Onun yerine sakince kâsesine bakıyor, rulodan bir ısırık koparıp çorbasına daldırıyor.

Belki de ciddidir? Sesi sanki bir ayıyı avlamak tamamen normal bir şeymiş gibi eşitti. Ve kafasına oldukça sert vurdu.

"Bir ayı," diye yankıladım sonunda, ses tonumu onunki kadar eşit tutarak. "Hangi silahla, merak ediyorum? Bir mızrak mı yontacaksın?"

"Çıplak ellerimle yapacağım."

Hayır. O sadece bu şakayı yapmadı. Ona dehşet içinde bakıyorum. Çıplak vurgusu yoktu ama yine de... Yüz ifadesi mülayim, çok mülayim. Sonra ağzının bir köşesi kalktı. Tanrı yardımcım olsun. Korkunç olduğunu biliyordu ama yine de yaptı.

Ama gülmeyeceğim. Hatta gülümsemeyeceğim. Knowles adında birine asla bu zevki tattırmayacağım.

Bu kararlılığa rağmen, kıkırdamaya ne kadar yaklaştığımı belli etmeden konuşmak için kendime güvenene kadar neredeyse otuz saniye geçiyor. "Neyse ki ikimize de yetecek kadar yiyecek getirdim. Hem de fazlasıyla."

"Bunu duyduğuma sevindim. Yediğim porsiyonu sana geri ödeyeceğim," diyor aniden yüzünü buruşturarak. Başına doğru uzanıyor.

"Yapma," diyorum sertçe. Durdu ve bana baktı. "Bir yumru var ama aynı zamanda bir kesik de var. Dokunmadan önce ellerini yıka. Sanırım daha fazla antibiyotik krem de sürmeliyim."

Bu şekilde tekrar ona yaklaştım ama bu sefer kalçaları yerine sandalyesinin arkasında duruyordum. Ama yine de kremi kafa derisine sürerken vücudundan yayılan ısıyı hissedecek kadar yakın.

Tüpü kapattıktan sonra yüzünü incelemek için etrafına bakıyorum. Elmacık kemiklerinin üzerindeki kırmızı kızarıklık bir yana, teni renkten arınmış gibi görünüyor, bronzluğunun altında gri bir alt ton var.

Alınma ama bok gibi görünüyorsun" dedim.

Reed yavaşça göz kırpmıyor, sanki ben onunla konuşana kadar tüm dikkati orada değilmiş gibi. Bana odaklandı. "Alınmadım, çünkü kendimi bok gibi hissediyorum."

"Bu sabahtan daha mı kötü yoksa daha mı iyi?"

"Ağrı daha iyi. Harika değil ama daha iyi. Genel olarak, sadece yorgunum."

"Peki ya Pukey?"

"Artık değil."

"En azından bu iyi. Termometrem olmadığı için emin olamıyorum ama sanırım ateşin var."

"Ateşim var," diye yineledi kısa bir kahkaha atarak. "Yani sabahtan beri yüzüm kızarmıyor." Buna yanıt vermeyince, zaten kızardığını fark etmediğim için, sonunda ekliyor: "Yemek için teşekkürler."

"Bir şey değil." Tezgâhtan ibuprofeni alıp yerime dönüyorum. "Bunlar ateşine iyi gelecektir- ve bir doz daha almanın zamanı geldi. Sonra belki yatağa dönersin."

Tartışmadan başını sallıyor. "Günün geri kalanı için planlarınız nedir?"

"Seni ilgilendirmez" diye dizlerimi ısııyorum. O bana teşekkür edebiliyorsa ben de terbiyemi takınabilirim. Ayrıca, karşılık veremeyecek kadar hasta. Hırçın olabilirim ama kendimden daha zayıf biriyle uğraşmayacağım.

Tekrar ayağa kalkmaya isteksiz olduğu için sorduğunu düşünüyorum. Erteliyor, çünkü ya başı ya da bacağı ağrıyor ve henüz hareket etmek istemiyor.

Sanırım gecikmesine yardım edebilirim. Peki ben ne yapacağım? Önce bulaşıkları. Ondan sonra? Hiçbir fikrim yok. Ağaç süslemeleri bitti ama henüz ağaç için dışarı çıkamıyorum. Boş zamanımın çoğunu yeni bir ucuzluk mağazası tuvali üzerinde çalışarak geçirmeyi planlamıştım ama Reed Knowles buradayken resim yapmayacağım. Uyuyor olsa bile. Söyleyeceği hiçbir şeye kendimi açmak istemiyorum. Genel olarak pek çok şeyi kaldırabilirim ve derim oldukça kalındır ama sanatım benim hassas noktalarımın biri. Onu dürtebileceği bir yere koymayacağım.

Geriye zamanı doldurmak için tek bir seçenek kalıyor. "Okuyacağım, muhtemelen."

Biraz buğulu görünen gözleri sivri bir ilgiyle keskinleşir. Harris'in küçük koleksiyonunu

başını eğdi.

"Şuradaki kitaplardan biri mi?"

Başımı salladım. "Telefonuma birkaç tane indirdim."

Bu cevap karşısında hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Sonra yüzünde garip bir ifade belirliyor. Neredeyse utanç gibi ama tam değil. "İyi seçim."

Okumanın iyi bir seçim olduğunu mu yoksa Harris'in kitaplarından birini okumamanın iyi bir seçim olduğunu mu kastettiğini bilmiyorum (ki ben zaten buna karar vermiştim, çünkü zevklerim o yönde olsa bile, korku izole bir kulübede biraz fazla burun üstü duruyor). Ama Reed'in göz kapaklarının sanki bilincini kaybetmek üzereymiş gibi düşmesi, tüm okuma malzemesi düşüncelerinin aklımdan uçup gitmesine neden oluyor.

"Reed," diyorum ve hemen gözlerime bakınca rahatlıyorum. "Ciddiyim. Hiç iyi görünmüyorsun. Ateşin daha da yükselmeden yatağa girmelisin."

"Biliyorum." Alnını ovuşturuyor. "Ama önce bir duş alacağım. Bakalım biraz soğuk su beni serinletecek mi?"

Soğuk bir duş bana çılgınca geliyor - ama sanırım herkes kendine göre. "Saçını yıkama. Saçlarını yıkarsan antibiyotik krem."

"İyi karar. Bunu zaten yapana kadar aklıma gelmezdi."

"Ve kapıyı açık bırak." Kaşları kalktığında, "Bayılırsan diye." diye açıkladım.

Böyle bir ihtimal yokmuş gibi bile davranmıyor. "Eğer büyük bir gümbürtü duyarsanız, beni kurtarırsanız sevinirim."

"Sizi kurtarabileceğimden emin değilim ama en azından suyu kapatabilirim. Yine de seni uyarmalıyım: Hot Biscuit Slim'in çöpü kullanmak üzere olduğunu görürsen, kendini kurtarmak için ne gerekiyorsa yap. Buna cesaret edemem. Sadece on dakika kadar nefes almamaya çalış."

Kaşlarını kaldırıp kedime bakıyor. Hot Biscuit Slim, koltuğunun koltuğunu gasp etti ve bir

Göbeğini yalarken alt bacağını egzotik bir gibi uzatıyor. "O kadar kötü mü?"

"Çoğu zaman değil, onu tahılsız mamaya geçirdiğimden beri değil. Ancak arada bir yememesi gereken yiyecekleri gizlice yiyor ve koku felaket boyutlarına ulaşıyor. Ne yazık ki buna dün ve önceki gün de dahil. Sisteminin henüz temizlenip temizlenmediğinden emin değilim. Ama ciddi zehirli."

"Yine de hayatta kaldın."

"Sadece biraz bağışıklık kazandığım için. Onu evlat edindikten sonraki ilk hafta, çoğu zaman bilincim yerinde değildi. Bu yüzden onunla küçük bir banyoda kilitli kalırsanız başınıza ne gibi dehşetler geleceğini bilmiyorum."

Dudakları seğiriyor. "Beni yeterince uyarmış say."

YAKLAŞIK YİRMİ DAKİKA SONRA, keşke biri beni yeterince uyarmış olsaydı dedim. Hot Biscuit Slim hakkında değil ama Reed banyodan çıktığında zavallı küçük gözlerimin tanık olacağı şey hakkında.

Küçük su ısıtıcısının banyo ve mutfağı aynı anda besleyebileceğinden emin değildim, bu yüzden henüz bulaşıklara başlamadım. Onun yerine hala masada oturmuş, telefonumdaki kütüphanede geziniyordum ki banyonun kapısı açıldı ve işte oradaydı.

Yarı çıplak. Ve oduncu gibi yapılı, Tanrı aşkına.

Daha önce giydiği termal baz katlar vücudunu ikinci bir deri gibi sarıyordu, bu yüzden neyle çalıştığını biliyordum. Reed Knowles'ın her parçası sağlam. Kalın. Susuz kalmış bir süper kahraman gibi gülünç bir şekilde belirgin değil ama yumuşak da değil.

Yine de bana bu termal katmanların altında bir şey hayal edip etmediğim sorulsaydı - etmemiştim, çünkü

Reed Knowles-ama bana sorsalardı, muhtemelen altında bir Ken bebeğine benzediğini söyledim. Pürüzsüz, parlak ve sahte.

Ha ha. Evet,
hayır. O kılı.

Ve kılı olması gerektiği şekilde değil, sırtında bir halı ve ayak parmaklarının tepelerinden filizlenen, meme uçlarının etrafından çıkan seyrek bir tutamla. Hayat o kadar adil değil. Çünkü o iyi türden bir kılı - göğsünün genişliğini ve bacaklarının gücünü vurguluyor gibi görünen türden ve tabii ki karnının ortasından aşağı doğru ok gibi inen o nefis çizgilerden birine sahip.

Belki de bilmeliydim. Özellikle de çenesinde dün gece olmayan kirli sakalı olduğu için. Pürüzsüz ve parlak olmadığını fark etmeliydim. Ama bunu düşünmedim. Bu yüzden onu gördüğüm anda şehvetin iç organlarımı nasıl ele geçirdiğine hazırlıklı değildim.

Dizginlenemeyen şehvetin birkaç nefessiz, korkunç anı.

Bu uzun sürmedi, çünkü yatağa doğru duraklayarak ilerlemeye başladı. Kötü niyetli olabilirim ama acı çektiği bu kadar belli olan birini görmek, iç çamaşırı ıslatmanın tam tersi bir ilham veriyor.

"Düşün faydası oldu mu?"

"Birazcık." Reed yatağa ulaştı ve kenarına oturmak için gevşedi. "Çantamı alana kadar temiz giysilerim olmayacak, bu yüzden üzerimdekileri yıkadım ve kurumaları için havlu askısına astım. İhtiyacınız olursa onları taşımaktan çekinmeyin."

"Yapacağım."

Yatağın üzerindeki örtüleri geri çekiyor. Kolundaki ve omzundaki kaslar esniyor ve ben gözlerimi telefonuma kilitliyorum, kulübenin o tarafında neler olduğuyla hiç ilgilenmiyorum. İlgilenmiyorum. Hem de hiç. Rastgele bir kitap seçerken karyolanın gıcirtısının kesinlikle farkında değilim. Kesinlikle hiçbir şey hayal etmiyorum.

O zaman hayal etmeme gerek kalmıyor, çünkü keskin bir nefesle tıslıyor. İçgüdüsel olarak onu neyin incittiğini görmek için yukarı baktım-

Bacağını. Yaralı bacağını yatağa doğru sallıyor. Havlusu karyola direğine asılı. Ve sikini gözlerimle gördüm. Kocaman bir göz. Sarkık olmasına rağmen... ve soğuk bir duştan sonra.

Bakışlarımı uzaklaştırıyorum. Ama hala görebiliyorum. Tanrı yardımcım olsun.

Güzel görünüme karşı aşıliyorum. Uzun, güçlü ve kalın (ve iyi kılıklı) bir erkek vücuduna karşı o kadar bağışık değilim, özellikle de tüm uzantıları uzun, güçlü ve kalın bir orantı içindeyse.

Reed Knowles'ın gelmiş geçmiş en iyi Noel'de yeri yok. Ancak kalçalarının arasındakiler, çoraplarını doldurmak isteyen herkes için mükemmel bir hediye olabilir.

Ben değilim. Karnımın altındaki gerginliğe rağmen. Aşağıda biriken sıvı sıcaklığına rağmen. Hayal gücümün aşırı hızlanmasına rağmen.

Onu arzulamıyorum. O aleti arzuluyorum. Bu tamamen normal. Ne de olsa, pille çalışmayan bir şey almalı uzun zaman oldu.

Yakın zamanda değişecek bir durum da değil. Onunla birlikte değil. Bu yüzden artık onun büyük uzantısını düşünmeyeceğim. Sadece kitabıma odaklanacağım.

Ve odaklanıyorum. İlk sayfaya uzun süre bakıyorum. Ama tek bir kelime bile okumuyorum.

GECE DÜŞER. Birkaç saat daha geçti. Akşam yemeği hazırladım. Reed hareket etmedi.

Kurşuni korku midemi dolduruyor. Sandığımdan daha mı hasta? Yatakta hiç kıpırdamadı. Bir kere bile.

Öldü mü?

Asla bebek sahibi olmamalıyım. Reed'i sevmem bile, ama yine de nefes alıp almadığını kontrol etmek için sessizce yanına gidiyorum. A

Sevdiğim çocuk ben başlarında dolanırken asla uyuyamazdı.

Kalbim güm güm atıyor, ağzının üzerine eğilip dinliyorum.
İşte. Bir nefes. Sonra bir nefes daha.

O ölmedi.

Elimi alnına koyduğumda rahatlamam kısa sürdü.
Termometre olmasa bile, hiç şüphe yok. Ateşi çok daha kötü.

Kahretsin. Kabine koşup ibuprofen'i aldım ve bir bardak su doldurdum.

"Reed!" Acilen adını fısıldıyorum, sonra sessiz olmam gerekmediğini fark ediyorum. Önemli olan onu uyandırmak.
"Reed!"

Mırıldanıyor ve başını çeviriyor.

"Reed! ! Bir dakika otur."

Gözleri açılır ve şaşkın bir şekilde "Ha?" demeyi başarır.

"Hadi, otur. Ateşin daha da kötüleşti, bu yüzden bu ilacı almalısın."

Göz kapakları sıkışarak kapanıyor. "Başım ağrıyor."

"İlaçlar buna da yardımcı olacaktır. Gel şimdi, seni ayağa kaldıralım."

Onu ilaçları ve suyu alabilecek kadar yükseltmek bir dakika daha sürüyor. Titreyen elinin birkaç yutkunmayla bardağı desteklemesine yardım ediyorum.

İşimiz bittiğinde hâlâ kendinde değildi. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak kulübenin etrafına bakıyor.

"Harris?"

"O burada değil."

Soluk bakışlarını bana odaklıyor. "Abbie."

"O benim." Adımı hatırladığına hâlâ inanamıyorum.

"Güzel değilsin."

Hay sikeyim. Bu çok derinden yaraladı. Kesmemeli. Bu pisliğin hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Ama yine de acıtıyor ve bıçaklanmış gibi yataktan geriye sıçıyorum.

"Canlı." Yastığının üzerine uzanıyor ve bana bakarken yüzüne mutluluk dolu bir ifade geliyor. "Aradığım kelime buydu. Güzel değil. Sen canlısın. Bir ateş gibi. Sıcak ve parlak yanıyorsun. Canlı. Canlı." Kaşları çatıldı. "Çok hoş. Güzel."

Genellikle gafil avlandığımda, gerginliğimi ya da inançsızlığımı örtmek için güler ve şaka yaparım. Ama Reed beni o kadar şaşırttı ki, tekrar ciddiyete döndüm.

"Gerçekten hasta olmalısın." Az önce söylediği şeyin tek açıklaması bu.

"Ben ateşliyim." Sesine ağlamaklı bir nota giriyor ve birden onu üç yaşında bir çocuk olarak hayal ediyorum. Battaniyeleri itmeye başladı.

Çıplak karnından fazlasını göstermeden önce yorganın yarısını tutup tekrar yukarı çekiyorum. "Sıcak olduğunu biliyorum ama kabin yakında çok soğuyacak." Tanrım, onunla bile üç yaşında bir çocukmuş gibi konuşuyorum. "O yüzden en azından çarşafı ve bu battaniyeyi üzerinde tut. Burada da ıslak bir bez var, gördün mü? Güzel ve serin. Alnına koyacağız. Nasıl bir his?"

Gözleri kapanıyor. "Daha iyi hissediyorum."

"Güzel." Seni koca erkek bebek. "Uyumadan önce bir şeyler yemek ister misin?"

"Sadece sen. Seni yerim." Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Eminim çok tatlı olurdun."

Yine gafil avlandım. "Tatlı mı? Benimle tanıştın mı?"

"Benimle ilgileniyorsun. Bu çok tatlı."

"Bu öyle olacağım anlamına gelmez," diyorum kuru bir sesle. "Ben tatlıdan çok ekşiyim."

"Piquant, o zaman. Dilimin her yerinde."

Yine mutlu bir ifade takınıyor, gözleri kapalı ve o küçük gülümseme ağzını kısıyor. Nefesi düzleşiyor. Kalbim gümbür gümbür atarken o çoktan uykuya dalmış. Ona bakıyorum, aklımdan milyonlarca yaramaz düşünce geçiyor.

Hepsinin en yaramaz ve en kötüsü: Belki de o kadar kötü değildir.

Yataktan uzaklaşıyorum. Sırf bana canlı olduğumu söyledi diye Reed Knowles'ın daha iyi bir insan olduğuna kendimi inandırmaya mı çalışıyorum gerçekten? Ve güzel olduğumu? Ve yamyamlık eğilimleri olması çok daha muhtemel olsa da beni yemekten zevk alacağını söylediği için mi?

O kadar saf değilim. Ya da pohpohlanmaya o kadar yatkın değilim. Değilim.

Sadece... arada sırada nazik bir söz duymak hoş. Yine de Ben olsam daha ziyade duymak şunlar iltifatlar Değer verdiğim birinden, ölümcül bir düşmandan değil. Belki de sözlerinin daha önemli olması için onu daha iyi bir insan haline getirmeye çalışıyorum. Böylece onları ciddiye alabilir ve onlara inanabilirim. Ama bundan daha iyisini biliyorum. Sahip olduğum her boktan erkek arkadaşım nasıl güzel şeyler söyleneceğini biliyordu ve aldatanlar bu konuda özellikle iyiydi. Annem bile nasıl güzel şeyler söyleneceğini bilir. Ama onun iltifatları her zaman bir gündemle birlikte gelir, bu yüzden asıl numara ne istediğini.

Benim istediğim bu nazik sözlerin gerçek olması. Yine de Reed'in doğruyu söylediğini düşünüyorum çünkü manipüle edemeyecek ya da yalan söyleyemeyecek kadar kafası karışık görünüyordu. Bu onu iyi biri yapmaz.

Ve onu öyle biri yapmama gerek yok.

Geri kalan yaramaz düşüncelere gelince, onların gerçekten bir önemi yok. Onlardan hiçbir şey çıkmayacak. Çünkü bir Knowles ve bir Walker bir araya geldiğinde, tek sonuç ölüm ve felakettir. Hayatımda buna ihtiyacım yok.

Reed de istemezdi. Buna şüphe yok. Elbette, ateşli bir hezeyan içinde, beni fiziksel olarak çekici bulduğunu itiraf etti. Ne olmuş yani? Bence o da fiziksel olarak çekici. Bunu asla itiraf etmeyeceğimden değil. Hasta ya da sarhoş olsaydım, ağzımdan kaçabilir miydi? Tabii ki.

Ama hiçbir çekiciliği ciddiye almayacağım. Ve artık hakkında düşünmeyeceğim. Çünkü o Reed Knowles.

Dışı muhteşem, içi iğrenç. Hayvani bir şehvet sarsıntısı yaşamamanın birini istemekle aynı şey olmadığından bahsetmiyorum bile.

Ve onu asla, kesinlikle asla, asla isteyemezdim.

Duşumu alıp, ateşin önünde saçlarımı kurutup yatmaya hazırlandığımda Reed'in ateşi düşmüş görünüyor. Onları daha önce itmiş olmasına rağmen, yorganı ve yorganı omuzlarına sıkıştırıyorum - ateşi olduğunu biliyorum, ama ateş düşük olduğunda burası gerçekten donuyor ve soğuğa maruz kalmanın onun için ekstra sıcaklıktan daha kötü olacağından şüpheleniyorum.

Bunu yaptıktan sonra dikkatlice onun uyuyan bedeninin üzerinden geçip yatağın kendi tarafıma . Çarşafların arası zaten sıcacıktı. Onsuz geçirdiğim ilk gece, vücut ısı her şeyi ısıtana kadar yorganın altında titreyerek . Sanırım Reed'in burada olması o kadar da kötü değil. Sadece çoğunlukla kötü.

Ugh. Ve ben yerleşemiyorum. Reed'i suçlayamam bile, çünkü dün gece fırtınanın ortasında tökezleyerek içeri girdikten sonra aynı sorunu yaşamadım. Uyuyana kadar onun varlığını görmezden geldim. Onu düşündüğümde, ölmeyeceğini umuyordum. Yatağımı paylaşan çekici bir adam olduğuna dair hiçbir farkındalığım yoktu.

Yine de şimdi farkındayım. Tam yanımda, iri, kıllı ve çıplak olduğunun rahatsız edici bir şekilde farkındayım.

Uykusunda mırıldandığında ve yan dönüp yatağın ortasına baktığında kalbim neredeyse duracak. Neredeyse bana dokunuyordu.

Bana dokunursa ne yaparım? Ya başka bir ateşli hezeyana kapılmışken, güzel olduğumu söylerse- Hayır, güzel değil. Canlı. Canlı. Güzel. Ve aklını kaçırmışken, ya bana uzanırsa? Beni öpmeye mi çalışıyor? Yuvarlanırsa

Üstüme çıkıp, kalçalarımın arasını iterek, sertleşmiş koca siki içeride bir yol mu arıyordu? Onu yataktan iter miydim? Tokatlayıp uyandırır mıydım?

İzin vermek mi?

Bu düşünce beni fanteziden koparacak kadar utandırıyor. Tabii ki izin vermem. Hezeyan halindeyken olmaz. Sarhoş birinden faydalanmakla aynı şey olurdu.

"Abbie?" diye mırıldanıyor
usulca. Zorlukla nefes
alabiliyorum. "Evet?" Cevap
yok. Yine uyuyor.

Sırt üstü uzanıp ateşin sessiz çıtırtısını dinliyorum. Tavanda dans eden ışık ve gölgeleri izliyorum. Kalçalarımı sıkıyorum, çok sıkı, çünkü içimdeki her şey ağrıyor.

Keşke Reed bana güzel olduğumu söylemeseydi.

Bu yüzden duvara doğru dönüp elimi külotumun içine sokmadan önce aramıza olabildiğince mesafe koymam biraz da onun hatası. İki parmağımı klitorisimin üzerinde kaydırıyorum - Tanrım, şimdiden çok kayganım. Gözlerimi kapatarak Reed'den başka birini hayal etmeye çalışıyorum. Ama zihnim itaat etmiyor ve saniyeler içinde dizlerimi iyice itiyor ve siki derinlere, derinlere batıyor, o ağır, kalın vücudu beni yatağa doğru itiyor, elleri sert ve kalçalarımı kavırıyor, her yıkıcı hamleyi güçlendirmek için tüm gücünü kullanıyor. Ta ki daha fazla dayanamayana, dayanamayana ve ben-

Dişlerimi yastığıma geçirerek geliyorum. Sessizce, çok sessizce. Tüm vücudum titriyor. Onu uyandırmamak için dua ediyorum.

Kıpırdamıyor.

Nefesim normale döndüğünde, az önce yaptığım şeye hayret ederek tekrar sırt üstü dönüyorum. Bu şimdiye kadarki en hızlı boşalmamdı. Ve bunu annemin evini buldozerle yıkan adam tarafından sikilmeyi hayal ederken yaptım.

Berbat bir insan olabilirim.

Ama aynı zamanda şu anda mutlu bir şekilde rahatım ve harika bir uykum var. O yüzden sabah ne kadar kötü olduğumu düşüneceğim.

Reed

REED

Sırtıma sarılmış, mırıldayan sıcacık bir topla uyanıyorum.
Hot Biscuit Slim.

Daha da endişe verici olan, ön tarafıma sarılmış olan yumuşak beden. Mırıldamıyor. Hırlamadığına ve ısırmadığına göre uyuyor olmalı.

Acaba ben de uyuyor muyum? Rüya görüyorum. Ama hayır. Bugün sis yok. Başım ağrıyor ama eskisi gibi değil. Beynim tekrar çalışıyor gibi görünüyor. Yine de dünkü duştan sonra bir şeyler hatırlamaya çalıştığımda anılarım bulanıklaşıyor. Hayal meyal Abbie'nin bana oturmamı söylediğini hatırlıyorum. Ateşimin daha kötü olduğunu söylediğini.

Bu yüzden benimle ilgilenmek zorunda kaldı. Tekrar.

Bu neden aniden kucak olduğumuzu açıklamıyor. Büyük ihtimalle birbirimize doğru yuvarlandık. Ben yan yatıyorum ve her zaman yaptığım gibi bir kolumu yastığımın altına sıkıştırmış yatıyorum. Diğer kolum battaniye ile yorgan arasında bir yerde sıkışmış. Neredeyse tamamen yorganın altına saklanmış, başının üst kısmını çenemin altına sıkıştırmış. Yastığımın altında bir şey var.

Karnım, sanırım elleri. Yumuşak, yavaş nefesleri boynumu ısıtıyor.

Beynimdeki sis tamamen dağılmamış olmalı, çünkü onu kollarıma alıp sıkıca sarmak için güçlü bir dürtü duyuyorum. Buna karşı koymak için her şeyimi vermem gerekiyor. Bu Abbie Walker. Onu yatağın kendi tarafına itiyor olmalıydım.

Gerçi o da kendi tarafında. İkimiz de ortadayız ama her birimiz kendi tarafımızdayız. Ancak düşman hatlarımız açıkça işaretlenmiş durumda. Yani bir boşluk olmalı. Bir çeşit Kimsenin Olmadığı Bölge.

Artık uyandığıma göre, hareket etmeliyim. Bana bu kadar yakın olmaktan hoşlanmayacaktır. Hoşlanmamalıyım.

Ama o benimle ilgilendi. Bu beni biraz yumuşattı. Merhametin Walker kadınları için yabancı bir kavram olduğunu düşünmüştüm.

Sanırım bu konuda yanılıyorum. Belki başka konularda da yanılıyorumdur.

Bu yüzden onu kızdırmamak için daha çok çabalayacağım. Tabii bana izin verirse. Çok huysuz biri. Benden nefret ettiğini bildiğim için göğsümde garip bir sızı var. Bu acı daha önce yoktu.

Başka bir alt ağrı da daha önce yoktu. Sabah odunu, kendime söyledim.

Öyle değil. Sert uyanmadım. Sikim kalkıyor çünkü onu bana karşı hissedebiliyorum. Çünkü saçlarının tatlı kokusunu alabiliyorum. Nefesimi tutmak sadece bir dakika işe yarıyor. Bu çok aptalca. Ondan uzaklaşmalıyım. Bu yataktan çıkmalıyım.

Bu dünyadaki hiçbir şey beni yapamaz.

Ve bu Abbie yüzünü boğazıma sokmadan önceydi. Kolu belime dolanmadan önce. Kalçası kalçamın üzerinde kaymadan önce.

Aynı anda birkaç şeyin farkına vardım. Birincisi, cırılçıplaktım. İkincisi, pazen bir üst giymesine rağmen bacakları çıplak, pürüzsüz bir tenden başka bir şeyle kaplı değil. Üçüncüsü.

Yakınlaştığı için sikimle amı arasındaki tek engel iç çamaşırı ve o ince kumaş tabakasının arasından ne kadar yumuşak ve ateşli olduğunu hissedebiliyorum.

Çok yumuşak ve sıcak.

Hay sikeyim. Şimdi uyanırsa ne olacağını biliyorum. Onu küçük düşürmek için bunu yapmasına izin verdiğimi düşünecek. Amının sıcaklığı beynimi kızarttığı için değil. Kendimi bundan kurtarmalıyım. İstemesem bile. Onu uyandırmadan bu yataktan kolaylıkla çıkmalıyım.

Kalçaları hareket etmeye başlayınca tüm iyi niyetim yerle bir oldu. O sıcak amcığını şaftıma sürtüyor. Sıkılmış dişlerimin ardında bir iniltiyi bastırıyorum. Bunu durdurmam gerekiyor. Ama irademin tüm gücü Abbie'yi sırtüstü yuvarlamamaya ve taşaklarımı derinlere batırmamaya odaklanmış durumda.

Birkaç sürtünme daha ve pamuğun çıplak sikime hafifçe sürtünmesi kayboluyor. Kadın ıslak. Donuna kadar ıslanmış. Tanrım. Bu şekilde boşalmayacağım. Boşalmayacaksın. Ama lanet bir yalancıyım, şimdiden hissedebiliyorum, derinleşen acıyı, sıvı alevini. Bu hisle savaşıyorum ama göğsümden gelen acı dolu iniltiyi bastıramıyorum.

"Whuh?" Boynuma karşı uykulu bir sorgulama. Sonra dehşetle nefesini içine çekiyor. "Ohmygod."

"Abb-"

Başını kaldırıp çenemin altına vuruyor. Gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor. Benden o kadar hızlı uzaklaşıyor ki yatağın kendi tarafındaki duvarına çarpıyor. "Özür dilerim! Çok özür dilerim! Ben- Siktir siktir siktir!"

Geri sığıyor ve üzerimden geçiyor. Hot Biscuit Slim uluyor ve yataktan fırlıyor. Abbie neredeyse ona takılıp düşüyor, sonra tekrar kendini düzeltiyor. Ben ayağa kalktığımda, o kulübenin diğer ucundaydı.

Banyo kapısı çarptı. Hay sikeyim.

Aşırı ısınmış tenimde soğuk havanın ısırığını hissedene kadar karanlığa bakıyorum. Abbie'nin uçuşu sırasında battaniyeler yatağın yarısına kadar atılmıştı. Onları tekrar üzerime çekebilir, uykuya geri dönebilir ve tüm bunları unutabilirdim.

Asla yapmayacağım.

Kalkıp onunla yüzleşmek daha iyi. Kıyafetler sorun olabilir. Benimkiler banyoda asılı ve muhtemelen hala ıslak. Zaten şu an oraya giremem.

Ama beynim düne göre daha berrak, bu yüzden Harris'in her zaman fazladan teçhizat ve kıyafet bulundurduğu aklıma geliyor. Neredeyse aynı boydayız.

Planladığım gibi yataktan daha erken kalkmamın hiçbir yolu yoktu. Bacağım o kadar sert değil ama o kadar çok acıyor ki, ayağa kalkmak için hâlâ yalpalıyor ve ofluyorum. En azından dondurucu hava ereksiyonumun icabına bakıyor.

Şifonyerin alt çekmecesinde altın buldum. Eşofman altı ve termal gömlek biraz fazla dar, ama paçalarını uzatırsam

Harris'in olmaz. Ayağıma giyecek bir şey yok ama kar botlarımın içindeki yün çoraplar kuru ve kalın.

Sırada ateş var. Közlerin üzerine odun atıyorum. Hava hâlâ buz gibi. Koltuğun arkasından kapitone bir örtü çekip omuzlarıma sarıyorum. Dün Abbie'nin yaptığı gibi.

Banyodan henüz bir şey çıkmadı. Orada üşümüş olmalı. Bacaklarında ya da ayaklarında hiçbir şey yok.

Hot Biscuit Slim küçük gümüş bir tabağın yanında oturuyor ve bana bakıyor.

"Üzgünüm, dostum."

Abbie özel bir diyetten bahsetti, bu yüzden ona bir şey yedirme hatasına düşmeyeceğim. Onun yerine kahveyi arıyorum.

Abbie tekrar ortaya çıktığında moka tenceresini dolduruyordum. Bana doğru bakmıyor. Hemen pijama pantolonunu ve kalın çoraplarını giyiyor. Üzerine de tüylü bornozunu geçiriyor.

Tek kelime etmeden ve hâlâ bana bakmadan kedinin kabına doğru ilerliyor ve onu dolduruyor.

Bu yüzden sessizliği bozmak bana düşecek. "Kahve hazır."
"Teşekkür ." Şimdi bana doğru dönüyor ama gözlerime bakıyor. Yatağa doğru belli belirsiz bir hareket yapıyor. "Eğer unutabilirsen-"

"Unutuldu." Yalan söylüyorum. "Sen uykunda yuvarlandın, ben uykumda yuvarlandım ve o yatakta fazla yer yok. İsteyerek olmadı, değil mi?"

Bu soruya verdiği yanıtta ki inançsızlığı, kalan tüm utanç duygularını yok etmiş görünüyor. "Tabii ki hayır. Kolumu kesmeyi tercih ederim."

Ahh. Eğer aşırı şişirilmiş bir egodan muzdarip olsaydım, Abbie Walker ile yapacağım bir konuşma beni bundan kurtarırdı. "O zaman bütün gece akılsızca yuvarlanmamız iyi bir şey. Kanlı bir kol kütüğü mükemmel Noel'inizi mahvedebilir."

Dudaklarını büzererek bana bakıyor. Gülmemek için kendini zor tuttuğundan şüpheleniyorum.

İşte hayattaki yeni amacım. Abbie Walker'ı güldürmek niyetindeyim. Gerçi bu çok iddialı olabilir, beni ne kadar uzun süredir hor gördüğünü düşünürsek. Belki sadece bir gülümseme.

Ama onun ıslak amcığının tekrar üzerimde olmasına razıyım.

Bu düşünceyi aklımda tutmam gerekiyor çünkü bu eşofmanlar hiçbir şeyi saklamıyor. Ama sobaya doğru döndüğümde, topallamam onun dikkatini çekiyor.

"Bacağını daha mı kötü incittim? Ben-"

"Ona hiç dokunmadın bile." Sözü nü kestim, gözlerini gölgeleyen suçluluk duygusundan hoşlanmamıştım. "Aslında

daha iyi. Hâlâ çok acıyor ve onu dürtmek istemezdim ama genel olarak daha iyi. Şimdi, kahvaltı hakkında ne

düşünüyorsun? Dün benim için pişirdin, bugün de ben pişireceğim. Ama bu senin yemeğın." "I genellikle

yemek Sonra. Kahve İlk önce. O zaman Tost veya bir

turuncu." Kaşları çatıldı. "Ama açlıktan ölüyor olmalısın. Dün zar zor yedin."

"Bir şeyler yapabilirim." Bu yetersiz bir ifade.

"O zaman kahvaltı malzemelerinin çoğu burada." Bir dolabı açmak için yanımdan geçerken yine o tatlı kokuyu getirdi. Belki de şampuanından geliyordur. Sanki yatmadan önce yıkamış gibi görkemli saçlarını iki örgüyle bağlamış. "Patatesler şurada. Yumurta ve pastırma buzdolabında. Sosis dondurucuda."

Hâlâ dolaba bakıyorum ve vücudumun onun kokusuna, yakınlığına ve saç örgülerine verdiği tepkiyi gizliyorum. "İkimize de yetecek kadar yiyecek olduğu konusunda şaka yapmıyormuşsun. Stok yapmışsın."

"Tatilim iki hafta sürecek. Ama Harris daha da uzun süre kar altında kalabileceğimi söyledi, ben de fazladan getirdim. Ve bu tatil gerçekten hoşlandığım şeyleri pişirmek için bir şans olduğu için, istediğim şeyleri yükledim. Ya da isteyebileceğim. Genelde kahvaltıda pek bir şey yemememe rağmen da bu yüzden."

Dikkatim bunun bir kısmına takılıyor. "Genelde sevdiğin şeyleri pişirmez misin?"

Yüz ifadesi donuklaşıyor. Bir an için cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Sonra sertçe, "Yani sadece kendi tercihlerimi göz önünde bulundurdum," diyor.

"Şanslıyım o zaman. Çünkü bu dolaba bakılırsa benzer tercihlerimiz var."

Kaşlarını çatıyor. Görünüşe göre ortak bir şeyimiz olduğu düşüncesi onu heyecanlandırmamış.

Cezvenin gürültüsü onu cevap vermek zorunda kalmaktan kurtarıyor ya da beni onun cevabından kurtarıyor. Fincanını alıp ateşin önüne oturuyor.

Bütün sabah sanki bir yıldırım çarpmış gibi hissederek -ya da belki sadece başka bir ağaç dalı- birkaç saniyemi dolaba bakarak ve kendime gelmeye çalışarak geçiriyorum. Ancak çok geçmeden midem bana açlıktan öldüğümü hatırlatıyor.

Krep karışımını çıkarıyorum ve talimatlara zar zor odaklanabiliyorum. Bu Abbie değil, dağıtıyor. Bulanık kelimeleri anlamaya çalışırken beynim ağrıyor.

Lanet olsun. İhtiyacım olan son şey bu. Ama sanırım kafamı ne kadar sert vurduysam, beynim dağılmadan okuyabilmem için birkaç gün daha geçmesi gerekecek - umarım haftalar geçmez.

"Abbie?"

Gözlerini ateşten ayırıp kaşlarını kaldırıyor.

"Bu 'sadece su ekle' karışımlarından biri mi?" Alnı çatallaştığında, "Görünüşe göre henüz küçük yazılara odaklanamıyorum" diye açıklıyorum.

Dudakları farkına vararak aralanır. "Evet, öyle. Ölçü almamı ister misin?"

"Anladım," diyorum sandalyesinden kalkmaya başladığında. "Kıvamının ne olması gerektiğini biliyorum. Sadece tek ihtiyacın su olup olmadığından emin değildim."

"Sadece su," diye onaylıyor.

Izgara ısınırken Abbie'ye tekrar bakıyorum. İşte şimdi başımı ağrıtmayan bir manzara var. Telefonunu şarjdan çıkarmış ve koltuğa kıvrılmış. Arada bir başparmağıyla ekranı kaydırıyor. Bir sayfa çeviriyor.

Bu benim için dayanılmaz bir şey. "Hangi kitabı seçtin?"

Bana uzun, dar bir bakış attı. Sanki cevap vermemeyi düşünüyormuş gibi. Sonra, "Otherlands."

Başlık tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum. "Bilim kurgu mu?"

"Bilim, ama kurgu değil." Yüzü bana biraz daha dönük olacak şekilde sandalyede kayarak oturuyor. "Bir paleontolog tarafından yazılmış ve her bölümde zamanda geriye doğru giderek farklı hayvanların çevreleri değiştiğinde nasıl geliştiklerini ya da yok olduklarını anlatıyor."

Ben de oradan duymuştum. "Bende var. Henüz okumadım. Ama hoşuna gitti mi? İlginç mi?"

"Çok ilginç. Mesela, dinazorlar yaşarken çimen diye bir şeyin olmadığını biliyor muydunuz? Onları hep çimenli ovalarda otlayan bufalo sürülerine benzetmişimdir. Ya da uzun boylu olanlar ağaçları yerken

Kısa boylu olanlar ot yerdı. Ancak dinozorlar yok olduktan sonra otlar baskın hale geldi."

Canlı. Onu böyle tanımlamaya ne zaman karar verdim? Yine de onun için mükemmel bir kelime. "Bilmiyordum. Onları hep aynı şekilde hayal ederdim."

"Akdeniz'in bir zamanlar boş olduğunu da bilmiyordum. Bütün deniz tuz dolu dev bir havzadan başka bir şey değildi çünkü Cebelitarık Boğazı'nda Atlantik'le bağlantısı kesilmiş ve kurumuştı. Ancak boğaz açıldığında, tekrar dolduğu için feci seller ve devasa şelaleler oldu."

Bunu biliyordum. Ama ona üstünlük sağlamaya çalışıyormuşum gibi görünmek istemiyorum. Böyle bir şey yapmayacağım ama o henüz benim bu yönümü bilmiyor. "Tarih öncesi şeyleri seviyorsun o zaman?"

"" diyor - sanki onu çöpe atmamı bekliyormuş gibi.

Bunu yapacak son kişi ben olurdum. "Şuradaki üçüncü kitabı sevebilirsin." Harris'in koleksiyonunu gösteriyorum. "Buzullar eriyene kadar buzun içinde hapsedilmiş zombi megafaunayı içeriyor."

Yüzündeki ifade neşeye aydınlanıyor.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten."

"Neredeyse baştan çıkacağım. Pek kurgu okumam. Ama belki pilimin şarjı biterse bir denerim. Çünkü arabada şarj etmeyi planlamıştım ama arabanın kapısını açmak için bir metre kar küremek istemiyorum."

En az bir metre. Ama kar azalıyor gibi görünüyor. "Kar yağışı durduğunda hâlâ bir ağaç bulmayı düşünüyor musun?"

"Öyleyim."

"Bacağımı dinlendirmem için bana bir gün daha verirsiniz, yardım ederim."

Yüzündeki dehşete bakılırsa, bana siktirip gitmemi söylemenin kibar bir yolunu arıyor. "Yardıma ihtiyacım yok." dedi.

"Ama olabilir. Çantamı almam gerek. Ve kafamdaki şişlikle dışarıda yanımda birinin olması daha akıllıca olur."

"Oh. Tamam o zaman."

Yine, bana yardım etmeye istekli. Aksi halde benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceği açık. Ama yine de yapıyor.

Zihnimde belli belirsiz bir anı dolaşıyor. Belki de bir rüyaydı. Abbie'ye güzel olduğunu söylüyordum. Ve benimle ilgilendiği için çok tatlı olduğunu.

Ama bunu daha önce de duymuştum, değil mi? Harris, Walker'larla Knowles'lar arasında bir geçmiş olduğunu biliyor, o yüzden ondan pek bahsetmiyor. Benimle de konuşmaz. Ama bir şey söylediğinde, hep iyi bir şey söylüyor. Harris'ten duymak az şey değil.

Izgaraya dönüp Abbie'yle ne alıp veremediğim olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Annemle babamın birlikte kaçması olayı eskide kaldı. Babam bunun hayatını yönetmesine izin verdi. Annesi de öyle. Ama neredeyse yirmi yıl önce bizi aldatan ebeveynlerimizin yaptıkları yüzünden başka bir çocuğa kin beslemek aptalca.

Beni ısırdı. Yine de neyin başlattığını hatırlayabiliyorsam ne olayım. Onu ne kıskırttı? Belki ben bir şey yaptım ya da söyledim.

-Ya da kederinden çıldırdı.

Belki de ebeveynlerimizin birbirlerine attıkları zehirli bokun kaçınılmaz sonucuydu, çünkü bundan kaçmak imkansızdı. Abbie altı yaşında falan olamazdı. Yedi mi? Muhtemelen olayı hatırlamıyordur bile. Ben sadece hatırlıyorum çünkü annemin cenazesinde bana saldırdığı için ona kızarak bu olayı unutmadım. Ama babam buna daha sıkı sarıldı. Bana sürekli onun yaptıklarını hatırlattı. Bu kızgınlığı besledi. Ona ilk kez gaddar diyen oydu. Yara izini her gördüğümde bu tanım daha da pekişti. Gaddar olan bana bunu yaptı.

Başka hiçbir şey yapmadı. Ona kızmak sadece bir alışkanlık haline geldi.

Gerçi kız kardeşi ve annesi... onlar bu kızgınlığı daha çok hak ediyorlardı. Ama kız kardeşi bile, en son bir şey oldu. Ondan kaçtım, ama

Arada sırada sınavlarımda kopya çektiğim, kız arkadaşlarımla yattığım ya da satmak için ot getirdiğim iddialara karşı kendimi savunmak zorunda kalıyordum. Ve her seferinde bu saçmalığı kimin başlattığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Çünkü bu her zaman Walker'ın nakaratıdır: Knowles ailesinin ahlaki veya etiği yoktur ve bir kuruş için herkesi beceririz.

Bu söylentileri kız kardeşi başlatmış olsa bile, annesinin onu bu konuda kıskırttığını öğrenmek beni şaşırtmaz. Angela Walker ailemin dokunduğu her şeye karşı yürüttüğü kampanyayı hiç bırakmadı. O kadın tam bir baş belası.

Ama benim babam da öyle. Bu yüzden bu bokun etrafında büyüyen iki kıza da biraz sempati duyabiliyorum. Özellikle Abbie için, şimdi kim olduğunu daha çok gördüm.

Her şeyin özü şu: Ablası ve annesi gibi olacağını varsaydım ama aslında Abbie'nin kendisi hakkında pek bir şey bilmiyorum. Paleontolojinin gözlerini parlatması dışında. Ve birinden nefret etse bile onunla ilgilenir.

Belki nefret etme kısmı üzerinde çalışabilirim. Çünkü bana karşı hisleri muhtemelen aynı eski kinlere ve tıpkı babam gibi olduğum varsayımına dayanıyor.

Ben değilim.

Umarım kendi ağırlığımı koyarak ve karnını doyurarak onun fikrini iyileştirmeye başlayabilirim. "İstersen krep hazırladım."

Kararsız görünüyor. Benden bir şey kabul etmek kolay değil. Anlıyorum. Geçen gece beni dik tutarken ben de aynı iç tartışmayı yaşadım.

Sonunda başını sallıyor ve sandalyesinden kalkıyor. "Teşekkürler."

Kabindeki sessizliğin altında yatan gerilim hafiflemiş gibi görünüyor, sanki bu tek kelime aramızda bir ateşkes oluşturuyor. Huzursuz bir ateşkes, ama yine de bir ateşkes. Tabakları ve çatal bıçak takımlarını yerleştirdim. Dolaptan gerçek akçaağaç şurubu ve ardından fıstık ezmesi alıyor.

Yine aynı tercihler. "Çıtır fıstık ezmesi.
Sen benim kalbimin kadınısın."

"Belki." İşaret ederek bir masa bıçağı alıyor.

Sırıtiyorum ve kahvesini yeniden dolduruyorum, sonra Hot Biscuit Slim'in ayaklarımın dibinde acınası bir şekilde bize baktığını fark ediyorum. "Sanırım krep yiyemiyor."

"Kendisi yapmadığı sürece olmaz."

Bunu söylerken ağzında pek de gülümsemeyen bir ifade beliriyor. Anlamadığım bir şaka var. Muhtemelen ismiyle ilgili bir şey. Nereden geldiğini hâlâ hatırlayamıyorum. Ama sonrası için bir kenara koyuyorum.

Fazla konuşamayacak kadar açım. O da sessiz ama benim gibi kürekle yemiyor. Onun yerine temiz davranıyor. Ben çatalımın ucuyla bir krep dilimi koparıyorum, o ise masa bıçağıyla küçük üçgen lokmalar kesiyor. İzlemesi büyüleyici. Bu tür bir yemeğin arkasındaki öğüdü neredeyse duyabiliyorum. Eskiden, görgü kurallarına uymaz ve yemeğimi aynı şekilde kesmezsem büyükannem parmak eklemlerime vururdu ama bu dersler çocukluktan öteye gitmedi. Abbie'yi izlerken, annesinin bunu ona çok küçük yaşlardan itibaren öğrettiğine ve asla bırakmadığına bahse girerim.

Ama asıl vahşi olan, bu zarif yiyicinin bir keresinde elimden bir ısırık almış olması. Ve o ilk gece yanlış bir hareket yapsaydım, bir poker sopasıyla beynimi dağıtırdı.

Sanırım uzun zaman içinde gelişmiş kibar ve sakın bir yapısı var ve çoğu insan da bunu görüyor. Ben pek görmedim. Bunun yerine, o kibar tabakayı yakan ateşi gördüm.

Eğer doğruysa, kibar ve sakın olmadığı için üzgün değilim. Ateşi sevdim.

Midemdeki uçurumun dibinde bir yığın krep olduğunda, yavaşlıyorum ve onu tanımama -ve onun da beni tanımasına-yardımcı olacak bir şey arıyorum. Dikkatli davranmak zorundayım. Ortak bir noktamız olduğu kesin. İki puan. Ama hiçbir şekilde annemden bahsetmeyeceğim.

ve babası birlikte kaçıp ölüyorlar. Yani ortak bir noktamız var, o da uygulanabilir bir yön.

"Ne zamandır Harris için çalışıyorsun?"

"Dört yıl." Bu kadar olacak gibi görünüyor. Sonra görünüşe göre o da çaba göstermeye karar veriyor. Şu görgü kuralları devreye giriyor. "Liseden beri arkadaş mısınız?"

"İlkokul. Bir blok ötemizde oturuyordu." Ve bu zaten bahsetmeyeceğim noktaya çok yaklaşıyor - annem öldükten sonra Harris'in nasıl orada olduğunu. Babamdan kaçmak için nasıl hep onun evine gittiğimi. Abbie de tehlikenin farkında gibi görünüyor. Üçgeni gittikçe küçültüyor. "İyi bir patron mu?"

"O. Çalışması her zaman kolay değildir ama... cömerttir." Sanki buraya yaptığı yolculuğun da bu cömertliğin bir parçası olduğunu belirtmek istercesine bakışlarını kulübenin etrafında gezdiriyor.

Tam da Harris gibi. Yine de bir an için, ağır ve karanlık bir şey göğsümü kavırıyor. Acaba aralarında daha fazlası var mı? Cömertliğinin aşikâr olandan başka bir anlamı olup olmadığını merak ediyorum.

Ama Harris Abbie Walker'ile ilgilenseydi, burada onunla birlikte olurdu. Onu elinde sadece bir sopa olan davetsiz bir misafirle yüzleşmesi için bırakmazdı.

"Cömert biri," diye kabul ediyorum sonunda. Biraz sersemledim. Bu muydu Bana vuran kıskançlık mı?

Olamaz.

En azından artık kulübe konuşulabilecek bir başka ortak nokta. "Onunla sık sık buraya gelir misiniz?" diye soruyor.

"Tek başıma, genellikle - teslim tarihim geldiğinde ya da dikkatimin dağılmasını istemediğimde. Sadece kendi düşüncelerinizle baş başa kalmak için iyi bir yer."

"Ben de öyle olacağını düşünmüştüm," diyor kuru bir sesle. Sonra, "Teslim tarihinde mi?"

Kendimi durduramadan bakışlarım yan sehpanın altındaki kitaplara yöneliyor.

Kahretsin. Göğsümü saran kıskançlık beni o kadar etkilemişti ki ağzımdan çıkanları düşünmemiştim bile. Kitaplarım insanlara anlattığım bir şey değil. Özellikle de ilk çalışmalarım evime çok yakın olduğu için. Beni tanıyan herkes bir sürü karakterin temelini tanıyabilir.

Walkerlar da dahil.

Gözlerimi hızla kaçırıyorum ama Abbie yavaş davranmıyor. Kaşları havaya kalktı.

"Buraya gizlice okumak için mi yoksa zombi megafauna hakkında gizlice yazmak için mi geliyorsun?"

"Yaz." Yalan söylemenin anlamı yok.

"Ve bu yüzden mi bu sefer buraya geldin?"

Sadece kısmen doğru olsa da başımı salladım. Babamın kulübesindeki o boktan olaya kadar kulübeyi ziyaret etmeye hiç niyetim yoktu. Ama ayrıldıktan sonra planım buraya gelip yazmaktı. İlk taslağı tamamlamak için programımdan birkaç hafta ayırdım, ancak hikayenin başlangıcı bana hiç olmadığı kadar sorun çıkarıyor. Şimdi de beyin sarsıntısı yüzünden çalışabileceğim birkaç günü kaybettim. Bunu telafi etmem gerekecek.

Kaşları şaşkın bir şekilde çatıldı. "Yazarsınız o zaman, ama ben mühendis olduğunuzu sanıyordum? Onun gibi bir şey mi?"

"Bir yapı mühendisi. Ev denetimleri yapıyorum."

Ben bunu alışılmadık bir meslek olarak görmüyorum ama onun şaşkınlığı derinleşiyor. "Teftiş mi? Ne tür?"

"Evlerini satın alan veya satan insanlar için. Genellikle satın alan kişiler için, ileride düzeltilmesi bir servete mal olacak herhangi bir gizli sorun olmadığından emin olmak."

"Ah." "Her zaman babanla birlikte çalıştığını sanıyordum" diye eklediğinde kafa karışıklığının nedeni ortaya çıkıyor.

Kısa ve acı kahkahamı durduramıyorum. "Hayır. Ben bağımsız bir müteahhidim."

"Ah." Bakışları, parmaklarının bıçak ve çatalın etrafında sıkıca kenetlendiği tabağına düşüyor. "Yani sen

Onun için çalışıyordum. Ama annemin evini buldozerle yıktığında sen de oradaydın."

"Bu sebep daha kişiseldi." Ve babamın gerçekte kim olduğuna dair gözlerimi açan bir gün oldu.

Hayır, bu doğru değil. Bir süredir gözlerim açıktı. Ama bu ilişkimizin tabutuna çakılan son çivilerden biriydi. Son çivi değil. Ben buraya gelmeden hemen önce oldu.

Ve güvenli bölgemizin dışına çıktık. Bizi geri götürmeye çalışıyorum.

"Peki, Harris için tam olarak ne yapıyorsun?"

Bir noktada gülümsemesini sağlamayı umuyorum ama şu anki gülümsemesi, gülümsemenin çarpık ve alaycı bir versiyonu. "Yüzüne bok atıyorum, sonra da bunun kendi hatası olduğunu söylüyorum. Sonra da verdiğim zararın sorumluluğunu asla üstlenmem."

Krep ve fıstık ezmesinden oluşan şuruplu bir topak boğazıma doluyor. Bir an için bunun babamın söylediği bir şey olduğunu düşündüm. Ama hayır. Ben söyledim. Harris bana bir Walker kızı işe aldığını söyledi ve ben de ona yıllar boyunca muhtemelen onlarca kez söylediğim aynı şeyin bir varyasyonu ile karşılık verdim.

Harris Abbie'ye söylemiş olmalı. Onu tanıdığına göre, Abbie'nin güleceğini düşünmüştür.

Gülmüyor. Aniden ayağa kalkıyor ve tabağını lavaboya taşıyor.

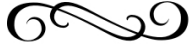
Verdiğim zararın sorumluluğunu asla üstlenmem. Bunu onun için söylemiştim. Ama bu tanım bana uyuyor. İşine mal olabilecek şeyler söyledim. İyi bir işe. Onun hakkında hiçbir şey bilmediğim halde.

Özür dilemem gerekiyor ama krep hala boğazıma takılıyor. Sonra ateşin yanındaki koltuğuna dönüyor ama bana sırtını dönüyor. Belli ki söyleyebileceğim hiçbir şeyi duymak istemiyor.

Özür dileyeceğim. Dinlemeye hazır olduğunda. Şu anda dinleyeceğini sanmıyorum.

Ve umarım ilk kitabımı hiç okumaz.

Abbie

ABBIE

Reed kendini daha iyi hissettiğini söylese de, sabahki hareketlilik enerjisini tüketmiş görünüyor. Saat 10'da yine yataktaydı. Ya kreplerle dolu bir karın onu uyuttu ya da beyin sarsıntısının kalıcı etkileri onu uyuttu.

Belki ikisi de.

Öğleden sonra geç saatlerde hareket ettiğini duyduğumda, kulaklıkları takarak ve o yokmuş gibi davranarak daha fazla konuşma girişimini engelliyorum. Tekrar aynı masaya oturmak zorunda kalana kadar bu işe yarıyor.

Akşam yemeği etli domates soslu pappardelle, sotelenmiş sebzeler ve sarımsaklı ekmek. Çıktığım son erkek bu noktada karbonhidratlar için sızlanırdı. Ama uzun sürmedi. Onu kaçırmak için kız kardeşimin ve annemin taşınması gerekti.

Kimse onu tabağını sebzeden çok makarna ile doldurmaya zorlamasa da annem karbonhidratlardan da şikayet ederdi. Ve ekmeği atlarsa ekmeğin ziyan olacağından yakınırdı (gerçi karbonhidrat istemeyeceği beklentisiyle ona bir porsiyon hazırlamayı atlamış olsaydım, o şikayet ederdi ben yapmadım diye

ya da onun şişman olduğunu ima ettiğimi ve onu diyet yapmaya zorladığımı düşünürdü). Lauryn makarna kutusuna bakıp farklı bir marka seçeceğini ya da her zaman kendi makarnamızı yapmamız gerektiğini söyleyecekti (yardım edeceğinden değil) - ve sonra, makarnayı kendim yaparsam, serbest dolaşan yumurta kullanmamı talep edecekti (zaten yapıyorum, ama emin olmak için her seferinde kartonu kontrol ediyor) ve internetten duyduğu GDO'suz bir esnaf unu (kendisi satın almasa da veya farkı ödemeyi teklif etmese de).

Reed karbonhidratlardan şikayetçi değil. Hiçbir şeyden şikayetçi değil. Şimdiye kadar yaptığım yemeklerden gerçekten keyif alıyor gibi görünüyor... bu da bir yenilik.

Yemek yerken bakışlarını yüzümde hissediyorum ama hâlâ kulaklık korumamı kullanıyorum. Masada. Bu kabalık, kabalığın da ötesinde, şu anda kendime bile zor dayanıyorum, ama göğsümde her geçen dakika daha da ağırlaşan bir ağırlık var. Bana tek bir kelime etmesinden korkuyorum, sadece bir kelime - ne söylediği bile önemli değil - gözyaşlarına boğulacağım.

Ama Reed yüzünden değil. Gerçekten değil. Sadece... Bu tatil boyunca tek bir şey istedim. Basit bir şey. Beni eleştiren, yargılayan ve bir türlü rahat bırakmayan insanlardan uzakta birkaç gün geçirmek.

Reed beni rahat bıraksa da. Bunun farkındayım. Ama aynı zamanda resim yaparak vakit geçirmek istiyorum ve bunu yaparsam ne diyeceğinden çok korkuyorum. Onun fikrini önemsemişimden bile değil. Önemsemiyorum. Ama kendimi onun yapabileceği herhangi bir eleştiriye açık hale getirmek istemiyorum. İlk gün yaptığım gibi taşınabilir hoparlörden Noel şarkıları çalmamamın nedeni de bu. Dün, başı açıkça ağrırken çalmazdım zaten. Ya da uyurken. Ama şimdi de çalmayacağım. Annem ve kız kardeşimin yanındayken başkalarının önünde yüksek sesle şarkı söylemek benim için imkânsız. Harika bir sesim yok, bunu biliyorum. Cızırtılı ve her zaman akortsuz. Ama şarkı söylemeyi seviyorum. Bu beni

mutluyum. Yine de deneyimlerimden biliyorum ki, kendimi bok gibi hissetmem için tek bir küçümseyici yorum yeterli oluyor.

Her zaman kendimi korumak zorunda olmaktan çok yorulduum. Bu yüzden sadece zırhımla dolaşmak zorunda olmadığım birkaç gün istedim. Bunu evde yapamıyorum. Burada yapabileceğimi umuyordum.

Ama Reed artık burada. Ve bu sabah ona sürtünmem konusunda çok nazik davransa da, yemek konusunda çok nazik davransa da, sayıklamalarında güzel şeyler söylese de, bıçağın çıkmasını bekliyormuşum gibi hissediyorum. Neden çıkmasını ki? Bizden hep nefret etti. Ve daha önce de bir sürü şey söyledi. Ben yıkmak için buradayken onun bir evi yıkmakla yetineceğini gerçekten düşünüyor muyum?

Bilmiyorum.

Bu yüzden yalnız kalmak istiyorum. Yalnız kalmak istiyorum. Güvenli bir yerde.

REED, yemeğini bitirdikten sonra bulaşıkları yıkamaya sessizce gönüllü oluyor. İşi ona bırakıyorum, pijamalarımı giyiyorum ve okumak için koltuğuma geçiyorum. Sonunda şöminenin önünde bana katıldığında telefonumdan başımı kaldırmıyorum. İri gövdesi büyük sandalyeyi dolduruyor, ayaklarını alevlere doğru uzatmış ve gözleri kapalı bir şekilde neredeyse iki saat boyunca oturuyor. Sonra yatmaya gidiyor. Yorgun olmama rağmen takip etmiyorum. Bunun yerine ateşe bir parça daha odun atıyorum, koltuğa dönüyorum ve kapitone örtüyü üzerime olabildiğince örtüyorum. örtün. Telefonumu bir kenara koyup gözlerimi kapatıyorum.

Titreyerek uyandığımda saatin kaç olduğunu bilmiyorum, sırtım ağrıyor. Ateş azalmış. Daha fazla odun eklemem gerek. Ama ben bacaklarımı açmadan önce, devasa bir gölge

Şömineden gelen ışıkla Reed'in geniş göğsüne yaslandım.

Beni yatağā taşırken tek bir kelime bile söylemedi. Söylemesine gerek yok. Sandalyede kalmak aptalcaydı.

Belki de uyuduğumu sanıyordur. Çünkü ben de bir şey söylemiyorum. Söylemeliyim. Ne tür bir kibirli pislik birini bedensel olarak yakalayıp yerini değıştirir? Onu azarlamalıyım. Bunun yerine, onun sıcaklığında ve beni tutan kolların gücünde uykulu bir şekilde yuvarlanıyorum.

Ama önceki sabahın tekrarına katlanamam. Uyandığımdaya kendimi lambadan cin çıkarmaya çalışan dengesiz bir Alaaddin gibi onun sikine karşı kıvranırken buldum.

Beni yatağā yatırır yatırmaz, kendimi uzak duvara doğru itiyorum. Çoraplarım ve pijama pantolonum hâlâ üzerimde. Eğer uyumayı umuyorsam, onları çıkarmalıyım.

Ben uyumuyorum. Uykuya dalmaktan çok korkuyorum. Ne yapacağımdan çok korkuyorum. Böylece, her hareket ettiğimde pantolonum bacaklarıma dolanırken ve çoraplarım beni rahatsız edip ayaklarımı aşırı ısıtırken sefil bir gece geçiriyorum.

Reed huzursuzca uyuyor, dönüp duruyor. Ya da belki o da uyanıktır. Yatağın o tarafından birkaç ağır iç çekiş geliyor. Birkaç kez, kulübenin içindeki sessizlik sanki bir şey söylemek üzereymiş gibi çok yoğun görünüyor.

O yapmaz.

SABAH olduğunda yorgunluğum, bonus bir baş ağrısıyla birlikte sersemliğe dönüşmüştü. Ama artık Reed'i görmezden gelmiyorum. Bu beni daha da boktan hissettiriyor.

Belki de Noel arifesi olduğı için, ikimiz de hoş görünmek için yoğun bir çaba sarf ediyoruz. Dudaklarımızdan geçen her kelimeye dikkat ediyoruz. Kibar. Güvenli. Hava açtı, yemek yedikten sonra ağaç avına çıkmaya karar verdik - benim için tost, yumurta

ve onun için tost. Masada sohbetimiz kibar bir saçmalıktı.

"Biraz daha kahve?"

"Evet, teşekkür . Yumurtalar nasıl?"

"Mükemmel, teşekkürler. Yumurta sarısını kırmadan asla çeviremiyorum."

"Bir dahaki sefere yaptığımda sana gösteririm."

"Bu harika olur, teşekkür ederim. Ağaçla birlikte döndüğümüzde bulaşıkları tekrar yıkarım."

"Bunu takdir ediyorum, teşekkür ederim. Akşam yemeği için, takip etmek istediğiniz bir Noel Arifesi geleneğiniz var mı? Tabii malzemelerin elimizde olduğunu varsayarsak."

"Bilmiyorum ama sorduğunuz için teşekkür ederim. Geleneksel olarak elinizde ne varsa seve seve yerim."

"Bu benim için geleneksel bir şey değil. Sadece menülerimi planlarken yapmak istediğim bir şeydi. Geç öğle/erken akşam yemeği olarak parmak yiyecekler yapmayı düşündüm; böylece ağacı süslerken atıştırabilirim."

"Herkesin yiyebileceği bir parmak yemek kulağa çok hoş geliyor. Ne dahil etmeyi düşünüyorsun?"

"Her zamanki şeylerden oluşan bir şarküteri tabağı, artı sebzeler ve ıspanak sosu - ve böylece sadece soğuk şeyler değil, sosis ruloları ve jalapeño poppers."

"Tabii ki. Ne tür sosisli börekler?"

"Dondurulmuş olarak gelen kokteyl büyüklüğünde olanlar. Patlamış biberlerle birlikte fırına atmak çok kolay."

"Bahse girerim bunlardan elli tane yiyeceğim."

Bu saçmalık bizi kahvaltıya kadar götürdü. Sonra Reed kar kıyafetini giyiyor ve kızak, yay testeresi ve iki çift kar ayakkabısı almak için kulübeye gidiyor. Süslü kar kıyafetlerim yok ama ben de üzerime bir şeyler geçirip verandaya çıkıp onu bekliyorum.

Dışarıda kesinlikle muhteşem bir hava var. Masmavi gökyüzü. Gökemli köknarlar. Bozulmamış kar.

Uzun zamandır ilk defa göğsümdeki ağırlık . Sıcaklık donma noktasının biraz altında.

Ama yüzüme vuran güneş, havayı ısıracı ve acı yerine daha sıcak, taze ve canlandırıcı gösteriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve sadece içime çekiyorum.

Karın çıtırtısı Reed'in kulübenin arkasından döndüğünü haber veriyor; adımlarının düzensiz ritmi bana, söylediklerine rağmen bacağının hâlâ ağrıyor olması gerektiğini söylüyor. Ya da belki de karda yürümenin zorluğu yüzünden sakatlığı daha da kötüleşmiştir.

Reed beni verandada görünce sırttı. "Oldukça güzel bir gün, değil mi?"

"Öyle." Sırtışı içimi titretiyor, ben de başka tarafa bakıyorum.

"Ağaç izniniz var mı?"

Ceketimin cebini yokluyorum.

"Kısıtlamalar nelerdir?"

"Nehir kıyısından, gölden ya da çayırdan iki yüz metre mesafede kesim yapılamaz. Ve 15 fitten uzun olamaz." Kulübenin içine bile sığmayacak bir yükseklik.

"O zaman endişelenme." İkinci çift kar ayakkabısını ayağımın dibine bırakıyor. "Bunları bağlamak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ben hallederim."

Onlarla birlikte yürümeye alışmam birkaç dakikamı alıyor ama açıklıktan ayrılıp yola koyulduğumuzda gayet iyiyim. Reed yanımda kızağı sürükleyerek bana ayak uyduruyor.

Etrafımızdaki tüm Douglas göknarları 15 metreden çok daha uzun, ama Noel ağacı için uygun bir tane bulmamız biraz zaman alsa da umurunda değil. Burası çok güzel. Çıkardığımız gürültüye rağmen çok da sessiz. Temiz havadan mı, yoksa günlerdir ilk kez kulübenin dışında olmaktan mı bilmiyorum ama yorgunluğum ve baş ağrım geçti. Dün beni neredeyse ezen karanlık ve ağır ruh hali de öyle.

"En güzel koku bu," derken buluyorum kendimi ve Reed kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Taze kar."

"Evet, öyle." Bir avuç tozu süpürmek için eğilmemi, eldivenli avuçlarımın arasında parçalamamı ve yığını bir ağaca fırlatmamı izliyor. "Kartopu savaşı için kaşınıyor musun?"

Alaycı bir şekilde burnumu çekiyorum. "Kartopu savaşı arkadaşlarınla yapacağın bir şeydir, ezeli düşmanınla değil."

"Bir düşmanla savaşmaktansa dostlarınla savaşmayı mı tercih edersin?" "Elbette. Dostça dövüşler en iyisidir."

"mi?"

"Öyleler. Çünkü bir arkadaşın seni bilerek incitmeyeceğini bilirsin. Bu yüzden bir kavga yerine, daha çok bir beceri ya da zeka savaşına dönüşür. Ya da sadece saf eğlence."

"Eğlenceli mi? O zaman seni verdiğim bir savaş konusunda uyarmalıyım. Ben"-başımı çevirip ona bakana kadar duraklıyor-"seni güldüreceğim. Ya da gülümseteceğim."

"Kaybetmeyi seviyor musun? Bu yüzden mi kendini kazanamayacağın bir savaşın içine atıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Daha önce hiçbir meydan okumayı kaybetmedim." "Hiç mi?"

"Asla. Bugün de başlamayacağım."

Çok kibirli. Gözlerimi deviriyorum. Sonra onun önüne geçiyorum, çünkü gülümseyebilirim. Gülümseyebilirim. "Kar motosikletin ne kadar uzakta? Yoldan geldiğinizi varsayıyorum."

Ama henüz makineden bir iz yok. Herhangi bir iz görmeyi beklemiyorum, ancak karla kaplı olsa bile kar motosikletinin kendisi görünür olmalı. Ormanda ağaçlar arasındaki çalılar çoğunlukla temiz ve zemin düz, bu yüzden kar arabası büyüklüğünde bir yığın göze çarpacaktır.

"Yoldan geldim. Çok uzakta olamaz."

Çok uzak. En az bir mil, ki bu karda gülünç bir mesafe. Kar ayakkabısıyla bile tozun içinde yürümek çok yorucu oluyor. Ona çarpmış olması gereken ağaç dalını fark ettiğimde Reed'in topallaması daha da belirginleşmişti. Terliyorum, ciğerlerim ve bacak kaslarım yanıyor.

"Orada." Yolun kenarındaki bir ağacı gösteriyorum. Dibinde karlı bir yığın var. Rüzgârın karı aşındırdığı beyazın arasından kırmızı ve gümüş rengi görünüyor.

Reed çantasını çıkarmaya başlarken ben de dar şeridin aşağısına bakıyorum. Üzerine düşen dal hâlâ kısmen ağaca bağlı ve yola doğru sarkıyor. Küçük bir dal değil. Dalın kırıldığı yer en az beş on santim kalınlığında ve bu şekilde kırıldığına göre dalın üzerinde ciddi miktarda kar olmalı.

Ve tüm o ağırlık üzerine çöktü.

Ona ciddi bir şekilde "Gerçekten şanslıydın" dedim. Sadece çarpışmadan sağ çıkmakla kalmamış, kar fırtınasının içinden kulübeye giden yolu da bulmuş.

O da kırık dala bakıyor. Yüzündeki bir şey bana ne kadar büyük olduğunu ya da kulübeden ne kadar uzakta olduğunu fark etmediğini söylüyor. Sonra bana baktı. "Bundan daha kötü." Kızağa bağlanmış büyük yürüyüş sırt çantasını işaret ediyor. "Anahtarlarım orada."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Yani kulübeye gitmemiş olsaydım..."

"Belki içeri girebilirdim, ama içinde bulunduğum durum? Belki de giremezdim." Başını sallıyor ve sanki tüm hastalıklı düşüncelerden sıyrılıyor. "Her neyse. Hadi gidip ağacını alalım."

İkinci rüzgarımı yakaladım, yani hazırım. Onun hazır olduğundan emin değilim. "İyi misin? Başın, bacağın?"

"Devam edebilirim."

Bu, başının ve bacağının nasıl olduğuna cevap vermiyor ve kaçamak cevaplar bana çok acıdıklarını söylüyor. "Kızağı çekmemi ister misin?"

Bana attığı bakış, "Hiç şansın yok" şeklindeydi.

Yolda ilerlemeye devam ediyoruz. Neden her yerde küçük ağaçlar olacağını düşündüm bilmiyorum. Ama sanırım bir metreden kısa her ağaç karla kaplı. Gerçi orta boylu ağaçlar da az.

Reed'in çantasını aldığımıza göre artık yoldan uzakta arama yapabiliriz. "Harris bakılacak en iyi yerin kayalığa yakın olduğunu söyledi. Neresi olduğunu biliyor musun?"

"İstiyorum." Donuk bir nefesle kahkaha atıyor. "Kulübenin diğer tarafında yaklaşık bir mil var."

Kahretsin. Onu o kadar uzağa yrtmeyeceğim. Bunun için değil. "O zaman buraya bakmaya devam edelim."

"İstersen kayalıklara gidebiliriz."

" değil. Ayrıca-" Bir Noel mucizesi. "Şuraya bak. Şu."

Reed kaşlarını çatıyor. "?"

"Şu. Tam işaret ettiğim yer."

Ağaçların arasından aynı manzarayı görebildiğinden emin olmak istercesine kızağı bana yaklaştıyor. "Şu sadece dört dalı olan sıska olan mı?" diye soruyor şüpheyle.

"Evet."

"Emin misin? Kayalıklara gidebiliriz. Bununla yetinmeye gerek yok. Tabii Charlie Brown ağacı istemiyorsan."

Midem düğümleniyor. "Mükemmel bir ağaç lotu isteseydim, bir tane getirebilirdim."

"Eğer bacağım yüzünden bunu seiyorsan, sorun değil. Aramaya devam edebiliriz."

"Aramaya devam etmek istemiyorum. Ağacımı buldum."

Gözleri kısıldı. "Ve sen bana bu ağacın senin en iyi Noel'ine uyduğunu mu söylüyorsun? Hayal ettiğin şey bu muydu?" Yüz ifadem hissettiklerimin bir kısmını gösteriyor olmalı çünkü teslim olmuş gibi ellerini kaldırıyor. "Ben sadece istediğin Noel'i geçirdiğinden emin olmaya çalışıyorum."

"Ve ben sadece bir ağaç hayal ettim. Herhangi bir ağaç," diye ısrar ediyorum ve onun bariz şüpheciliği içimdeki duygu düğümünü daha da sıkıyor, daha da sıkıyor ve daha da sıkıyor... ta ki kopana kadar. "Benim mükemmel Noel'im zaten berbat, değil mi? Sen buradasın. Ve sen ve baban buraya gelmemin tek sebebisiniz!"

Yüzü kararıyor. "Sen neden ?"

"Annemin evini buldozerle yıktın!" Ellerimi açarak ona bağıyorum. "Baban onu elinden aldıktan sonra. Bütün birikimini onu korumak için harcadıktan sonra. Peki o ve kız kardeşim nereye gitti? Benim evime! Yıllarca kendi evim olsun, benim olsun diye umut ettikten sonra. Ve baban dışarıda evini nasıl kaybettiğini, her şeyini nasıl kaybettiğini anlatıyor. Kiranın ne kadar olduğunu gördün mü? Doğru düzgün bir şey bulamıyor, özellikle de kredisi batmışken! Bu yüzden kendi evimde saklanmak zorundayım çünkü onlar yaptığım her seçimi eleştirmeden kapıdan içeri bile giremiyorlar. Ve bundan nefret ediyorum!"

Gözyaşları, öfke ve acıdan kör olmuş bir halde bir avuç kar alıp Reed Knowles'un bulanık dev figürüne fırlatıyorum. "Nefret ediyorum ondan! Ve peşimize düştükleri, peşimize düştükleri ve bizi parçaladıkları için yaşayan her Knowles erkeğinden nefret ediyorum! Beni Harris'e kötülerle yetmedi mi?" Bir kartopu daha fırlattım. "Onların evini almak zorunda mıydın? Ve şimdi onlar beni çekiştirmeden, çekiştirmeden ve çekiştirmeden hiçbir şey yapamıyorum - ve benim hakkımda çekiştirmedikleri zaman, dünyadaki diğer her şey hakkında çekiştiriyorlar. Yani benim mükemmel Noel'im? Lanet olası ağaç değil! Sadece onlardan uzakta olmak. Onlardan uzakta olmak."

Sesim kesiliyor. Umutsuzluk göğsümde ağırlaşıyor. Çok ağır. Beni eziyor.

"Ve geri dönmek zorundayım!" Yüzümü kapatarak ellerimin içine hıçkırıyorum. "Tanrım, geri dönmek zorundayım."

"Yapma. Hayır. Abbie." Reed'in sesi alçak, sert ve çok yakın. Sonra beni kollarıyla sarıyor, göğsüne yaslıyor ve ben ona karşı koyamıyorum bile. Yumruklarımla ceketini kavırıyorum ve omzuna hıçkırarak ağlıyorum.

Yavaş yavaş çıkardığı rahatlatıcı uğultunun ve elinin sırtımı okşadığının farkına varıyorum. Ve bu, sikine sürtünürken uyanmaktan daha kötü, milyonlarca kez daha kötü.

Yüzüm muhtemelen şiş ve pembe. Ben çirkin bir ağlayıcıyım. Bu yüzden pancar kırmızısı utanç pek bir fark yaratmayacak.

Vücudum kaskatı kesildi, geri çekildim. "Özür dilerim" diye mırıldanırken ona bakamıyorum.

"Hey, hayır." Eldivenlerini çıkararak yüzümü nazikçe ellerinin arasına alıyor. "Sen benimle ilgilendin. Şimdi aynısını senin için yapma sırası bende."

Bu ifadenin beni nasıl etkileyeceğini bilemezdi. Bakışlarım onunkilere kayıyor ve orada endişeden başka bir şey görmüyorum. Ve sıcaklık. Hiç kimse benimle ilgilendi mi? İnsanlar benim için en iyi olduğunu düşündükleri şeyi yaptılar. Ama birkaç dakikalığına bile olsa bana gerçekten değer hissettirecek şekilde benimle ilgilenen biri oldu mu? Aklıma bir kişi bile gelmiyor.

Reed Knowles hariç. Tüm insanlar.

"Şimdi özür dilememe izin vermelisin," diyor, başparmaklarıyla yanaklarımdaki yaşları silerken. "Her şeyden önce, Harris'e seni kötülediğim için özür dilerim. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bu yüzden çenemi kapalı tutmalıydım."

Henüz sesime güvenmiyorum, bu yüzden sadece küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum. Özrünü kabul ediyorum.

Derin bir nefes alır. "Ve ikinci şey... Kahretsin, bunun için üzgünüm. Bunu sana söylediğim için çok üzgünüm. Ama babama evi elinden almak için yaklaşan kişi annendi."

Yüzüne bakarak geri çek. "Ne?"

Gözleri ciddi. "Evin değerlendirilen değeri arttı ve emlak vergileri de yükseldi - ama çoğu zaman artıyor ve artış konusunda eyalet sınırları var. Yılda yüzde üç gibi bir şey. Yine de asıl mesele bu değildi."

"Asıl mesele bu değil mi?" Başımı sallıyorum. "Faturayı gördüm. Borçlu olduğu miktar gülünçtü. Ödenmesi imkânsızdı."

"Çünkü on beş yılı aşkın süredir ödeme yapmamıştı."

"Ne?" Yumruk yemiş gibi hırıltılı bir sesle soruyorum.

"Anladığım kadarıyla, ipotek ödendiğinde -ki bu muhtemelen emlak vergisi ödemesini de içeriyordu- ilçenin gönderdiği yeni vergi faturalarını görmezden geldi."

Gözlerimi kapatıyorum. Hala sersemlemiştim. Ama geçmişi düşününce... Borçlu olduğum büyük miktarı gördüm. Annem bana göstermişti. Ama hiçbir zaman hesap dökümünü göstermemişti. "Yani on beş yıl boyunca ertelediler mi?"

"Pek sayılmaz. Ama ne zaman haciz tehdidinde bulunmaya başlasalar, içeri girer ve sözler verirdi. Ödeme anlaşmaları yapardı. Bunları bir süre sürdürür, sonra bırakırdı. Ve bir haciz asla hızlı hareket etmez -en azından bizim ilçemizde. Ama on beş yıl sonra, evi almaya doğru ilerlemeye başladılar. Aslında hiç açık arttırmaya çıkmadı. Böyle olduğunu mu söyledi? Bu yüzden mi babamın evi bedavaya aldığını düşündünüz?"

"Öyle," diyorum, kendimi tamamen uyuşmuş hissederek. "Ama ona gitti?"

"Evet. Ben de oradaydım. Beni aradı ve benim için bir hediyesi olduğunu söyledi. O toplantıda evrakları ve geçmişi gördüm. Bir emlakçı aracılığıyla satmaya çalışmakla uğraşmak istemediğini söyledi. Sadece elinden çıkarmak istedi." Başını sallıyor. "Ama başka bir yer bulmakta zorlanmayacaktır. Şirketi nakit ödeme yaptı ve ödenmemiş vergileri ödedikten sonra... bu ona bankada yaklaşık dört yüz bin dolar bırakmış olmalı."

Sendeleyip kar ayakkabılarıma takılıyorum ve karmakarışık bir yığın halinde karların üzerine düşüyorum. "Dört yüz bin mi?!"

Acımasızca başını sallaması mideme inen bir başka yumruk gibi. Kalkmama yardım etmek için uzattığı eli tutamıyorum. Bildiğimi sandığım her şey etrafımda yıkılırken sadece ona .

Dört yüz bin. Tüm bu süre boyunca, başka bir yer için para biriktirdiğini söyleyerek hiçbir şey için ödeme yapmadı. Ancak evimde yaşarken maddi olarak yardım etmemesi berbat olsa da, beni en çok üzen şey bu değil.

Acı veren şey yalanlardır. Suçluluk duygusu.

Evimi almak için kullandığım paranın büyük bir kısmı babamın hayat sigortasındaki payımdan ve her birimiz için bıraktığı emanetten geliyordu. Ne zaman nazikçe kendi evlerini aramaya başlamalarını önersem annem bu silahı çıkarıyor - çünkü babamın ölümünden kazanılan parayı bir ev almak için kullanmak, ancak ailesinin geri kalanının da orada yaşamasını memnuniyetle karşılamamak korkunç ve bencilce değil mi?

Reed'in elini tutmadığım, karda öylece oturup aptal aptal ona baktığım için yanıma çömeliyor - dişlerini sıkmış ve sanki hareket bacağını acıtıyormuş gibi tıslıyor. Yine de endişesini bana odaklıyor.

"İyi misin?"

"Hayır." Sesim yine gözyaşlarına boğulacakmışım gibi titriyor. Reed Knowles'un savunmasız noktalarımı görmesine izin vermemeye ne oldu? Yine de şu anda onun önünde yayılmış durumdayım, kocaman ve nabızı atan açık bir yaradan başka bir şey değilim.

Süreç için zamana ihtiyacım olduğunu fark etmiş görünüyor. Zaman ve mekan. Başını sıska ağaca doğru eğerek, "Ee, şu mu?" diyor.

"Hayır," diyorum kısık sesle. "Hadi dalı alalım."

"Hangi şube?" Bu sefer şüphencilik ya da kuşku yok. O hüzünlü küçük ağaçtaki dört daldan herhangi birini koparmaya hazır görünüyor.

"Onlar değil. Yoldaki. Aslında koca bir ağaca ihtiyacım yok. Altına hediye falan koymayacağım. Sadece o çam kokusunu seviyorum."

"Demek Noel'i beni neredeyse öldüren dalla kutlamak istiyorsun."

Bu kuru yanıt beni neredeyse gülümsetiyor. "İntikamını onu parçalayarak alacaksın. Ve yolun bir kısmını kapatıyor, bu yüzden zaten geri dönmeden önce kesilmesi gerekecek."

"Doğru." Koyu renk gözleri yüzümü arıyor. "Kar erimezse planın ne?"

"Umarım öyle olur. Noel'den sonra sıcak bir hava dalgasının gelmesi bekleniyor. Ama yeni yıldan sonraki Pazartesi günü işe gitmezsem, Harris bir saban gönderir." Ancak bu sadece benim için bir plandı. "Nerede olduğunu bilen var mı? Kayıp olarak mı listeleneceksin yoksa kendi cenazene katılmak için mi döneceksin?"

"Harris'e bir mesaj gönderdim. Cevap verdi mi bilmiyorum. Telefonum orada." Çantasını işaret ediyor. "Bana burada olduğunu söylemeye çalışmış olabilir. Ya da... belki de söylememiştir."

"Kar fırtınasının bizi bir araya getirmesinin komik olacağını düşündüğü için mi?"

"Muhtemelen." Elini soğuktan kızarmış yüzüne sürüyor, sonra bana o sıcak bakışlarından birini daha atıyor. O şefkatli bakış. "Eğer yardımı olacaksa, sadece annen değil. Babam da öfkeli bir pislik."

"Yardıma oluyor." Neden bilmiyorum ama işe yarıyor. "Nesin sen, Reed Knowles mı? Ayrıca öfkeli bir pislik mi?"

"Belki." Sonra başını sallar. "Hayır, ben çok şanslıyım."

"Doğru."

"Hayır, yani kafama darbe aldığım için şanslıyım. Kaza yapmamış olsaydım, kulübeye uğrar, orada olduğunuzu görür ve aynı gece oradan ayrılırdım. Ve tanımaya değer en az bir Walker kızı olduğunu fark edemezdim. Abbie kızı."

"Ve annemin bana yalan söylediğini bilemezdim." Ya da bir Knowles erkeğinin de bilinmeye değer olduğunu.

Bu kez elini uzattığında beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "Artık bildiğine göre ne yapacaksın?"

"Henüz emin değilim." Karı temizlemek için eldivenlerimi kıcımda gezdiriyorum. "Belki bir Noel mucizesi olur ve ben dönmeden taşınmış olurlar."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

İçimi çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Burada şanslı olan ben değilim." "O kadar kötü mü?" diye soruyor sessizce.

"Gerçekten duymak istiyor musun?"

"Seni daha iyi tanımak isterdim. Çünkü seni daha önce tanıma zahmetine girmiş olsaydım, belki de bunların bir kısmı hiç yaşanmazdı."

O zaman beni herkesten daha iyi tanımak üzere. Çünkü karlı bir ormandayız, bir milden fazla yolumuz var ve ben daha önce hiç yük boşaltmadım. Başlayana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim bile.

"Şey, Lauryn var, o sadece...negatif. Bilirsiniz, normal sızlanmanın ötesinde. Sanki hiçbir şey onu memnun etmiyor. Onu yemeğe götürdüğümde yaptığı tek yorum fiyatlarla, yemekle, servisle ilgili yanlışlar oluyor. Ama sonra tabağını temizler. Ve ben onu tanıyorum. Lauryn bir şeyin tadını beğenmediğinde onu yemez. İsteyip istemediğimi sorar ya da tabağında bırakır. Yani bitirecek kadar hoşuna gidiyor ama hoşuna giden şeylerden hiç bahsedilmiyor. Sadece olumsuz şeylerden. Ya da 'Vay canına, bu çikolatalı tatlı gerçekten çok güzel' dersem, bunun bok gibi görüldüğünü söyleyecektir. Ne zaman sevdiğim ya da hoşuma giden bir şeyden bahsetsem, onda yanlış bir şey buluyor. Artık onun yanında olmaya zor dayanıyorum, çünkü bu sürekli bir dayak. Artık hoşlandığım şeyler hakkında çenemi kapalı tutuyorum, böylece neden hoşlanmamam gerektiğine dair nedenleriyle gelip saldırmıyor. Bu yüzden kendimi... Ne hissettiğimi bilmiyorum."

"Susturuldum," diyor Reed, biz yürürken paltosunun kolu benimkine sürtünüyor, kızak arkamızdan kayıyor.

"Evet mi? Kasten değil, çünkü bana çenemi kapatmamı söylemedi. Ama bundan çok yoruldum. Artık onunla uğraşmak istemiyorum. Onunlayken göğsümde sürekli bir korku var, sanki nefes alamıyormuşum gibi. Yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değil. Çünkü o aynı zamanda sosyal ve çevresel açıdan da bilinçli -ki bunu anlıyorum ve ben de buna katılıyorum-"

"Ben de."

Bunu duyduğuma neden bu kadar sevindim bilmiyorum ama sevindim. Duraksadım, verdiği cevapla dikkatim o kadar dağıldı ki ne dediğimi hatırlayamıyorum.

açıklıyordu.

Reed, "Ama çabalarınızın yeterince iyi olmadığını mı düşünüyor?" diyerek beni kurtarıyor.

"Yaklaşamadım bile. Sorumlu seçimler yapmaya ve paramı ağzıma koymaya çalışıyorum. Ancak bazı şeylerin üstesinden gelemeyeceğimi de kabul ediyorum. Bu yüzden önceliklerimi seçiyorum ama taviz vermem gereken alanlar da var. Çoğunlukla işim düştüğünde elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

"Herkesin yapabileceği tek şey bu."

"Eğer Lauryn'sen değilsin. Onun öncelikleri doğru olanlardır, verdiği ödünler kabul edilebilir olanlardır. Diğer herkes kendi öncelikleri için yargılanır. Oh! Geçen haftadan bir örnek: Delia adında bir komşum var. Artık araba kullanmıyor.

-Seksen, seksen bir yaşında ve fırsat buldukça onu kontrol ediyorum ve arada bir bir konuda yardıma ihtiyacı olduğunda beni arıyor. Bakkaldan birkaç şey istedi -bakkaldan bir şeyler alıyor ama bazen ihtiyacı olan ürünler stokta olmuyor. Bu yüzden kız kardeşim benimle. Delia için aldığım şeylerden bazıları önceden dilimlenmiş, önceden yıkanmış sebzeler. Küp küp doğranmış soğan gibi. Lauryn ambalaj israfından, tembellikten, bir şeyleri kesmenin uzun sürmediğinden ve bütün ürün alırsam daha taze olacağından bahsediyor. Ben de ona Delia'nın yapamayacağını söylemek zorunda kalıyorum çünkü artriti bıçağı kolayca kavrayamayacak kadar kötü. Lauryn, bu hafta evde olmayacağımı hatırlatana kadar, daha önce de yaptığım gibi, onun için kesebileceğimi söylüyor. Ama ona Delia'nın bunu yapmak yerine kız kardeşimin gelmesinin bir sakıncası olmayacağını söylediğimde... evet, hayır."

Reed homurdanıyor ve başını sallıyor, bunu Lauryn'in komşusuna yardım etmeyi reddetmesine hiç şaşırmadığı şeklinde algılıyorum.

"Her neyse, Lauryn paketlenmiş sebzelerin iyi olduğuna karar verdi - ve ben sadece, neden Delia'nın bunları kullanmasının iyi olup olmadığına karar verme hakkına sahip düşünüyor? Neden bu onun

yargılamak için mi? Ve neden Delia'nın kişisel meseleleri, hayatının hiçbir parçasını paylaşmayan birine seçimlerini haklı gösterebilmek için ortalığa dökülmek zorunda? Ama Lauryn bunu her zaman yapıyor. İnsanların yaptıklarını yargılıyor - gerçi, tamam, hepimiz diğer insanları yargılarız. Ben şu anda Lauryn'i tüm yargıları için yargılıyorum! Bu sadece insan doğası. Ama yargılıyor, sonra da bunu neden yapıyor olabileceklerini kendine hiç sormuyor. Sadece hatalı olduklarına karar veriyor ve sonra da hatalı olduklarını söylüyor. Gerçekten haklı olduğundan emin olmadan. Ve bunları söylemenin birine hiç hak etmediği kötü bir isim verip vermeyeceğini düşünmeden."

Reed boğazını temizliyor ve kolunu hafifçe benimkine çarpıyor. "Durum hakkında gerçekten bir şey bilmeden ağzını açıp bir şeyler söyleyen insan tipini yakından tanıyorum."

Gülmemek elde değil. "En azından özür diledin."

"O dilemedi mi?"

Buna gülmemek daha da zor. "Lauryn'in Delia'nın bıçak kullanamadığını bilmemesi bir şekilde Delia'nın ya da benim hatamdı. Çünkü Lauryn bilseydi hiçbir şey söylemeyeceğini iddia ediyor. Ama neden ona söyleyeyim ki? Bu onu ilgilendirmezdi. Ve sadece bir kez de değildi. Hiçbir şey için özür dilemez. Başka bir örnek: onlar taşındığında, ben isteyken Lauryn buzdolabımdaki ve kilerimdeki yiyeceklerin yarısını çöpe attı. Bağışlamadı bile, hepsini çöpe attı çünkü markasını beğenmedi ya da kabul edilemez kaynaklı olduğunu düşündü ya da içinde mısır şurubu ya da GDO vardı - ah, hepsinin bir nedeni vardı. Ona bağırdığımda Reddit'e girip kendisinin bir pislik olup olmadığını sordu. Sonra da yorumlarda kendisinin pislik olduğunu söyleyen herkese öfkелendi ve uzun uzun yanıldıklarını anlatan cevaplar yazdı. Sonunda bir moderatör gelip konuyu kapatana kadar."

Şimdi gülen Reed; omuzları titriyor ve çıkardığı derin ses ağaçların arasında yankılanıyor.

"Bundan keyif aldım," diye itiraf etmek zorundayım. "Gönderiyi ve tüm yanıtları gördüğümü bildiğini hiç sanmıyorum. Ve Tanrım. Keşke yargılamalarının her zaman çevre gibi önemli şeyler üzerinden olduğunu söyleyebilseydim. Çünkü en azından özünde iyi bir şey var - dünyanın daha iyi bir yer olmasını istiyor. Ama çok aptalca şeyler de var. Mesela birkaç ay önce pizzadaki ananas hakkında neler söylediğini duymalıydınız. Bu benim tercihim değil ama kimse kimseyi bunu yemeye zorlamıyor. Yine de bundan hoşlanan insanlar hakkında sanki bu derin bir ahlaki ve etik başarısızlıkmiş gibi konuşuyor. İnsanların bunu yapmasını yasaklayacak gücü olsaydı, bunu yapardı derken şaka bile yapmıyorum. Bunu onların iyiliği için yapardı, çünkü belli ki daha iyisini bilmiyorlar."

Reed yine homurdanıyor. "Bacak yıkamak gibi." "Ne gibi?"

"Bu bana bir süre önce internette gördüğüm bir şeyi hatırlattı; duşta bacaklarını keseleyen insanlarla, suyun akmasına izin verip her şeyi yıkayanlar arasında bir tartışma vardı. İnsanlar bu tartışmaya yatırım yapmıştı. Birçoğu dehşete düşmüş ve yargılıyordu. Ama benim tek düşünebildiğim, kimse bir başkasını bacaklarını yalamaya zorlamadığı sürece, bunun ne önemi var ki?"

"Değil mi? Kimin canı yanıyor?"

"Görünüşe göre öylesin," diyor bana bakarak. "Ananasla ya da bacak yıkamakla değil ama sürekli benzer şeylerle uğraşmak zorunda kalmakla."

İç çekiyorum. Çünkü bütün sorun bu, değil mi?

"Sadece sana mı öyle geliyor yoksa Lauryn de iş yerinde aynı şeyi yapıyor mu?"

Diğer insanlarla nasıl geçiniyor?"

"O çalışmıyor. Babam ona annemle yaşadığı sürece geçinebileceği kadar para bıraktı."

"Ya da sen."

"Ya da ben," diyorum mutsuzca. "Bir iş bulursa kendi evini alabileceğini belirttim -çünkü belli ki benim yaşam tarzımdan memnun değil- ama her zaman bir bahanesi var. Genellikle çoğu işletmenin

kötü, açgözlü şirketler tarafından. Bazılarının kötü olduğuna katılıyorum. Ama hepsi değil. Kendisi gibi düşünen insanları bulmak için çaba sarf edebilir."

Reed kaşlarını çatıyor. "Bekle. Markasını ya da içindikileri beğenmediği için market alışverişini çöpe atacak ama akıllı telefon kullanıyor mu? Ya da herhangi bir dizi izliyor mu? Bunların hepsinin açgözlü şirketler tarafından yapıldığını biliyor mu? Peki parasını nerede saklıyor? Bir yatakta mı? Çünkü çoğu banka olabildiğince açgözlüdür."

"Doğru mu?! Ama dediğim gibi, onun tavizleri kabul edilebilir tavizler. Ve bu sadece şirketler için geçerli değil. Küçük bir işletme bile olsa, her zaman orada çalışmaya tahammül edemeyeceği anlamına gelen bir sorun vardır. Ürünlerinin nereden temin edildiğini ya da sahip oldukları bir politikayı beğenmez ya da işletmenin yanında onaylayamayacağı bir endüstri vardır. Bir kitapçı ya da kütüphane bile söz konusu değildir."

Reed durdu. "Ne?"

"Kısmen, bir platforma sahip olmaması gerektiğini düşündüğü insanların kitaplarını taşıdıkları için. Ama aynı zamanda kitaplarda çok fazla kağıt kullanıldığı için."

Başka bir ağaç dalıyla vurulmuş gibi görünüyor. "Tamam, belki kağıt meselesi doğrudur. Ama bir kütüphanenin iyiliği kötülüğünden daha ağır basmaz mı?"

"Hayır. Ve her zaman bir sorun var, her ne olursa olsun. Ama 'Eğer orada çalışıyorsanız, hoşunuza gitmeyen şeyleri değiştirmenin ya da hoşunuza giden şeyleri artırmanın yollarını bulabilirsiniz' dediğimde, her zaman işletme sahiplerinin, belediyenin ya da mevcut çalışanların zaten bir şeyler yapmış olması gerektiğini savunuyor - ve eğer politika bir yasaya dayanıyorsa, zaten yasaya karşı mücadele ediyor olmaları gerekir. Ve ben sadece... insanların tükendiğini bilmiyor mu? Bunu her gün görüyorum. İnsanlar tükenmiş ve yorgun. Ve özellikle küçük işletmelerin bu tür bir yasal mücadeleyi yürütecek paraları yok."

"Bana söylemene gerek yok," diyor alaycı bir tavırla.

"Ve bunu ona söylemenin hiçbir faydası yok. Her türlü şefkat ya da anlayış unsuru pencereden dışarı atılmış gibi görünüyor, çünkü o sadece işlerin nasıl olması gerektiğiyle ilgileniyor

-Ama bu öyle bir idealizm ki, eğer topluma katılırsanız gerçekleştirmeniz imkansız. Yine de onun için başka hiçbir şey kabul edilemez. Ama bir şeyleri değiştirmek ya da birine yardım etmek için ne yapıyor? Hiçbir şey. Etrafındaki her şeyi eleştirmek için harcadığı tüm enerjiyi daha temel düzeyde bir şeyler yapmak için harcayabilirdi. Ama yapmıyor. Oy bile kullanmıyor."

Yüzünü buruşturuyor. "Eğer bir şeyi gerçekten önemsiyorsa, bu en azıdır." Sonra kaşları çatılır. "Neden senin gibi kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalışmıyor?"

"Bunu ben de önerdim. Ama biz bağış kabul ediyoruz... zengin insanlardan ve şirketlerden." Güldüğünde gülümsememek elde değil. "Orada çalışmamla ilgili söylediği küçümseyici şeyleri duymalısın."

Reed inanamayarak bana göz kırpmıyor. Muhtemelen Harris'in ruh sağlığı ve bağımlılık hizmetleri sunan kuruluşunun birkaç yıl üst üste eyalette çalışılabilecek en iyi kâr amacı gütmeyen kuruluşlardan biri seçildiğini bildiği için.

Omuz silkiyorum, çünkü ben de anlamıyorum. "Memnun olduğu hiçbir şey yok."

"Peki annen de aynı mı?"

"Hayır." Bir avuç karı daha süpürüp bir ağaç gövdesine fırlatıyorum ve tozun her yerde patlamasını izliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, başka ne olursa olsun, annem emek harcıyor. Belki takdir edebileceğim nedenlerle değil ama insanlara yardım ediyor. Ama aramızdaki sorunlar çoğunlukla onun geçmişe çok bağlı olmasından kaynaklanıyor."

"Babanla annem arasındaki şey mi?"

"Şey, o da var. Ama çoğunlukla geçmişim." Ona bir bakış fırlatıyorum. Hâlâ yakınımda yürüyor, kollarımız ara sıra birbirine değiyor. Tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemiyormuş gibi başını bana doğru eğmiş durumda ve ben bugün belki de hiç olmadığı kadar çok kelime söyledim. Yine de dikkati dağılmadı. "Hatırlamıyorum

ama görünüşe göre zeki bir çocukmuşum. Anaokuluna gittiğimde okumayı ve çarpma işlemini öğrenmeye başlamıştım bile. Yani benim için planları vardı, çünkü babamla evlendiğinde tıp fakültesine gitme hayalinden vazgeçmişti. Üstün yetenekliler programlarına katılmamı, bilim kamplarına gitmemi, her şeyi sağladı. Ama tüm bunları sevmeme, her zaman iyi notlar almama rağmen, çizim yapmaya takıntılıydım. Sonra da resim. Bu yüzden daha fazla sanat dersi ve kampı için bastırmaya başladığımda... bunun nasıl gittiğini tahmin edebilirsiniz. Küçümsedi. Kendini beni küçümsemediğini söyleyerek savunurdu, gerçi öyle hissettiriyordu. Ama sanatı bir eğitim olarak küçümsüyordu - bana bunun bir hobi olarak bile değmeyeceğini çünkü ortaokulda bir Picasso olamayacağımı söylüyordu. Yani hiçbir zaman öne çıkamayacaktım, ki bu benim potansiyelime sahip biri için çok üzücü bir kader olurdu ve o sadece başarılı olabilmem ve onun gibi mücadele etmek ya da pişmanlık duymak zorunda kalmamam için bana rehberlik etmeye çalışıyordu."

"Siktir et onu," diyor Reed sertçe, sonra gözlerimle buluşuyor. "I

bahsettiğin baskıyı biliyorum. Babam farklı bir yol izledi ama her zaman onun izinden gitmemi istedi. Ben de mühendisliği seviyorum, bu yüzden bir süre onun planlarına uydum. Sevmediğim şey onun yaptığı şey. İçinde para olsa bile hayatımı McMansion'lar inşa ederek geçirmek istemiyorum. Bu onun iyi yaşam anlayışı, benim değil. Ama sadece bir bağırış çağırış oldu ve bitti."

"Şanslısın."

Hafifçe gülümsüyor. "Şanslıyım. Hâlâ ara sıra ona katılmamı öneriyor ama katılmamı da pek umursamıyor. Yeter ki onunki olsun. Ama annen hâlâ bu konuyu açıyor, şimdi bile mi?"

"Her zaman. Ya da çocukken bilim fuarlarında çektiirdiğim fotoğrafları rastgele mesaj atıyor. "Bak ne kadar mutluydun." der. Ama aslında mutlu değildim. Ben her şeyi öğrenmeyi seviyordum ama o her zaman benden daha fazla ilgi gösteriyordu. Onu mutlu etmek için çok uğraştığımı hatırlıyorum.

ve gururluydum ve asla eskisi gibi hissetmedim. Ve şu anda kim olduğumla hiç ilgilenmiyor. nemsemiği tek versiyonum, kendi umutlarının gerçekleşmesini temsil eden versiyonumdu. Ya da işaret edip 'Bakın kızım ne kadar zeki' diyebileceği bir çocuktum - çünkü bu ona çok iyi yansiyordu. Mesajlarında bu resimlerin onun çok mutlu olduğu zamanlara ait olduğu yazmalı."

"Bu mutlu zamanlar baban ölmeden önce miydi?"

"Sonra. ldrldğnde sadece yedi yaşındaydım. Gerçi birkaç yıl önce bunu düşündüğümde, onun ani ölümüne tepki olarak benim geleceğimi güvence altına almaya çalışıp çalışmadığını merak ettim. Yani, bunu anlayabilirim, hatta ona biraz sempati bile duyabilirim. Ama hâlâ bunu yapıyor mu? Hâlâ o mutlu yılları yeniden yaşamaya ve o yıllar benim de mutlu yıllarım olsun diye tarihi yeniden yazmaya mı alışıyor? Güvende olmama ve iyi bir işim olmasına rağmen hâlâ bunu yapıyor mu? Ama sanırım yeterince parlak bir iş değil. Ve her zaman Harris'in bana kötülük yaptığını, beni yeterince takdir etmediğini ve bana yeterince ödeme yapmadığını ne sürüyor, ama ben tam olarak yapmak istediğim şeyi yapıyorum ve bulunduğum yerden memnunum. Ona bunu söylediğimde ya da durmasını söylediğimde, sadece beni desteklemeye ve hak ettiğimi aldığımdan emin olmaya çalıştığında ısrar ediyor. Ama aslında yaptığım işe, kazandığım paraya ve tüm arkadaşlarıma bok atıyor." Başımı geriye atıp masmavi gökyüzüne bakıyorum. "Bazen merak ediyorum acaba o cezalandırma Ben. Belki de değil Hatta bilinçli olarak, ama olmamı istediği kişi olmadığı için beni cezalandırıyor."

Bu sefer Reed'in homurtusu biraz sert. Daha ok Hırıltı. "Aynı şeyi kız kardeşine de yapıyor mu?"

"Pek sayılmaz. Lauryn'e fotoğraf gönderiyorsa, bunların babamın fotoğrafları olma ihtimali daha yüksek. Lauryn'le her zaman benden daha çok şey yaptı ve Lauryn daha büyük, bu yüzden birlikte daha çok fotoğrafları var. Ama annem ve Lauryn birbirlerinin etrafında dönüyorlar. Birbirleriyle çok fazla konuşmuyorlar çünkü babamla ilgili anılarını anlatmadıkları sürece tartışıyorlar. Ve annem bunu yaptığında

onunla başka şeyler hakkında konuşurken, genellikle Lauryn'i MCS'de gönüllü olmaya zorlamaya çalışıyor. Tabii ki bu da Lauryn'in asla gitmeyeceği bir yer."

"MCS," diye yineliyor Reed, sanki bir yer bulmaya çalışıyormuş gibi. "Alder Yolu'ndaki kilise okulu mu?"

"Evet. Teknik olarak Teknik olarak mezhepsel olmayan bir Hristiyan okulu. Babam öldürüldükten kısa bir süre sonra annem orada yöneticilerden biri olarak çalışmaya başladı."

"Kız kardeşin orada okula gitmek istemedi mi?"

"Ona hiçbir zaman böyle bir seçenek sunulmadı. Lauryn zaten devlet okulundaydı ve annem okul değiştirmesinin onun için çok üzücü olacağına karar verdi. Şimdi, tabii ki, kesinlikle olmaz. Lauryn kiliseyle bu kadar yakından ilgili hiçbir şeye dokunmaz. Ama ben de oraya gitmedim. Sadece ikinci sınıftaydım, bu yüzden okul değiştirsem de pek fark etmezdi... ama annem MCS'nin tam potansiyelime ulaşmam için gereken programları ya da olanakları sunduğunu düşünmüyordu. Okulda neden kayıt yaptırmadığınızı soranlara bunu söylemedi. Sanırım onlara babama kendi mahallemizdeki okullara gideceğimize dair bir söz verdiğini söylemiş. Her zaman böyle şeyler yapardı - verdiği her kararın arkasındaki neden olarak babamı kullanırdı, çünkü kimse onunla gerçeği doğrulayamazdı. İşin kilise kısmına gelince, ailem babam ölmeden önce gitmedi, Lauryn ve ben de öldükten sonra gitmedik."

"Annen o öldükten sonra mı dindar oldu?"

"Evet mi? Hayır mı?" Omuz silkiyorum. "Mesele de bu. O okulda kime sorarsanız sorun, kime sorarsanız sorun, onun mükemmel bir hayırseverlik ve inanç modeli olduğunu söyleyeceklerdir. Herkese iyi davranıyor, herkese yardım ediyor. Zamanından çok şey verir. Ve veriyor da. Veriyor. Bu yüzden bunu açıklamak zor, neredeyse imkansız... Hepsi sahte."

Kısa, alaycı bir ses çıkarıyor. Sanki bir kez daha, duyduğu en az şaşırtıcı şey buymuş gibi. "Bu organize bir din. Tecrübelerime göre, vaaz ettikleri ile yaptıkları çok farklı şeyler."

Benim deneyimim biraz farklı. "Ben kendim için pek kullanmıyorum. Ancak samimi olan bazı insanlar tanıyorum - yerel kiliseler ve Harris'in organizasyonu arasında çok fazla örtüşme var ve tanıştığım bazı insanlar gerçekten, gerçekten önemsiyor. MCS ise daha açık fikirli ve misafirperver. Ateş ve kükürt, bağnazlık ve kadın düşmanlığı yok. Eğer olsaydı, anneme katlanabileceğimi hiç sanmıyorum. Yani toplum içinde erdemli bir yüz takınıp evde ırkçılık falan yapmıyor. Sadece o toplumdaki insanlara yardım ediyormuş gibi davranması anlamında sahte değil. Daha çok... yaptığı yardımların hepsi göstermelik. Hiç kimse birinin içinde ne olduğunu gerçekten bilemez-"

"Ama diğer insanların gördüklerinden farklı bir şey görüyorsunuz."

Başımı sallıyorum, bakışlarım önümdeki yolda. Ona çarpan asılı ağaç dalına neredeyse ulaşmıştık. "Okul için gönüllü çalışıyor ve gülümsüyor... ama evde, gönüllülük için ne kadar çok zaman harcaması gerektiğinden şikayet ediyor."

"Başka kimse yapmadığı için mi?"

"Çünkü başka kimse bunu bu kadar iyi yapamaz. Bu yüzden hissediyor bunu yapmakla yükümlüdür. Aksi takdirde doğru yapılmayacaktır."

Reed kuru bir sesle, "Ve kimse onun nasıl acı çektiğini bilmiyor" der. "Oh, Lauryn ve ben biliyorum. Annem her tekrarlıyor."

İltifat alıyor ve her övüldüğünde bize anlatıyor ama daha çok yeterince iltifat görmediği için üzülüyor. Ona teşekkür ediyorlar, toplum içinde sık sık kutlanıyor ama hak ettiğini düşündüğü kadar değil. Daha ne istiyor, emin değilim. Ama daha fazlasını hak ettiğini düşünüyor. Sahte olduğunu söylerken bunu kastediyorum. İnsanlara yardım etmek iyi bir şey olduğu için değil, insanların onun hakkında iyi şeyler söylemesini sağladığı için yardım ediyor. Ve sanırım iyi görünmek onun için gerçekten iyilik yapmaktan çok daha önemli. Çünkü evde benzer bir çaba göstermediği kesin."

"Ne demek istiyorsun- Hayır. Bu düşünceni unutma. Testereyi getireyim."

Çünkü dala ulaştık. Dalın kırılan kısmı dev, gür bir kuyruk gibi neredeyse dikey olarak yola doğru sarkıyor. Başımızın üstündeki dal yatay olarak yarılmış ve kırılan uç hala üç inç kalınlığında köknar tendonuna benzeyen bir şeritle bağlı.

Bu tendon kesmek için en iyi yer olacak, ama demir testeresi bıçağının sunduğu ek on sekiz inçle bile ulaşamayacağı bir yerde.

"Hayatında bir şeyi yapacak kadar uzun olmadığın ilk anlardan biri bu olmalı." Omzunu okşadım. "Ama ben sana inanıyorum. Sen bir yapı mühendisisin. Eminim dallardan bir merdiven inşa edersin."

Bana masum ses tonumun onu kandırmadığını söyleyen bir bakış fırlatıyor. "Evet, diplomamın bana söylediği şey, ahşabın kırılmayacak kadar yeşil olduğu ve benim de onu kadar güçlü ya da ağır olmadığım." Reed dala tekrar bakıyor, sonra başını sallıyor. ". Oraya çıkamam. Onu buraya getireceğiz. Bu testereyi tut ve birkaç dakika geri çekil."

Sarkan dalın ucuna botunu yerleştirip onu kara doğru itmesini izliyorum. Sonra tekrar adım atıyor, dal boyunca biraz daha yükseğe, o kısmı da karın içine doğru itiyor. Neredeyse dala merdiven gibi tırmanmaya çalışıyor gibi görünüyor... ama onun yerine ağırlığı dalı aşağı indiriyor. Dal başının üzerinde gıcırıyor, sonra yarık derinleştikçe çığlık atıyor.

"Serbest bırakıyorsun," diyorum ona.

Başını sallıyor. "Sadece damar boyunca yırtılıyor. Uzuvarın kalınlaştığı yerde duracaktır. Ama sonra her şey bükülmeye başlayacak."

Tekrar bakıyorum ve ne demek istediğini anlıyorum. "Ve sonra bir mancınığımız olacak. Yakınlarda aşacak bir kale olmaması çok kötü."

Kuru kahkahalarından birini üfleyerek dalın daha yukarısına çıkar ve dal daha da aşağı iner. "Sen

beni mancınıkla fırlatacağının farkında mısın?"

"Bütün mesele bu olurdu," diyorum, gerçi fark etmemiştim. "Kaleye giriyorsun ve çıplak ellerinle herkesle savaşıyorsun. Ağırlığım onu aşağıda tutmaya yardımcı olacak mı?"

"Bu bir endişe değil. Bu şey beni hiçbir yere fırlatmıyor. Yeterince alçaldığında sana testereyi göstereceğim çünkü yukarıdaki dalda ne kadar gerginlik olursa, dalın bu ucu o kadar dengesiz olacaktır. Üzerinde durduğum için kendi başıma kesmeye başlamak kötü bir fikir olur."

". Şimdi yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet. Annenin çaba göstermemesiyle neyi kastettiğini söyle bana. Çocukluğunuzdan mı bahsediyorsun?"

"Çoğunlukla." Tepemdeki kolun bükülmeye başlamasını izlerken biraz dikkatim dağılıyor. "Çünkü en çok o zaman önemli, değil mi?"

"Muhtemelen. Bu sanatla ilgilenmeye başladıktan sonra mı oldu? Çünkü ondan önce de oldukça işin içindeymiş, seni olmanı istediği yere itiyormuş gibi geliyor."

"Garip bir şekilde ikisini de yaptı. Hem beni zorladı hem de çaba göstermedi. Geriye dönüp baktığımda, şimdi bana daha mantıklı geliyor. Beni zorlaması gerçekten onun içindi. Bu yüzden çaba gösterdi. Ama voleybol maçlarına, koşu yarışlarına, okul oyunlarına, doğum günlerine ya da Noel'e gelmek gibi sadece Lauryn ve benim için olan diğer şeyler. Sadece, hayır. O meşguldü.

-Aslında işinde değil ama gönüllülükle ilgili her şeyde."

Duraklıyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. "Noel'e gitmedi mi?"

"Babam öldükten sonra değil. Ama yine de kederden olduğunu düşündüm. İlk başta."

"Annemden sonra bizimki de farklıydı. Her şeyimiz vardı - ağaç, güzel bir akşam yemeği ve babam hediyelerim için bir sürü para harcardı- ama artık bundan keyif aldığımızı söyleyemem."

Etrafı hediyelerle çevrili ama en tatlı hediyelerden yoksun genç bir Reed hayal ettiğimde kalbime beklenmedik bir sızı saplanıyor.

Noel'in bir parçası. Ve bundan yoksun olduğunu biliyordu. "İlk birkaç yıl, büyükannem ve büyükbabam Noel arifesinde kısa bir süreliğine gelip bir şeyler getirdiler - babamın ailesi. Sonra annemin ailenin o tarafıyla arası açıldı. Nedenini bilmiyorum. Ama onları uzun zamandır görmedim. Onun tarafındaki büyükbabamla hiç tanışmadım. Ve onun annesi, benim büyükannem... Anneme çok benzediğini hissediyorum. Kendisine fayda sağlamadığı ya da iyi görünmesini sağlamadığı sürece çaba göstermiyor. Yeniden evlendi ve başka torunları da var zaten."

"Neden değiştiğini hiç açıkladı mı? Noel'i kastediyorum."

"Bayramların çok sahte ve ticarileşmiş olduğunu ve Noel'in gerçek anlamının tüm o cicili bicili ambalaj kâğıtlarının altında kaldığını söyledi. Bu doğru, ama zaten pek çok insan bunu dini yönü için kutlamıyor. Bunun yerine, ne bileyim, birliktelik için bir araya geliyorlar. Babam hayattayken biz de böyle kutlardık. Ama sonra, birliktelik bile yeterli sebep olmadı. Ve sadece tatillerde değil. Her gün. Eğer bir şeye katılmasını istiyorsak, annemin her zaman yapacak başka bir işi, daha önemli bir şeyi vardı. Her zaman meşguldü. Çünkü okula asla hayır demezdi ve bize de her zaman hayır derdi. Ama planlanmış bir etkinliği olmadığında bile, o kadar meşgul olduğu için çok yorgun olduğunu söylerdi. Bu doğru olabilirdi ama biz onun zamanına ya da parasına değmediğimizi çok çabuk öğrendik. Sanki okulu kendi ailesine karşı olabildiğince ilgisiz ve merhametsiz olmak için bir gerekçe olarak kullanıyordu."

"Bebek İsa'nın bunu onaylamayacağından şüpheleniyorum."

Lanet olsun. Neredeyse beni oraya götürüyordu. Gülmemi engellemek için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım.

Gözlerini kısarak beni izliyor. Sonra başını sallıyor ve uzvu aşağı doğru itmeye devam ediyor.

"Belki de para meselesi gerçektir," diye devam ediyorum, tüm bu yeni bilgileri kafamda evirip çevirerek. "Ne de olsa vergileri ödemiyordu. Babamdan da para almıştı ama en azından bir kısmının ipoteği ödemeye gittiğini biliyorum. Belki de ipotek sandığımdan daha fazla para götürmüştür."

Reed tam olarak anlayışlı bir şeyler mırıldanıyor.

"Ne?"

Tekrar durakladı ve gözlerindeki ifade bana on beş yıllık ödenmemiş vergilerden bahsettiği zamanki ifadesine çok benziyordu. "Muhtemelen avukatlara harcamıştır dedim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annemi görevi kötüye kullanmaktan dava etti."

"Nasıl?" Sözümleri ettiğim para babam öldükten sonra harcamıştı ve annesi de öldükten sonra. "Annen öldükten sonra ona nasıl dava açtı?"

"Muayenehanesinin değerinin peşinden gitti. Annem babanın terapisti olduğu için."

Ona bakakaldım. "O ne yaptı? Zorlukla yapabiliyorum... yine de çok mantıklı! Hayatım boyunca annenin ne kadar etik dışı olduğunu duydum" - yüz ifadesindeki bir acı parıltısı beni durduruyor

"Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"Hayır," diyor kararlı bir şekilde. "Hastasıyla ilişkiye girmek etik değildi." Ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Babamın senin babana ne kadar sık kaypak iki yüzlü ikiyüzlü dediğini duyduğumu biliyor musun?"

"Oh, bunu biliyorum." Bu benim de sessizce kabul etmediğim bir şey değil. "O iyi bir adamdı, geriye kalan birkaç dürüst avukattan biriydi, adalet için dik duran bir sütundu. Annem onun nasıl bir ahlak timsali olduğunu anlata anlata bitiremez. Belli ki sadece ahlaksız bir Jezebel onu yoldan çıkarabilirdi ve bu yüzden hepsi annenin suçuydu, onun değil. Çocuklarını ve ailesini terk etmesi için bir uzman tarafından duygusal olarak manipüle edildi, çünkü aksi takdirde yeminini asla bozmazdı."

Reed bana bir kez daha alaycı bir bakış attı. "İkisi de melek değildi, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

." Çenesini yukarı doğru sallayarak, "Şimdi kesmeyi dene. Ama olabildiğince kenarda dur, çünkü o dal yukarı doğru kırılacak ama bu dal sert bir şekilde aşağı inecek."

Başımı sallayarak bıçağı kaldırıyorum ve tendona ulaşmayı başarıyorum. Testereyle kesmeye başlıyorum - ve ileri geri, ileri geri bana çok fazla ovalamayı hatırlatıyor. Ve en son bir şeyi ovaladığım zamanı. Aman Tanrım. Neredeyse histerik kıkırdamalara boğulacaktım ama bir şekilde kendimi durdurdum.

Ve annem her zaman beni ayıltabilecek bir konudur. "Bir davanın bu kadar pahalı olacağını düşünüyor musun?" Şimdiden nefes kaldım ve kollarım bu şekilde tepeden bakmak zorunda kaldığım için ağrıyor. "Eğer tüm parası oraya gittiye?"

"Tek bir dava bile yok. Yıllarca annemin peşinden gitti. Birden fazla dava açtı."

Ona dehşete düşmüş bir bakış attım. "Çoklu mu?"

"Avukatı, mahkemeler başka bir dava açarlarsa ceza alacağını söyleyene kadar akla gelebilecek her açıdan saldırdı. Babamın da bu konuda övündüğünü hatırlıyorum. Sen iyi misin? Dinlenmek ister misin?"

Omuzlarım yanıyor olsa da "Hayır," diye nefes nefese kalıyorum. Şimdi durursam testereyi bir daha yeterince yükseğe kaldıramayacağımdan korkuyorum. "Yani o gitti... paranın peşinden. Her zaman sizin ahlaksız, hilekar olduğunuzu söylerdi. Hep paranın peşindeydi."

"Babam her zaman hepimizin gerçek anlamda iyi bir şey yapmayan iyi kalpli ikiyüzlüler olduğunuzu söylerken, siz sadece başkalarının adını lekelemek için bok attınız. Babam hiç iyi bir şey yapmadı. Vergiden düşülebildiği sürece. Ama hiçbir zaman iyi olduğunu iddia etmedi, o yüzden sanırım-Geri çekilin!"

Geriye doğru tökezliyorum ve kıcımın üstüne bir takla daha atıyorum. Dal yukarı doğru savruldu. Reed, dalın serbest kalan ucu tarafından taşınarak boylu boyunca yere çarpıyor. Çarpmanın etkisiyle yüzüme buzlu bir toz bulutu yayılıyor.

Tükürüp başımı sallayarak, aynı şekilde karla kaplı eldivenlerimle fırçalıyorum.

Reed inliyor. Hâlâ yüzüstü, yeşil iğnelerle dolu bir yatağın üzerine uzanmış durumda.

"Kötü dal yine canını yaktı mı?" Ona sordum. "İçten içe ölüyor musun?"

"Hayır, harikayım." Başka bir iniltiyle yan yatıyor. "Yine de bir saniye burada kalacağım."

Sürünerek ona doğru yan yatıyorum. Henüz gözlerini açmamıştı ama vücudunu hızlıca taradığımda öncekinden daha kötü görünen bir şey yoktu. "Eğer kırıldıysan, seni kızağa geri çekeceğim. Bir Noel ağacının peşindeyken katilini cesurca yakaladıktan sonra en azından bunu yapabilirim."

Yavaş gülümsemesi bana sayıkladığı zamanki gülümsemesini hatırlatıyor. "Ben kırılmadım."

"Sevindim, çünkü bahse girerim ağırsındır. Dal kırılmadan hemen önce ne düşünüyordum biliyor musun? Söylemesi korkunç olabilir."

Gözlerini açıyor, bakışları keskin. Odaklanmış. Yani yeni bir kafa travması yok. Sayıklama yok. "Yine de anlat."

"Babamın annemi terk etmesinin sürpriz olmadığını düşünüyordum. Beni ve kız kardeşimi terk etme şeklini kabul edemem. Ve aldatmanın hiçbir mazereti yok. Ama annemden kaçmak? Anlıyorum."

"Heh. Ben de babamı terk ettiği için annemi hiç suçlamadım. Onunla birlikte yaşayamayacağımdan emindim." Yüz ifadesi yumuşuyor. "Bu sefer kaçmak zorundaydın."

"Bunu ilk kez yapmıyorum - gerçi daha önce işler bu kadar kötü değildi. Ama sonra oradan çıktım. Yapmak istediğim şeyleri yapmaya başladım. Noel de dahil, gerçi o da birçok şeyden sadece biriydi. Buradan kaçmak... Aslında Noel'le hiç ilgisi yok."

"Hayır mı?"

"Hayır. Burada kalıp Noel'le ilgili her türlü şeyi yapabilirdim. Harris için çalışmaya sonra, çoğunlukla

Tatillerde iş etkinliklerinde ve bağış toplama etkinliklerinde ona destek olsam da kendi evimde de ağaç, ışık ve diğer şeyleri yaptım. Bu mevsimi seviyorum, beni yanlış anlamayın ama evde kutlama yapmak çok önemli değildi. Geçen yıl ise... çocukluğumdaki her şeyi yeniden yaşadım. Ama daha kötüydü, çünkü özgürlüğün nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ve bu yıl... Orada olma düşüncesine dayanamadım. Son bir buçuk yıldır her gece işten sonra eve, onların yanına geliyordum ve sanki içimdeki iyi ve mutlu olan her şey çekilip alınıyor gibiydi. Başka hiç kimse için yeterince şeyim kalmamıştı. Harris'le yaşadığım olağan şeyler bile her şeyi emip götürüyordu. Ama yılın herhangi bir zamanı da olabilirdi. Ben sadece... sınırına ulaştım. Ben de bunu kendim için yapmaya karar verdim. Sadece kendim için. Bu kulağa bencilce mi geliyor?"

"Hayır. Bencillik, bir başkasını kasıtlı olarak incitmektir. incinmeyi hak etmiyor. Sen kimseyi incitmiyorsun." Sıcak bakışları yüzümü tarıyor. "Tatillerde genellikle Harris'le birlikte olduğunu söylüyorsun ama bu işle ilgili. Peki ya diğer arkadaşların?"

"Çoğunlukla hepsi de iş yerinden. Ama onlar bile... gerçekten yakın olduğum kimse yok. Birine karşı bu kadar açık olmak zor." Yine de buradayım. Karda bir dala uzanmış, Reed Knowles'a içimi döküyorum.

Sanki o da benzer bir düşünceye kapılmış gibi kaşları çatılıyor. Yine de, işte burada. "O zaman ben senin arkadaşın olurum."

Ona karşı hep gafil avlanıyorum. "Yapamazsın. Biz zaten yeminli düşmanlarız."

"Yeminli bir düşman Noel'inizi mahvetmek için burada," diyor küçük bir sırıtışla. "Şimdi bana mükemmel Noel'inizin neye benzediğini söyleyin ki neyi mahvedeceğimi bileyim."

İçime bir sıcaklık yayılıyor. Bunu mahvetmek istemediğini biliyorum. Sahip olmama yardım edebilmek için bilmek istiyor. "Dürüst olmak gerekirse, özel bir şey yok. Akşam yemeği için gerekli her şeyi aldım ama çoğunlukla yapabildiğim ve yemek yapmak istediğim için." yassılaştırmış köknar iğnelerini parmaklıyorum. "I

özellikle ağaç umurumda değil ama kokusunu ve yeşilliğin görünüşünü seviyorum. Çoğunlukla bir şeyden keyif aldığım için kendimi bok gibi hissetmeden keyif almak istedim."

"Ve sen de etrafta Knowles adında biri varken, seni yerden yere vuran bir kişi daha olacağımı düşündün."

Boğazım , fısıldadım, "Evet."

"Sana söz veriyorum, Abbie." Bakışları benimkini tutarken eldivenli parmağıyla yanağımı çiziyor. "Söylediğim hiçbir şey seni incitmek için olmayacak. Bir şeyi nasıl emin değilsen bana sor. Olur mu? Ben de ihtiyacın olan Noel'i almanı sağlayacağım."

Gözlerim bulanıklaşıyor ve başımı sallıyorum. Ama tekrar ağlamayı reddediyorum. Gözyaşlarımı kırıştırıyorum ve bakışlarını ağızda buluyorum. Midem sıkışıyor. Beni öpmeyi mi düşünüyor?

Beni öpmesini istiyor muyum? Sırf beklenmedik şekilde iyi davrandı diye mi?

Beni öpmesi daha hoş olurdu. Gerçi çenesini gölgeleyen kirli sakalları yüzünden biraz kaba olabilir. Artık neredeyse sakal denebilecek kadar ağır, ağızını çerçeveleyiyor ve dudaklarının sert şeklini vurguluyor.

"Abbie?"

"Hmm?" Diyorum, biraz dikkatim dağılmıştı çünkü kirli sakalı çok güzeldi. Ve sertliği umursamıyorum. Sertlik çok ama çok hoş olabilir.

"Yarın seni öpeceğim."

Kalbim küt küt atıyor. Sonra- "Yarın mı?" "Evet."

Yine o küçük gülümsemesini takınıyor. "Şimdinin nesi var?"

"Önce bunu bir süre düşünmeni istiyorum."

"Bir tür işkence olarak mı?" Gözlerimi kısıyorum. "İşte bu yüzden düşman kalacağız."

Sırtışı genişliyor. "Seni şimdi öpmemi mi istiyorsun?"

"Pek sayılmaz." Dramatik bir iç çekişle sırt üstü uzandım.

"Ama yarın yaparsan, bu kadar birikimden sonra hayal kırıklığına uğrayacağımdan eminim. Gerçeklik bu beklentiyi nasıl karşılayabilir ki?"

"Ama sen bunu bekliyorsun." Kendini beğenmiş tonu kesinlikle sinir bozucu.

"Artık değil. Sadece hayal kırıklığına uğratacağını söyledim.

Neden hayal kırıklığı yaratacak bir öpücük bekleyeyim ki?"

"Şimdi yarına kadar beklemem gerektiğini anlıyorsun. Yanıldığını kanıtlamak için."

"Yanıldığımı kanıtlamak öpüşmekten daha önemliyse, kesinlikle bir düşman olarak kalıyorsun."

"Sen en-"

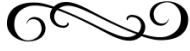
En çok neyim varsa, Reed söylemiyor. Onun yerine boğazından gelen, biraz kurt adam gibi çıkan, aynı zamanda iyi kıllı olan, sinirli bir hırıltıyla kesiyor. Sonra aniden üzerime çıkıyor, ön kollarını omuzlarıma dayıyor ve kalçalarını kalçalarımın arasına sıkıştırıyor. Kar kıyafetinin büyüklüğü içinde sertleşmiş uzunluğunun hissi nefesimi çalıyor, ancak hareket etmiyor, sürtünmüyor, beni öpmüyor. Başını eğiyor ama dudak dudağa değil. Onun yerine alnını benimkine dayıyor... ya da daha doğrusu, üstümüz başımız karla kaplı olduğu için örgü şapkasını benimkine dayıyor.

"Seninle ilgilenme sırası bende Abbie," diyor, sesi bu ifadenin yoğunluğuyla sertleşiyor, nefesi dudaklarımı ısıtıyor. "Ve bana genellikle açık olmadığını . Ama bugün tamamen açılmıştın ve senin savunmasız olmandan faydalanmayacağım. Eğer yaparsam kendimden nefret ederim. Şimdi öpüşürsek ve yarın pişman olursan, o kulübede birlikte sıkışıp kalırız, ikimiz de geri almak istediğimiz bir şeyi yaptığımız için kendimizi bok gibi hissederiz. Bu yüzden bunu düşünmeni istiyorum. Öpücüğü değil, emin olup olmadığını. Hayır diyorsan, sorun değil. Anlayışla karşılarım. Ama yarın emin olursan, seni öperim. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum, örgü şapkam onunkine sürtünüyor, boğazım duygularla ağrıyor. Çünkü Reed Knowles hakkında öğrendiğim şey şu: O iyi biri değil. Nazik biri. Ki bu milyonlarca kez daha iyi.

"Tamam," diyorum ona. Ve uzun zamandır ilk kez sanki her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyorum. Belki bu dakika değil. Ama bir şekilde, bir gün.
Belki yakında bile.

Abbie

ABBIE

Tüm bunlardan sonra, dönüş yolunda aramızda neredeyse tek bir kelime bile geçmedi. Ben, çünkü duygusal ve fiziksel olarak tamamen bitmiş durumdayım. Reed, çünkü bacağı onu incitiyor. Öyle demiyor ama. Ama tamamen kulübeye ulaşmaya odaklanmış görünüyor.

Pek odaklanmış değilim. Yorgunum ama düşüncelerim dağınık. Ayrıca daha hafifim. Eskisi gibi değil, dışarıya ilk adım attığımda sanki o ağır yük bir süreliğine geri çekilmiş gibi hissediyordum. Bu sefer sanki o ağırlığı geride bırakmışım gibi hissediyorum. Belki de Reed'e yüklendiğim içindir. Ama keşfettiğim her şeyi göz önünde bulundurursak, üzgün ve kederli olmam gerekmez mi? Ya da kızgın? Annem bana yalan söyledi, güvenime ihanet etti ve beni kullandı. Ama ilk şok ve acının ötesinde, çoğunlukla rahatlama hissediyorum.

Nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum. Ama belki sonunda Reed'le bu konuyu konuşurum.

Reed Knowles ile konuş.

Ben kimim ki şimdi? Onunla yaşadığım seksen şeyi anlamakta güçlük çekiyorum. Bir parça nezaket için gerçekten bu kadar enayi miyim? Öyle olduğumu sanmıyorum.

Ne olursa olsun, ona söylediğim hiçbir şeyden pişman değilim.

Muhtemelen tüm bunlar hakkında daha önce birileriyle konuşmalıydım. Yaşadıklarımı kelimelere dökmek pek çok düşüncemi düzene soktu ve pek çok duygumun netleşmesine yardımcı oldu. İronik olan şu ki, iş yerinde her zaman danışmanlığın faydalarını görüyorum. Ancak kendi durumum için bunu hiç düşünmedim. Şikâyetlerimi kendime ne zaman dile getirsem, sorunlar her zaman çok önemsiz ve gülünç geliyordu - ve bana çok hassas ya da ince derili olduğumun söylenmesinden korkuyordum, özellikle de bu kadar çok insanın gerçek, ciddi sorunları varken. Çünkü ne diyebilirdim ki? Benimle uğraşan bir ablam var. Çok fazla gönüllü olan bir annem var. Beni ne kadar incittiklerini başkalarına anlatmak çok utanç verici görünüyordu. Tıpkı eve gitmekten ne kadar nefret ettiğimi başkasına söylemenin çok utanç verici olduğu gibi. Bu yüzden hiç kimseye bundan bahsetmedim.

Yine de Reed'e anlatırken utanmadım. Ve anılarım hep birlikte incelemem için önüme serilince, incinmişliğim o kadar da önemsiz ya da saçma görünmedi.

Ayrıca Lauryn'in beni annemden ne kadar daha fazla incittiğini fark etmemi sağladı. Belki de annemle ilgili çok fazla güzel anım olmadığı içindir. Ama kız kardeşimle eskiden daha yakındık. Lauryn her zaman bu kadar olumsuz değildi. Biz çocukken ya da gençken değil. Sonra yaklaşık yedi yıllık bir dönem oldu - mezuniyetler, üniversite ve benim annemin evinden taşınmamı da içeren bir dönem- ve birbirimizi çok sık görmedik. Ya Lauryn bu yedi yıl boyunca o kadar kötü değildi ya da görüşmelerimiz çok seyrek olduğu için ne kadar yargılayıcı olduğunu fark etmedim. Ancak o taşındıktan sonra bitmek bilmeyen olumsuzluk ve eleştiriler beni yıpratmaya başladı.

Mesele şu ki, bunların çoğunu anlıyorum. Dünya pek çok açıdan boktan. Öfkeyi, hoşnutsuzluğu anlıyorum.

Ama aynı zamanda bu pisliğe karşı koyamayan pek çok insan var. Çünkü zamanları ya da paraları yok; ya da duygusal, zihinsel ve fiziksel olarak kaşıklara sahip değiller. Bu yüzden kendilerini bir şeyleri değiştirmeye adayamıyorlar. Ama Lauryn yapabiliirdi.

Sadece yapmıyor. Ve bunun için onu yargıladım... ama neden yapmadığını kendime hiç sormadım. Onu mazur görmek için değil, en azından anlamak için.

Bugüne kadar, ben annemin çocuğuyken onun nasıl babamın çocuğu olarak görüldüğünü unutmuştum. Her ne kadar her ikimizin de terk edildiğini düşünmüş olsam da - babamın terk etmesi ve annemin çaba göstermemesi- bir bakıma Lauryn benden daha fazla terk edilmişti. Annemin benim için planları vardı ve Lauryn'in bakış açısından bu olumlu bir ilgi gibi görünmüş olmalı. Belki de Lauryn'in doğru ve iyi olanı yapmak için bu kadar çok çabalamasına şaşmamalı. Annemin benim için harcadığı ilginin bir kısmını kazanmaya çalışıyor olabilir.

Artık annemin dikkatini çekmeye çalıştığını sanmıyorum. O gemi çoktan kalktı. Ama bu annemizden bazı şeyler öğrenmediği anlamına gelmiyor - olumsuzluk ve iğneleme de dahil. Annem sadece bu konuda daha incelikli.

Ama annem aynı zamanda mükemmeliyetçi (goody goody) bir imaj çiziyor. Her şeyi doğru nedenlerle yapar. Herkes için en iyi olanı yapmaya çalışır. Her zaman daha büyük bir amaç uğruna kendi zamanını ve ilgi alanlarını feda eder. Lauryn'in de doğru olanı yapmaya ve kendi tarzında mükemmel olmaya çalıştığını görebiliyorum.

Ancak doğru olanı yapmak başka bir şeydir. Mükemmel olmaya çalışmak başka bir şeydir. Sanat eğitmenlerimden öğrendiğim ilk şeylerden biri, mükemmelliğin ilerlemenin düşmanı olduğuydu. Kesinlikle mükemmel olmak zorunda olsaydı hiçbir eser asla bitmezdi. Denemek, denemek ve denemekten oluşan sonsuz bir uğraş olurdu ama asla hedefe ulaşılmazdı.

Belki de Lauryn'e olan budur. Belki de mükemmel olmanın imkansızlığı onu felç etmiştir. Belki de

Her şeyi doğru yapma baskısı, yanlış bir adım atma korkusuyla asla bir adım atmamak anlamına gelir - sanki her parlayan kapının ardında bekleyen bir tuzak varmış gibi. Ve sanırım öyle. Çünkü hiçbir şey asla tamamen, mükemmel bir şekilde doğru değildir.

Belki de doğru olanı yapma arayışında yanlış adım atmaktan o kadar endişeleniyor ki, gerçekten önemli olan şeyi, yani etrafındaki insanları gözden geçiriyor.

Belki de sadece benim için önemli olan budur, Lauryn için değil. Umarım bu doğru değildir. Çünkü onun hakkında beni en çok hayal kırıklığına uğratan şey bu - sanki insanları tamamen unutuyormuş gibi hissetmek. Hem yardıma ihtiyacı olanları hem de yardım edenleri. Dünyadaki tüm yanlış şeyleri göstermeye o kadar odaklanmış ki, insanların bu yanlışları düzeltmek için gösterdikleri çabaları görmezden geliyor. Çabalara kör olmadığına da, sonuçlar mükemmel olmadığı için çabaları eleştiriyor (belki de annemizden öğrendiği başka bir şey, çünkü biz asla mükemmel değildik ve o da bunu bilmemize izin veriyordu). Belki de beni Lauryn'e bu kadar kızdıran şey budur. Bu kadar çok insanın çalıştığını, çabaladığını ve ellerinden gelenin en iyisini yaptığını görmek ve onun bu çabaları bok gibi görmesi. Asla yeterince iyi değillermiş gibi.

Çünkü ben de elimden geleni yapıyorum. Yine de onun için asla yeterince iyi değilim. Kendi kız kardeşim için. Benim geçtiğim yollardan geçmiş, benimle aynı şeyleri yaşamış, aynı keder ve kayıpları yaşamış, aynı anneyle büyümüş biri için. Dünyada beni anlaması gereken tek kişi için yaptığım hiçbir şey yeterli değil.

Ayrıca dünyada bir kişinin gerçekten Reed Knowles olabileceğini fark etmek de şaşırtıcı.

Yarın beni kim öpecek. Eğer istersem.

Ama sadece bir öpücük değil. Bunu biliyorum. Reed de bilmeli. Bir öpücükle asla bitmez. İkimiz birlikte kulübede sıkışıp kalmışken olmaz. Sadece bir yatak varken olmaz. Sürekli onun aletini düşünürken olmaz. Sadece öpücükler bir gün sürebilir. Bir saat?

Beş dakika mı?

Onu öpmenin söz konusu olması bile neredeyse akıl almaz bir şey. Bir gün önce -hatta daha bu sabah- bunu düşünmezdim bile. Bir saniye bile.

Yine de şimdi onu çok farklı görüyorum. Onun hakkında düşündüğüm en kötü şey bile - annemin evinin buldozerle yıkılması - annemin onun ölmüş annesine yıllarca dava açtığını duyduktan sonra biraz daha anlaşılabilir geliyor. Dürüst olmak gerekirse, hayatta kalan ebeveynlerimizin ne kadar korkunç oldukları arasında pek bir fark olduğundan emin değilim. İkisi de diğerinin sahip olduğu her şeyi yok etmek istedi. Reed'in babası sadece daha başarılı oldu. Gerçi annemin de durumu çok kötü değildi (her şeyeime bahse girerim ki dört yüz bin dolar annemin hak ettiğini düşündüğü kadar çok değildir, bu yüzden muhtemelen Knowles'un onu aldattığını düşünüyordur).

Tüm o eski aile kavgası saçmalıklarını bir kenara , Reed Knowles'tan hoşlanmamamın tek nedeni Harris'e söyledikleriydi. Bunun için hiçbir mazeret yoktu. Ama bunu kabullenip özür dilemesinden etkilendim.

Çok mu kolay etkileniyorum? Standartlarım çok mu düşük? Hiç sanmıyorum. Eğer gerçekten inandığım kadar korkunç biriyse, o zaman evet, affetmem çok kolay oldu. Ancak bugün keşfettiğim her şeyin ötesinde, onu tanımadığım tartışılmaz bir gerçek. Reed Knowles'la aslında kulübeye girdiği gece tanıştım. O zamandan beri onun hakkında öğrendiklerim... hoşuma gitti. Hem de çok.

Ayrıca beni asla kasten incitmeyeceğini söylemesi de hoşuma gitti.

Ama ona güvenmeli miyim?

Sanırım olabilirim. Çünkü Reed'i iyi tanımıyorum ama patronumu tanıyorum. Harris O'Neil saygı duymadığı sürece arkadaş edinmez ve Reed onun en yakın arkadaşısıdır. Bunu uzun zamandır biliyordum... yine de arkadaşlıklarının Reed'in sandığım kadar kötü biri olmadığını gösterdiğini göz ardı ettim, çünkü bu doğru olduğunu bildiğim anlatıya uymuyordu.

Meğerse hiçbir şey bilmiyormuşum.

Kulübeye vardığımızda kafamda tek bir düşünce vardı. Lauryn değil, annemin yalanları değil, Reed değil ve onu öpüp öpmemek değil. Hayır, o tek düşünce: yemek.

Karda defalarca yuvarlandığım için polar astarlı tozluklarım kıcıma kadar ıslanmıştı. Banyoda çırılçıplak soyunuyorum, iç çamaşırlarımı ve tozluklarımı kuruması için asıyorum ve en rahat eşofmanlarımı giyiyorum. Reed de hızlı bir değişim yapmış olmalı. Dışarı çıktığımda çantası açıktı ve solmuş bir kot pantolon ile kırmızı bir balıkçı kazağı giymişti. Kazağın kolları ön kollarının yarısına kadar uzanıyordu ki bu son derece gülünçtü. Bu ne cüret? Tek ihtiyacı olan bir çakı ve bir elma ve ayaklarının dibinde salyalarım akıyor. Neyse ki onun yerine bir yay testeresi ve bir ağaç dalı var ve ben o kadar açım ki ellerinin ve kollarının ne kadar ağız sulandırıcı olduğunun bir önemi yok. Karnımın doyurulması gerekiyor.

Şarküteri tabağını bir araya getirmek normalden biraz daha uzun sürüyor, muhtemelen tabağa ulaşmadan önce her şeyin yarısını ağızıma tıktırdığım için. Masaya koyduğumda, karnımdaki canavar evcilleştirilmiş ve Reed uzvun yarısını parçalamış oluyor.

Dalın kırılan kısmı genel olarak uzun bir Noel ağacı uzunluğundadır, ancak ikincil dallar çepeçevre değil, iki yandan düz bir şekilde uzanır. Sadece bu küçük dallar iğnelerle dolu, bu yüzden Reed kırık dalı bir omurgadan kaburga çıkarır gibi testereyle kesiyor. İşi bittiğinde, kırılmış dalı dışarı sürüklüyor ve eğer ağızım peynirle dolu olmasaydı, ayı avı mızrağını yontmayı başardığına dair şaka yapardım.

Tam fırından mini sosisli ekmekleri çıkarırken döndü. Aptal gibi, bir tane kaptı, sonra

tıslar ve sıcak sosisleri elden ele savurarak soğumasını bekler.

Çok aptalca. Ama kollarını yukarı ittiği için ön kolları hâlâ açıkta ve elleri o kadar büyük ki -ve tendon ve kasların esnemesi o kadar büyüleyici ki- bu aptallığı neredeyse affedebilirim.

Sonunda sosis rulosunu ağzına atıyor, ardından yeşillik yığınının işaret ediyor. "Süslemeye yardım ister misin?"

"Yardıma ihtiyacım yok," diyorum, kulübenin nasıl görüneceğine dair kendi şenlikli vizyonuna sahip olmadığını umarak. "Ama yardım etmek istiyor musun? Eğer öyleyse, edebilirsin."

"Bu en sevdiğim eğlenceymiş gibi davranmayacağım ama size yardım edeceğim. Mutlulukla."

Bu yanıt, aptallığımı tamamen affetmemi sağlıyor. "O zaman hayır, kendim yapmayı tercih ederim."

". Ama bir şeyi yerinde tutmamı isterseniz, adamınız benim." Reed'in çabuk öğrendiği anlaşılıyor, çünkü bir sonraki adımda pek de sıcak olmayan şarküteri tahtasına yöneliyor. "Sen süslerken benim de yazmamın sakıncası var mı?"

"Hiç de değil." Kollar hala yukarıda, bu yüzden ben çalışırken onun yazmasını izlemek ekstra bir Noel Arifesi ikramı olacak.

Çantasına yöneldi. İçinden bir çift kulak üstü kulaklık çıkarıyor, sonra bana doğru özür dileyen bir bakış fırlatıyor. "Beyaz gürültü odaklanmama yardımcı oluyor."

Ah. Yani niyetinin dün benim kulaklıklarımınla yaptığım gibi kaba bir pislik olmak olmadığını bana bildiriyor. "Pekala." Aklıma bir fikir geldi. "Bunlar gürültü önleyici mi? Noel müziği çalmam umurunda mı?"

". Bir şeye ihtiyacın olursa bana el sallla."

Bluetooth hoparlörümü ve telefonumu almak için hemen atlıyorum. Ben bunları hazırlayana kadar Reed bir tabak doldurmuş ve masada dizüstü bilgisayar olmayan bir şeyin önüne oturmuş oluyor. Daktilo da değil. Ne olduğunu bilmiyorum. Neredeyse geniş, dev bir

hesap makinesi - ancak sayı tuş takımını yerine tam boyutlu bir klavyesi var.

Elimi yüzünün önünde salladım. Kaşlarını kaldırdı, kulaklıkları indirdi.

İşaret ediyorum. "Kutsal Radio Shack adına bu ne?"

Reed sırtıyor. "Bu benim bebeğim," diyor ve koyu yeşil kasayı okşuyor. "Bu bir AlphaSmart Neo."

"Benim kadar yaşlı görünüyor."

"Pek sayılmaz. Belki yakın olabilir. On yıldan fazla bir süre önce üretimini durdurdular. Kulübeye ilk geldiğimde bunu internetten almıştım ve o zamandan beri ölürse diye birkaç tane daha aldım. Gerçi bu bana şimdiye kadar yaklaşık sekiz yıl dayandı."

"Ama... neden bir dizüstü bilgisayar değil? Ya da bir tablet?"

"Çünkü bu, üç adet AA pille yedi yüz saat çalışma süresine sahip."

"Saatler mi? Yedi yüz saat mi?"

Başını sallıyor. "Ve yaklaşık iki yüz sayfa tutacak - kitaplarımdan birinin yarısı kadar."

Oh. "Yani burada hiçbir yerin ortasında ve elektriksiz..."

"Birkaç hafta harcayabilirim. Neo'nun hafızasını temizleyebilmek ve çalışmalarımı yedekleyebilmek için yanımda bir dizüstü bilgisayarım var ama o pili sadece transfer için saklıyorum."

Başımı sallıyorum, yıllar önce kullanımdan kaldırılmış eski bir makinenin kitabın yarısını silmeyeceği düşüncesiyle içim cız ediyor. Ama görünüşe göre bu kadar zamandır işine yaramış. Yine de... "Başın artık o küçük ekrandan okuyabilecek kadar iyileşti mi?"

"Sadece ayarları biraz değiştirmem gerekti." Cihazı bana doğru çevirerek küçük LCD ekranı ve devasa yazı tipini gösteriyor.

Lanet olsun.

Birdenbire kendinden fazlasıyla memnun görünüyor. "Neredeyse gülüyordun."

"Ama ben yapmadım." Bir jalapeño popper kapıyorum, böylece o yazı tipi boyutunu tekrar düşünürsem kıkırdamalarımı bastırmak için ağzımda bir şey olacak. Rahatça ekliyorum, "Artık devam edebilirsiniz. Merakımı giderdiğiniz için teşekkür ederim."

Reed kulaklıklarını tekrar takarken gülümseyerek, "Benim için bir zevk," diyor.

başladım, ilahiler mırıldanıyorum -bazen beni duyamadığı için sessizce şarkı söylüyorum- ve taze çam kokusuyla neredeyse kafayı buluyorum. Dalların çoğu şömine şöminesinin üzerinde duruyor ama diğerlerini panjurların ve kapının üzerine asıyorum; bir tanesini de banyoya ayırıyorum çünkü Hot Biscuit Slim sindirim sorunlarını aşmış gibi görünüyor ama o küçük alan ekstra çam kokusu korumasından faydalanabilir.

Tüm yeşillikler kızılıcık ve patlamış mısır çelenkleriyle kaplandı. Sonunda, kulübe gülünç derecede şenlikli ve neşeli oldu ve ben buna kesinlikle bayıldım. Güneşlenmek için koltuğuma yerleşiyorum.

Sonra Reed'in kollarını hatırladım.

O küçük ekrana çok ama çok odaklanmış durumda. Arada sırada gözlerini ayırmadan tabağından bir ısırık alıyor, parmaklarını peçeteye sürüyor ve yazmaya devam ediyor. Tam olarak ne üzerinde çalıştığını bilmiyorum ama yüz ifadesi, sanki karakterlerinin yazarken düşündüklerini ya da hissettiklerini bilinçaltında gibi büyüleyici değişiklikler gösteriyor. Duruşu da gergin değil, yine de sandalyede öne doğru oturuyor ve ayaklarını yere düz basmak yerine, sanki ayağa kalkmak üzereymiş gibi alt bacakları ayak toplarının üzerinde dengeleniyor. Genel olarak Reed'in çalışırken tüm varlığında inanılmaz derecede çekici bulduğum bir yoğunluk var. Çok geçmeden, parmaklarım eskiz defterimi çıkarıp onu uzun, güçlü vuruşlarla yakalamak için kaşınıyor.

Ya da... Resim yapabilirim. Beni incitecek bir şey söylemeyeceğine söz verdi. Buna ya güvenirim ya da güvenmem.

Ben yapıyorum. Çoğunlukla.

Şövalemi koltukların arkasına kurdum - ki bu aynı zamanda yatağın ucundaki küçük açık alan - ne üzerinde çalıştığımı görmek için kasıtlı olarak gelip bakması gerekecekti. Bu açıdan kazara bakmak yok. Ne yaptığımı fark ettiğinden değil. Adam gerçekten odaklanıyor. Ama büyük çantamdan bir tuval çıkardığımda, bu onun dikkatini çekiyor.

Kulaklıkları boynundan aşağı iniyor. Hiçbir şey söylemiyorum.

Reed fırçalarımı şifonyerin üzerine yerleştirmemi izliyor - ki bu çok kullanışlı bir çalışma alanına dönüşüyor- ve ben paletime boya fışkırtırken. Sonunda dedi ki, "Bakmak istediğimi biliyorsun. Ama bir davetiye bekleyeceğim."

Bu söyleyebileceği en nazık, en tatlı şeydi. Ama ben sadece "Bir süre bekleyeceksiniz." diye cevap veriyorum.

Sırıttıyor. Ve işine dönmüyor. Sadece bana bakıyor.

"Ne?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Gülümsedin."

"Hayır, yapmadım." Tanrım, belki de yaptım. Cevabı beni gerçekten mutlu etti. "Yaptım mı?"

"Sen yaptın."

Kahretsin. Ama omuz silktim. "Başka bir Noel mucizesi sanırım." Ve en azından gülmedim.

"Bir tane daha mı?"

Reed'in 'teşekkür ederim' demesi de diğer mucizeydi. Bunu şimdi ona söylemek çok önemsiz görünüyor. "Buraya canlı gelmen de bir mucize gibi görünüyor."

Sırıttışı genişliyor. "Birkaç gün önce buna mucize demezdin. Daha çok bir lanet gibi."

"Nazik olmaya çalışıyorum. Noel arifesinde olduğumuz için. Şimdi ağzını kapat ve bırak da resim yapayım."

"Evet, hanımefendi." Kulaklıklarını çıkardı ama hâlâ sırtlıyor ve bana doğru bakışlar fırlatıyor.

Onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Ama bu çok zor. Çünkü o büyük, yoğun ve çam gibi kokuyor ve nazik biri. Peki kim ona dev bir Noel ağacıymış gibi tırmanmak ister?

Sürpriz, sürpriz. Benim.

Günün erken gelir ve beni sertçe vurur. Duştan çıkıp saçlarımı kurutana kadar tüm vücudum sürükleniyor. Sonunda yorganın altına girdiğimde Reed de kendi duşunu alıyor... Orada uyanık, titreyerek ve tamamen bitkin bir halde yatıyorum ama beynim gergin bir bekleyişin pençesinde. Çünkü yarına kadar öpüşme olmayacak olsa da, damarlarımda dolaşan kan görünüşe göre zaman tanımıyor. Buna bir de yakında benimle aynı yatakta olacağı bilgisi eklenince, uyumak için henüz hiç umut yok.

Sonra banyodan çıkıyor ve damarlarımdaki kan zamanın şimdi olması gerektiğini söylüyor. Hemen şimdi.

Çünkü tıraş oldu. Tıraş oldu. Beş dolarına bahse girerim ki genelde kulübedeyken sakalını uzatır. Ama onun yerine çenesini dümdüz tıraş etmiş. Sanki yakında yüzüne bir şey yapmayı planlıyor ve bunu yaparken kirli sakalının hassas cildi yırtmasını istemiyor gibi.

Artık uykum yok. Bir daha asla uyuyamayabilirim. Reed'in zaman çizelgesine geri dönmeyeceğini biliyorum. Benden faydalanmak için endişelenirken olmaz. Yarına kadar hiçbir şey .

Ama o bir şeyler olması için hazırlanıyor. Ve ona vücudumun zaten hazır olduğunu söyleyemem. Ona işkence etmek umurumda değil ama kendime işkence etmek istemiyorum.

Onu izlemek yeterince işkence. Sadece pijama pantolon giyerek kulübenin içinde dolaşıyor; sobayı kontrol ediyor, ateşe biraz daha odun atıyor, sürgüyü çeviriyor (sanki başka bir iğrenç kardan adam kapıya ulaşacakmış gibi.) Titreyen ateş ışığı onun üzerinde dans ediyor

Yatağa döndüğünde derisini, kaba kıllı vücudunu ve sert, pürüzsüz çenesini aydınlatıyor, her parçasını dokuların ve açılardan, ışığın ve gölgenin lezzetli bir oyununa dönüştürüyor.

Belki de zaten uyuduğumu varsayıyor, çünkü yatağa girmeden önce hiçbir şey söylemiyor. Yatağın ortasına bakacak şekilde yan yatıyorum ve onun yastığına yaslanıp gözlerini kapatmasını izliyorum. Bana doğru bir bakış bile atmıyor.

Siktir et onu.

Gözlerimi kapatıyorum. Her şey sessiz.

Sonra birden "Bir dahaki sefere seni güldüreceğim." dedi.

Bu da beni güldürüyor. Durdurmaya çalışıyorum, yüzümü yastığıma gömüyorum. Ama çok geç.

"EVET!" Reed dirseklerinin üzerine çıkarak bağırıyor. "Beceri ve zekâ savaşımızı ben kazandım."

Neyi hatırlamam bir saniyemi aldı. Tabii ki bir santim bile veremem. "Bu sadece dostlarla yapılan bir kavgada olur. Düşmanlarla değil."

"Kahretsin, Abbie," diye huysuz bir sesle tekrar yere yığılıyor ve yan dönüyor, kolu bükülmüş ve başı elinin üzerinde, pazuları bükülmüş, gözleri kısılmış. "Bugün öğrendiğin onca şeyden sonra neden hâlâ düşman olmak zorundayız? Gerekçelerinizin hiçbirinin sağlam bir temeli yok."

"Harris'e öyle şeyler söyledin."

"Beni affetmiştin."

"mi?" Gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Evet, yaptın," diyor kendinden emin bir şekilde. "Ve bir fark yaratmadı, çünkü benim bir pislik olduğumu biliyordu ve yine de seni işe aldı. Onun için ne yapıyorsun?"

"Ben Toplumsal Katılım ve Gelişim Direktörüyüm." İş unvanını büyük bir açıklama gibi söyledikten sonra ekliyorum: "Bu da demek oluyor ki kuruluşun mesajlarından, sosyal medyasından ve bağışlar için yeni yollar bulmaktan sorumluyum. Gerçi benim

Neyse ki yüz yüze bağış toplama işini kendim yapmak zorundayım çünkü o kadar cana yakın değilim."

"Çok açık sözlü olduğun için mi? Yoksa yalnız tatillerinizi bölen tamamen zararsız erkekleri düşman edinmeyi sevdiğiniz için mi?"

"Muhtemelen ilk." Ve beni yine gülümsetti. "Yine de diğerlerinin bağış toplarken kullanmaları için konuşma noktaları geliştiriyorum."

"Yani, pazarlama."

"Diplomam bu alanda."

Sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını içeri çekiyor. Gözleri titreyen karanlığın içinden yüzümü arıyor. "Peki bundan hoşlanıyor musun? Pazarlama?"

"Ben seviyorum. İnsanların neye ilgi duyduğunu ya da neye yatırım yaptığını bulmayı ve başkalarını ilgiye nasıl ikna edebileceğimi düşünmeyi seviyorum. Ama daha çok grafik tasarımla ilgili olduğu için - ki bu benim diğer bölümümdü."

"Ah," diyor, sanki bir şeyler yerine oturmuş gibi. "Peki ya resim - bu profesyonel olarak yaptığınız bir şey mi yoksa sadece eğlence için mi?"

"Benim bir ek işim var. Burada bunun üzerinde çalışıyorum. Ama para için değil, çünkü çok fazla para yok. Sadece keyif alıyorum," diyorum ve sonra iç çekiyorum.

Reed beni çok kolay okumaya başlıyor, çünkü "Ama son zamanlarda hoşuna gitmiyor mu?" diye soruyor.

"Evde değil, hayır. Bana bunun ne kadar anlamsız ve aptalca olduğu söylendi - ve bu konuda kariyer yapacak kadar iyi olmadığım, o halde neden uğraşayım ki?"

Boğazından yumuşak bir hırıltı geliyor. "Çok aptalca olsa ve bir kuruş bile kazandırmasa bile, başkalarının zevk aldığı şeylere bok atanlara tahammülüm yok. Özellikle de bu şeyler başkalarına zarar vermiyorsa."

"Lauryn'le konuşmalısın. Eserlerimizi satarak insanlara zarar veriyoruz. Tüm sanat eserleri ve fikri mülkiyet herkese özgürce dağıtılmalı.

Arada sırada güzel bir şey yapsam da bunun için para almaya hakkım olduğunu düşünmemeliyim."

İnliyor. "O da onlardan biri mi?"

Gölmek zorundayım, çünkü acı gerçek. "Kitaplarınla birlikte onları da mı alıyorsun?"

"Her zaman."

"Ve yerimizi yapay zekanın alacağını mı söylediniz?"

"Daha da kötüsü." Elini uzatıyor ve başparmağının yanağını yanağımda gezdirirken kalbim gümbür gümbür atıyor. "Gerçekten hâlâ düşman mıyız?"

Beni nasıl böyle gafil avlayabiliyor? "Öyle olmalıyız," diye cevap veriyorum nefes nefese. "Gelenekler falan. Bir Knowles erkeğiyle arkadaş olamam. Bunca yıldan sonra, bu neredeyse... küfür sayılır. Ve biliyorsun ki ben günah işlemeyecek kadar iyiyim."

Bakışları ağızma doğru kayıyor. "Belki yarın ne kadar iyi olduğunu öğreniriz-"

Hot Biscuit Slim, Reed'in çıplak teninin yoluna çıkmasını umursamadan yatağa doğru pençeleriyle ilerlerken, dişlerinin arasından lanet okuyarak havayı emiyor.

Reed onu yakalar. "Lanet olsun. Seni bir kar yığınının içine atmalıyım, seni uyuz sıçan!"

Reed çoktan oturmuş, kediye geniş göğsüne yaslanmış ve kulaklarını okşuyor olmasaydı bunu biraz daha ciddiye alırdım. Hot Biscuit Slim, tabii ki mırıldıyor. Yüksek sesle.

Hain.

"Senden gerçekten hoşlanıyor, biliyorsun." Ve bu beni hiç kıskandırmıyor. "Hiçbir zaman seninki gibi kucağıma kıvrılmıyor."

"Sen de istediğin zaman kucağıma kıvrılabilirsin. Benden hoşlansan da hoşlanmasan da."

Öne doğru eğilerek Hot Biscuit Slim'i ayaklarımızın yanına bırakıyor, sonra tekrar yan tarafına uzanıyor, ama daha yakına - ve tam o sırada ben elimin tersiyle bir esnemeyi bastırıyorum.

Karanlık bakışları yüzümü tarıyor. "Dün gece uyudun mu?"
Başımı sallıyorum, yine esnemeye başlamışım bile.

"Ben de öyle. Bütün geceyi Harris'e söylediklerim için özür dilemem gerektiğini düşünerek geçirdim. Sadece seninle konuşmalıydım."

"Dün sana cevap vereceğimden emin değilim," diye itiraf ediyorum uykulu bir şekilde. "Senden çok nefret ediyordum."

Kısa bir kahkaha attı.

Ona baktım. "Ne?"

"Her zaman ne demek istediğini söylersin. Bu yönünü seviyorum. Çok hoşuma gidiyor."

"Söylediklerim pek hoş olmasa bile mi?"

"Belki özellikle O zaman. Çünkü sen yapılmış Bazı şeyleri yeniden düşünmem gerek, Abbie Walker."

"Ne gibi şeyler?" Soruyorum ve yine ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum. "Sana sonra anlatırım, çünkü bu dördüncü kez esnedi."

"Yorgunum," diye itiraf ediyorum. "Birisi kar motosikletiyle kulübeden çok uzakta kaza yaptı, ben de karda kilometrelerce yürümek zorunda kaldım."

"Her iki yönde de yokuş mu?"

"Öyle görünüyordu." Hiç düşünmeden arkamı döndüm ve göğsüne yaslandım. "Böyle iyi mi? Gerçekten sıcaksın ve güzel hissettiriyor."

"Evet," diyor sessizce, sesi öncekinden daha kalın. "Is Bu iyi mi?"

Kolu yan tarafımdan sarkıyor ve beni daha sıkı kendine çekiyor.

Memnuniyetle iç çektim. "Öyle. Gerçi bu gece de geçen geceye benzerse ikimiz de yuvarlanıp gideceğiz. Sonunda olmamız gereken yerde olabiliriz."

"Nerede ?" "Ayrı. Düşman gibi."

"Düşmanları yakın tutmaya inanmıyor musun?"

"Hayır. Yine de memelerimi Hot Biscuit Slim'den korumak için düşmanlarımı kullanmaya inanıyorum."

Ondan kısa bir kahkaha yükseliyor. Sonra yavaşça arkamda durur gibi oluyor. Sanki kendini hazırlıyormuş gibi. "Yarın için karar verdin mi?"

"Evet."

"Ve?"

"Evet."

O durgunluk azalıyor. Beni daha da yakına çekiyor, boynunu benimkinin arkasına kaşıkıyor ve ben bir çay kaşığı, o ise büyük bir servis kaşığı olmasına rağmen bir şekilde işe yarıyor. "Yani yanlış anlaşılma olmasın, ağzıma almak için can atıyorum. Yarın değil. Ama bitkin düştüğünde de bundan faydalanmayacağım. İlk seferinde değil."

Sözleri tenimi ürpertiyor... ama biraz hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Çünkü onu arkamda hissedebiliyorum, sikinin şişkinliğini ama ereksiyon halinde değil. En iyi ihtimalle yarı sert.

Ona karşı kıcımlı oynatıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, senden ilgi görmüyorum. Kesinlikle ölmek yok."

Alaycı bir şekilde, "Muhtemelen duşta mastürbasyon yaptığım içindir." diye cevap verir.

Oh. Peki, tamam. Bu çok daha iyi. "mı?" "İki kez."

"İki kez mi?" Etkileyici. Duş alması belki on beş dakika sürmüştü. "Yani iyi bir iyileşme süreniz var."

"Çünkü çok güçlü bir hayal gücüm var ve senin içine girmeyi düşünmeden edemiyorum."

İç kaslarım sıkıştı. "Anlıyorum. Geçen gece sen yanımda uyurken mastürbasyon yaptığımı itiraf etmek için iyi bir zaman mı?"

"Böyle bir şeyi itiraf etmek için her zaman iyi bir zamandır." Uzun bir nefes veriyor, sonra bir sonrakini tutuyor gibi görünüyor. "Beni mi düşünüyordun?"

"Bir noktada ayak bileklerim kulaklarıma yakın bir yerdeyken beni yatağa vuruyor olabilirdin. Ve eğer bu kadar yorgun olmasaydım, klitorisimi tekrar ovardım. Doğru."

Şimdi. Amımı güzelce ıslatır, sonra da boşalmamı sana izletirdim."

"Kahretsin," diye inliyor ve benim zevkime göre, şimdi yarı sertten daha sert. Çünkü ona işkence etmeye gerçekten karşı değilim ve çok güçlü hayal gücü ona az önce verdiğim küçük şeyle bir tarla günü geçirebilir.

"Neyse," diyorum ona, gözlerimi kapatarak. "İyi geceler."

Gülmeden önce tekrar inliyor. "İyi uykular, Abbie kızım. Çünkü yarın seni her yerinden öpeceğim."

Her yerde. Noel arifesinde yatağında yatan ve çatıda ren geyiklerinin toynak seslerini duymayı uman küçük bir kız çocuğu gibi oluncaya kadar beklenti beni tekrar dolduruyor.

Noel Baba'nın gelmesini beklerken uyuyakalıyorum.

Beni neyin uyandırdığından emin değilim. Karanlık, bana ateşin söndüğünü söylüyor, yani en azından birkaç saat geçmiş, ama hava henüz şafağa yaklaşırken olduğu gibi dondurucu soğuk değil.

Ve artık kaşıklanmıyorum. Karnımın üzerine yuvarlanmış olmalıyım. Bacağım hâlâ Reed'inkine geliyor ama o kadar.

Reed hâlâ uyuyor, her nefesi derin ve eşit, vücudu tatlı bir sıcaklık yayıyor. Onu uyandırmamaya çalışarak yavaşça tekrar yaklaşıyorum.

Belki de yeterince zorlamıyorum. Ya da belki de hareket ettiğimi hissediyor, çünkü çelik gibi kolu ortama dolanıyor ve uykulu bir şekilde mırıldandığı "Gel buraya," cümlesiyle Reed beni göğsüne doğru sürüklüyor, artık kaşıkla değil, önden öne. Uyku sersemliğiyle "Güzel kokuyor." diyerek yüzünü saçlarıma gömüyor.

Bu beni biraz daha uyandırıyor, gerçi ondan emin değilim. Beni kendine yaklaştırdıktan sonra belimdeki tutuşu gevşiyor ve nefesleri eşitleniyor, her nefes verışı kulağımı ve yanağımı ısıtıyor.

Sonra, hareket etmemesine rağmen, vücudu artık o kadar rahat görünmüyor. Sanki gerginlik ve farkındalık uzuvlarına sızıyor. Nefes alışları derinleşiyor.

"Reed?" Mırıltı bile sayılmaz, o yüzden hâlâ uyuyorsa onu rahatsız etmeyeceğim.

"Ben buradayım." Sessiz hâlâ uyku vakti kalınlığı var ama uyuşukluktan eser yok. "Kenara ya da gitmene izin vermemi ister misin?"

"Hayır, gece yarısını geçti." Ve ne demek istediğim anlaşılmadıysa, "Yani... yarın."

Beni öpmeye niyetlendiğinde. Belki de ona şans verseydim öpecekti.

Ama önce onu öpeceğim. Önce kendimi ona doğru fırlattım, onu sırt üstü yatırdım, sonra da üzerine çıktım. Karnının üstüne oturdum, yüzünü ellerimin arasına aldım - tıraşlı çenesi avuçlarımın altında sadece hafifçe pürüzlü- ve sonra onu öptüm. Oldukça aç bir şekilde, doğrusu.

Neyse ki Reed de aç.

Ve, oh, bu çok iyi bir öpüşme. Bir dudak kenetlenmesinin daha güneye giden yolda beklenen ilk adımdan başka bir şey olmadığı zamanlarda hep olan ezbere öpüşmelerden değil. Doğrusu, Reed'i öpmenin de böyle olacağını düşünmüştüm. Onu öpme kararını sadece kaçınılmaz olarak bir sonraki adımın ilk adımı olarak görüyordum ve bunun asla sadece bir öpücük olmayacağını biliyordum. Ona atladığımda bile, onu öpmenin amacı çoğunlukla motoru çalıştırmaktı.

Ama şimdi buradayım, bunu saatlerce yapabilirim. Reed'i öpmek başlı başına bir zevk. Dilimi onunkinin üzerinde gezdirmek. Dudaklarımdaki yumuşak emme. Ağızlarımızın lezzetli ıslak kayması. Bir büyük elinin kıcıma masaj yapması, diğerinin enseme sıkıca kıvrılması. Hava almak için geri çekilip gülümsemesini altımda hissetmek. Başımı eğmek ve daha fazlası için içeri girmek.

Birçok kez daha fazlası için içeri girdim. Sonra -ne kadar zaman geçti bilmiyorum- sonunda tekrar havalanıp dinleniyorum.

Alnımı onunkine dayadım, nefesim kesildi ve tüm vücudum sıcak ve ürpertici hissetti.

Dürüst olmak gerekirse, biraz gafil avlandım. Tekrar.

Onu olduğum gibi kucaklayarak, onun hızlanan nefeslerinin yükselip alçalmasını izliyorum. Parmakları enseme sıkılaşıyor, başparmağı kulağımın altındaki küçük oyukta. Bir başparmağın orada ne kadar iyi hissettirdiğini bilmiyordum. Aynı anda hem garip bir şekilde rahatlatıcı hem de sahiplenici bir şekilde talepkâr.

Reed alt dudağımı hafifçe ısırıyor. "Düşman olmadığımız zamanları seviyorum."

"Hayır," diyorum, "hâlâ öyleyiz." "Kahretsin. Hâlâ mı?"

"Oh, homurdanma. Ben karmaşık bir insanım. Hayatımız boyunca düşmandık, bunun bir anda yok olacağını mı sanıyorsun? Seni arkadaş olarak kabul etmeden önce boşaltmam gereken yirmi yıllık bir bagajım var." Ağzına karşı sırtıyorum, sonra dişlerinin kenarını yalıyorum. "Yine de bu gece için düşmanım değilmişsin gibi davranacağım."

"Bu kabul edilebilir." Kıçımı sıkıyor, sonra elini sırtımda gezdiriyor. "Peki düşmanın sana ne yapmasını istersin?"

Hem de çok. Ama küçük bir sorun var. Yakınına eğilip kulağına ateşli bir şekilde fısıldıyorum, "Bana çantanda prezervatif olduğunu söylemeni istiyorum."

"Oh, lanet olsun." Yüz ifadesi seçilemeyecek kadar karanlık, ama ses tonuna bakılırsa korkunç bir belirsizlik ve dehşetin komik bir portresini hayal etmek zorundayım. "Siktir. Öyle mi?"

"Git kontrol et. Bu tatilde şimdiye kadar şanslıydın."

"Şansım artık tükenmiyor." Sesini kararlılık dolduruyor ve bizi ters çevirip beni yatağın ortasında bırakıyor. "Gerekirse en yakın kasabaya kadar yürüyeceğim."

LED fenerin ani parıltısı beni neredeyse kör ediyor. Omuzlarıma bir battaniye çekip büzüşerek oturuyorum ve Reed'in çantasını kapıp yere atmasını izliyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor ve eşyaları çıkarıp bir kenara atarak karıştırmaya başlıyor. Üzerinde çocuk yok

Noel sabahı, Noel Baba'nın ona her şeyden çok istediği tek hediye getirmesi için dua ederek ambalaj kağıtlarını yırtmak ve bir kutuyu karıştırmak için Reed'in o çantayı karıştırmaktan daha fazla enerji harcadı.

"Yıllar boyunca buraya her türlü pisliği attım," diyor bana, sanki etrafında biriken eşya koleksiyonu zaten bunun kanıtı değilmiş gibi. Yanında taşıdığı protein barlarının sayısıyla haftalarca yaşayabiliriz. "Sanırım bir ara buraya prezervatif atmıştım. Ve bu ceplerin bazılarında ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok-EVET!"

Zafer kazanmış bir şekilde paketin keşfedilmemiş derinliklerinden eskiden siyah bir kutu olan şeyle çıkar. Şimdi ambalaj düzleşmiş ve kenarları yırtılmıştır. Yüzündeki zafer ifadesi aniden silinir. Kutuyu fenerin yanına taşıyor ve gözlerini kısarak paketi yüzüne yaklaştırıyor.

Bana acımasız bir bakış attı. "Son kullanma tarihleri bir ay önce doldu. Ve birkaç gün boyunca dondurucu soğukta dışarıda kaldılar."

Aman Tanrım. Şehvet ihtiyatla savaşıyor. Parmak eklemimi ısıyorum. "Buna değer mi? Sen ne düşünüyorsun?"

Düşünürken kutuyu elinde evirip çeviriyor. Ama pijamasının içindeki çadır direğini düşününce, "Açtığımızda iyi görünüyorlarsa, ben varım. Ya sen?"

"Evet. RİA'm da var." Çadır direğim yok ama kendimi neredeyse her şeye ikna edebilirim. Tabii ki tek endişem doğum kontrolü değil. "Genelde korunuyor musunuz?"

"Her zaman. Ve uzun zaman oldu. Uzun bir süre," diye ekliyor bir hüznün notuyla.

"Bunda yanlış bir şey yok. Benim için de öyle. Uzun zaman oldu, hep korundum." Yanaklarımı şişiriyorum. "Tamam o zaman. Kaç tane kaldı?"

"Tam bir düzine. Hiçbirini kullanmadım." Hızla şömineye gidip biraz daha odun atıyor, sonra birkaç uzun adım atarak yatağın yanına dönüyor. O

feneri kapatmıyor. "Yola çıkmamıza kaç gün kaldı?"

"Sekiz gün. Kar erimediği sürece."

Parçalanmış kutudan prezervatif şeridini çıkarıyor. "O zaman eridiğinden emin olana kadar bunları paylaştırmamız gerekecek."

"Yani Noel'in On İki Günü gibi olacak, ama onun yerine on iki sikiş." O bir tanesini yırtarken, ben şarkı , "🎵 Noel'in ilk sikişinde, düşmanım bana... lateks kılıf içinde bir sik verdi!🎵"

Sesim her zamanki gibi berbat. Ama çekinmiyor, kulaklarını kapatmıyor.

yerine gülüyor ve beni öpmek için eğiliyor, ben yatağın ortasında halâ yatağın yanında duruyor. Geri çekilirken bakışlarımı yakalıyor ve gevşek bir kıvrımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Nelerden hoşlandığını öğrenmek için çok çalışacağım, ama senin için bunu mahvedeceği için uzak durmam gereken bir şey var mı?"

Şaşkınlıkla ona göz kırpmıyorum. Ama sanırım birkaç şey var. "Şey, eğer benim üzerime inersen-"

"Ne zaman," diye araya giriyor. "Eğer değil. Beni durduracak tek şey, şimdi bundan hoşlanmadığını söylemen."

Kalbim biraz hızlı atıyor. "Tükürdüğünde, yüzüme tükürülmesinden hoşlanmıyorum."

"Endişelenme. Eğer seni yeterince ıslatamıyorsam, bir şeyleri yanlış yapıyorum demektir." Eli battaniyenin altından kayıyor ve uyluğumun uzunluğunu okşayarak beni ürpertiyor. "Başka bir şey var mı?"

"Açık saçık konuşmayı severim ama sen genelde sever misin?" Belki sorun bile olmaz.

"Yapıyorum. Çoğunlukla elimde değil. Kafam oraya giriyor ve her şeyi ele geçiriyor." Gözlerinin kenarları kırışıyor ve bakışlarını hâlâ yüzümden ayırmıyor. "Eğer özel bir şey söylenmesini istersen, istediğin zaman, sadece bana söyle. Ve kafam oraya gidecek."

O sevişirken binayı terk etmek yerine kafasının onu ele geçirmesi fikri beni büyülüyor ve biraz da dikkatimi dağıtıyor ama önemli kısmı unutmak istemiyorum. "Söylenecek özel bir şey değil ama söylenmeyecek bir şey. Sırf istekli olduğum için bana sürtük ya da fahişe denmesinden hoşlanmıyorum."

". "Başparmağı külotumun elastik kenarı boyunca kayıyor. "Başka bir şey var mı?"

"Sertlikten ya da kıcıma şaplak atılmasından rahatsız olmam. Ama göğüslerimin tokatlanmasından ya da sert bir tokat olmasa bile yüzümün tokatlanmasından hoşlanmam."

İfadesi sertleşiyor, parmakları yumuşak okşamalarını bırakıyor. "Kim-?" Soruyu ısırarak kesiyor, gözleri kapanıyor. "Hayır. Şimdi olmaz. Bunu daha sonra konuşuruz. Başka bir şey var mı?"

"Şu anda hiçbir şey düşünemiyorum." Düşünme yetimi kaybetmeye başlıyorum. "Peki ya sen? Hoşlanmadığın bir şey var mı?"

Reed uzun bir süre kaşları çatılmış bir halde bana baktı. "Bunu bana daha önce kimse sormamıştı. Ben düşünürken bekle."

Kelimenin tam anlamıyla 'tutun' demek istiyor, çünkü beni kucaklayıp yatağın kenarına oturtuyor ve ben kalçalarına biniyorum - beni dikkatlice indiriyor, fark ediyorum, ereksiyonunu ezmek için değil, uyluğunun zedelenmiş kasına inmediğimden emin olmak için. Beni yerimde tutmak istercesine bir ön kolunu sırtıma doluyor.

Boştaki eli pijama gömleğimin düğmelerini çözmeye başlıyor. "Gelirken bana James dememeni tercih ederim."

"Ne diyeyim?"

"Bir kere oldu."

Yüzünü inceliyorum. Parmaklarına ve belki de pijamamın altından çıkardığı her şeye odaklanmış durumda ama yüz ifadesini okuyamıyorum. "Bu üzücü bir hikâye mi yoksa komik bir hikâye mi?"

"Komik."

Sevindim. Reed'in incindiğini düşünmek istemediğimi fark etmek çok garip. Özellikle de başka bir kadına incinecek kadar değer veriyorsa. "O zaman adını unutmamaya çalışacağım."

"Bunun bir unutma meselesi değil, başka biriyle birlikteymiş gibi davranma meselesi olduğunu sanmıyorum. Sanırım bu onun için üzücü bir hikaye."

Birine benziyor. "James ya da başka bir isimde birine özlem duymuyorum, yani temiziz. Başka hoşlanmadığın bir şey var mı?"

"Sadece bir tane." Düğmeleri bitirdikten sonra yüzümü kavırıyor, başparmağını üst dudağıma sürüyor. "Benimle hiçbir şeyi taklit etme, Abbie kızım. Hoşuna gitmiyorsa beni uğraştır."

Kalbim çarpıyor, başımı sallıyorum.

"Başka bir şey var mı?" "Hayır."

"O zaman şimdi işe koyulmanı istiyorum."

"Evet, hanımefendi," diyor ve beni kendine çekiyor, iyi, hâlâ çok iyi, ama daha önceki öpüşmelerimizde keşfettiği her şeyi alıp yeni bir amaca dönüştüren bir öpücükle ağzımı talep ediyor.

Artık ağzına karşı gülümseyemiyorum çünkü Reed'in olan yeni saldırıya dayanmakla meşgulüm. Önceden açlık, tatlılık ve eğlence vardı ama şimdi ateş var, her şeyi yakıyor, tüm oksijeni alıyor ve beni nefes nefese bırakıyor, onu daha yakına çekiyor, daha fazlasını almaya çalışıyorum. Ellerim saçlarını itiyor ve öpüşürken yüzünü buruşturuyor, çünkü unutmuşum. Vurulduğunu unutmuştum.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim."

"Tamam, Abbie." Dudakları kızarıyor, biraz sersemlemiş görünüyor, geri çekiliyor - o zaman çok üzülüyorum, ta ki göğsümü kaldırıp başını eğene kadar. Sonra yine ateş çıkıyor, meme ucumu ağzının sıcaklığına çekiyor ve beni yakıp kavuruyor.

Ve daha fazlasını istiyorum, daha fazlasını, daha fazlasını. Ön kolunun demir çubuğuna yaslanıp ona daha iyi bir erişim sunuyorum ve bu hareket merkezimi sikinin sert duruşuna doğru sallıyor. Meme ucumun etrafında inliyor, dilinin üzerinde gürleyen ve kanıma enjekte edilen bir ses, çünkü ateş aşağı doğru yayılıyor ve tekrar ovuyorum ve tekrar, dizlerim kalçalarının her iki tarafındaki yatağa kazıyor, bu kaldıracı onun tam boyuna binmek için kullanıyorum, sertleşmiş etin üzerine gergin bir şekilde çekilmiş pamuğa karşı kedi sırlıslam pamuk, klitorisimin üzerindeki sürtünme çok çıldırtıcı ama dayanılmaz derecede lezzetli.

İnleyerek meme ucumu bırakıyor ve yüzünü göğsümün yumuşaklığına bastırıyor. Eli kıcımlı kavlıyor, beni biraz yavaşlatıyor, kalçalarımın her sallanışını kendi hafif bir kalkışıyla karşılıyor. "Geçen sabah bunu yaptığında çok ateşliydi. Seni tam orada sikimle doldurmak istedim."

Kesik kesik nefeslerimin arasından bir kahkaha kaçıyor. "Bu şekilde uyandığıma bu kadar şaşırmamalıyım. Yatağa girdiğinde aletini gördüm. Onu düşünmeyi bırakmam saatlerimi aldı. Ama sonra anlaşılan rüyamda görmüşüm."

Bana bakıyor, gözleri kısılıyor. "Bunu düzeltmem gerekecek." "Neyi düzelteceksin?"

"Bunu düşünmeyi bıraktın. Bir daha asla düşünmemeni sağlayacağım. İçine o kadar derin gireceğim ki, her zaman hissedeceksin. Ama önce seni yeterince ıslatalım."

Zaten yeterince ıslandığımdan oldukça eminim, ama Reed bizi çevirip dizlerinin üzerine çöktüğünde ve kıcımlı yatağın kenarına sürüklediğinde itiraz edecek son kişi ben olurum. Parmakları külotuma takılıyor ve külotumu çıkarıyor, sonra da kalçalarımı aralıyor.

"Tanrım. Şu haline bak." Sesi derin ve saygılı. Elleri dizlerimi kavlıyor, beni iki yana açıyor ve başını eğerek iç uyluğumun yarısına kadar uzanan yumuşak teni öpüyor. "Ne kadar tatlı, küçük bir amcık. Onu mahvetmeden önce içine bakmaya doymalıyım."

Vücudum tekrar gülemeyecek kadar titriyor, ama nefes nefese bir homurtu çıkarmayı başarıyorum. "Sen kendini beğenmişin teki değil misin?"

"Sen de benimle dolu olacaksın, Abbie kızım." Ağzı daha yukarılara kayıyor; eli diğer uyluğuma doğru kayıyor, şimdi beni açık tutmak için dirseğini kullanıyor. Hiç tereddüt etmeden başparmağını yarığımın ve klitorisimin üzerinden geçiriyor, neredeyse çıkaracağım çaresiz miyavlama sesine karşı dudağımı ısırmaya zorluyor beni. Başparmağı girişime geri dönüyor ve yavaşça içeri doğru bastırıyor. "Sikimi gördün. Bu küçük deliğe ne sokmaya çalışacağını biliyorsun. Bu kadar tatlı bir amciğa karşı ağırdan almam gerektiğini biliyorum. Ama kendimi tutacağımı sanmıyorum."

"İhtiyacın olmayacak." Umarım denemez bile. "Bu benim ilk rodeom değil, sert binici. Ve vajinalar hakkında komik bir şey: geri dönerler."

"Bunun için şükürler olsun. Ve bu tatlı, esnek küçük am için." Aniden parmaklarıyla beni ayırdı ve sıcak, girdaplı bir yalama için daldı. Sonra bir tane daha. Yukarı doğru kıvrandığımda, elimin arkasını ısırduğımda, dilinin sertliği ve kayganlığından başka bir şey hissetmediğimde beni tutmak zorunda kalıyor.

Duraklıyor, bana bakıyor. Neredeyse nefes alabiliyorum. Sonra klitorisime kondurduğu emici bir öpücük tüm havayı alıp götürüyor ve nefes nefese kalıyorum, çırpınıyorum.

Ta ki tekrar duraklayana kadar.

Deneme. Ya da alay ediyor. Hangisi olduğundan emin değilim ama beni öldürüyor.

"Reed." Adını nefes nefese söyledim.

"Hmm?" diye mırıldanıyor, başparmağını klitorisime sürüyor, dili girişime doğru kayıyor.

"Gelmem gerek. Lütfen. İşkenceyi ikinci raunda sakla."

Ve, Tanrım. Çünkü Reed'in öpüşür gibi am yediği ortaya çıktı. Sanki yapacağı en önemli şey buymuş gibi. Sanki dünyada daha çok zevk aldığı bir şey yokmuş gibi. Parmakları derine itiyor ve ağzı klitorisimi kaplıyor, her yalamada, her itişte, klitorisimi her emişinde ve dilini her oynatışında beni içten ve dıştan ele geçiriyor. Benim son

Hayatta kalan beyin hücrelerim ellerimi saçlarına sokup amımı yüzüne süremeyeceğimi hatırlıyor, bu yüzden bunun yerine altımdaki battaniyeleri yırtıyorum, boğazımdan muhtemelen normalde yaşayan hiç kimse tarafından çıkarılmayan sesler çıkarıyorum. Sonra Reed inliyor, sanki bana yaptığı şeyi seviyormuş gibi (Tanrı yardımcım olsun, ben de seviyorum) ve parmakları bükülüyor ve eklemleri tam doğru noktaya sürtünüyor ve o dönen öpücüklerden bir tane daha yapıyor. Çıldırılmış vahşi bir yaratık gibi boşalıyorum, battaniyeleri pençeliyorum ve onun adını haykırıyorum (James değil, o kadın ne kadar aptaldı.) Kasılmalarım durduğunda sakinleşiyorum-gaz çıkarıyorum, belki biraz ağlıyorum, ellerimle yüzümü kapatıyorum ve kendime gelmeye çalışıyorum. Ama Reed bunu kolaylaştırmıyor, beni tekrar genişçe açıyor ve yavaşça yalıyor, sonra hala titreyen karnıma nazik bir öpücük konduruyor.

"Çok güzelsin, Abbie. Tadın çok güzel. Eğer Aşağı iniyorum," diye alay ediyor anıyla, sonra daha yukarı, daha yukarı öpüyor. "Bunu tekrar tekrar yapacağım."

Başımı yana çeviriyorum ve yatağın ucunda kıvrılmış uyuyan Hot Biscuit Slim'i fark ediyorum. Sanki insanlık tarihinin en dehşet verici orgazmı ondan bir metre ötede yaşanmamış gibi.

Nasıl uyuyabildi?

Sonra kedimi unutuyorum, çünkü Reed'in öpücükleri göğüs kemiğime ulaşıyor. Beynimde kalan tek hücre onun omuzlarına, göğsüne dokunabileceğimi hatırlıyor. O üzerimde yükselirken ben de öyle yapıyorum, parmaklarımı göğüs kaslarını kaplayan kılların arasından geçiriyorum, tırnaklarımı yanlarından aşağıya doğru sürüklüyorum, onun katılığıнын, sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

Ağzını kulağıma götürmeden önce beni yavaş ve derin öpüyor. "Becerilmek ister misin, Abbie kızım? Az önce beni alacak kadar ıslattığım o ateşli küçük amcığınızı doldurmamı ister misin?"

Ağzını tekrar ağızıma götürdüğümde cevabım çılgınca bir baş sallama oluyor. Ve onun gücü gerçekten gülünç bir şey, çünkü öpüşürken beni rahatça kaldırıyor ve yatırıyor

beni yatağın ortasına oturtuyor. Sadece pijamalarını çıkarmak için geri çekiliyor - aman Tanrım, tam bir şov adamı ve büyüyor. Uzun ve neredeyse müstehcen derecede kalın, damarlıdan çok etli.

Bu konuda hiç üzgün değilim.

Prezervatif paketini yırtıp açıyor ve dikkatlice . "İyi görünüyor mu?" Lütfen Noel Baba, her şey yolunda olsun. "Şimdilik her şey yolunda."

Bu sadece lastik için geçerli değil. "Hakkını vermek lazım, çünkü beklentileri aşıyorsunuz. Henüz hayal kırıklığı yok."

"Sana yanıldığını kanıtlayacağımı söylemiştim." Öfkelendiğimde sırtıyor, sonra üzerimde sürünüyor, giderken sağ bacağımı sol dirseğinin üzerinden geçiriyor. "Böyle iyi misin?"

"Esnekim," diyorum ona nefes nefese, kalçalarımın arasına yerleşirken beklentim yine en üst seviyeye çıkıyor. Şaftını eline alıp geniş ucunu amımın kıvrımlarından geçirerek girişime dayadığında dişlerim alt dudağıma gömülüyor.

"Güzel," diyor, nefesi kesik kesik. "Çünkü bu küçük amcığın sikimin etrafında gerilmesini izlemek istiyorum." Gçine girip derinlere, daha derinlere kayarken içinden bir inilti kopuyor. "Aynen böyle. Beni nasıl aldığına bak, Abbie kız. Kahretsin, çok iyi hissediyorsun."

Çok iyi. Düşünemiyorum. Ne kadar dolu olduğumdan başka bir şey hissedemiyorum. Biraz yakıyor. Biraz acıyor. Acıtmıyor, ama içimde olduğunun o kadar farkındayım ki, penetrasyon biraz bunaltıcı.

Sonra bir anda çok fazla bunaltıcı. Sadece ne kadar iyi hissettirdiğini değil, ne kadar doğru hissettirdiğini de.

Neredeyse korkutucu.

Reed'in ağzı gözlerimi yakalamaya çalışmadan önce kısa süreliğine benimkini buluyor. "İyi misin?"

Hareket etmesini istiyorum. Hareket ederse iyi olacağım. Diğer her şeyi sonra hallederim.

"Ben iyiyim," diyorum, sonra boştaki bacağımı onun etrafına doluyorum, topuğumu kıkına sokup onu ileri itiyorum. "Ama

Çekil. Çekil, çekil, çekil. Ve pis şeyler söyle."

Beni kendi kafamdan çıkaracak herhangi bir şey.

Yavaşça geri çekiliyor, o kadar kalın ki, ne kadar kaygan ve uyarılmış olmama rağmen iç duvarlarıma sürtünme delice. Gözlerim geri dönüyor ve yutkunarak nefes alıyorum. Sonra siki tekrar içime giriyor ve zevk sonunda ezici dolgunluktan patlıyor ve çığlık atmamak için elimden gelen tek şey bu.

"Beni çok iyi alıyorsun, Abbie kızım. Çok sıcak ve ıslak, beni içine çekiyorsun." Reed vurduğunda homurdanıyor, sonra beni daha yukarı kaldırıyor. "Bunu hayal etmemiştin, değil mi? O kar fırtınasının içinden geldiğimde. Ezeli düşmanın seni bu yatağa yatırıp bacaklarını açarak sikini içine alacağını hiç düşünmedin."

Aman Tanrım. "Ben yapmadım."

"Kafam hemen anlardım. Buraya beynim yerindeyken gelseydin ve seni -o kadar canlı, o kadar seksi- görseydim, sikilmeye ne kadar ihtiyacın olduğunu anlardım."

"Çok fazla," diyorum, sonra derin bir itişle haykırıyorum.

"Tam olarak nasıl olacağını biliyorum." Geri çekiliyor ve klitorisimi ovmaya başlıyor, yavaşça içeri girmeden önce beni tekrar ona doğru geriyor. "Seni görürdüm, sonra dizlerimin üzerine düşerdim, tadına bakmak için yalvarırdım. Klitorisini emmeme izin verir miydin Abbie? Amına tapmama izin verir miydin?"

Nefes nefese "Belki" diyorum -tekrar boşalabileceğime inanamıyorum, tekrar boşalabilirim- "eğer yeterince yalvarırsan."

"Bu küçük yumuşak amcık için mi? Yalvarırdım." Başparmağı daha hızlı kayarken, siki kısa, derin kazılara başlıyor. "İçine girmeme izin vermen anlamına gelseydi her şeyi yapardım. Sırf bu güzel kalçaların arasına girebilme umudu için yerde sana doğru sürünürdüm. Ama o gece prezervatifim olmazdı. Beni durduracak mısın yoksa seni pis dölleriyle doldurmama izin verecek misin?"

Kafam oraya giriyor ve kontrolü ele alıyor. Ve şimdi anlıyorum. Çünkü o da benimkini ele geçiriyor. Sahneyi beynimde resmediyor. Hayal gücünü benimle paylaşıyor, böylece sanki iki kez beceriliyormuşum gibi oluyor - hem bedenimin içinde hem de kafamın içinde.

"Sana izin verirdim." Tekrar ve tekrar. "Beni doldurmana izin verirdim."

"Kahretsin, Abbie," diye inliyor, tekrar derine itiyor. "Beni öyle sıktın ki. Bu düşünce hoşuna gitti mi? İçeri girip seni bu yatağa götürmem? Sen hâlâ benden nefret ederken? Sana çok sert davranmak zorunda kalacağım." Başparmağı klitorisimden yukarıya doğru ıslak bir iz bırakıyor, sonra aşağıya, kasık kemiğimin tam üstüne bastırıyor. Boğuk bir nefes alıyorum, altında kıvraniyorum, içindeki basınç daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor, horozu ileri geri sürtünüyor, G noktamı herhangi bir oyuncağın sahip olduğundan daha iyi çalıştırıyor. "Çünkü benimle savaşıyor olacaksın, değil mi? Ne kadar istediğinle savaşırdın. Ama istiyor musun, Abbie kızım? Bu şişko Knowles sikini mi? Düşmanın dölünü mü?"

"Evet! Oh tanrım oh tanrım." Onunla savaşmıyorum ama hareket etmeyi durduramıyorum, vücudumun bu çılgınca dönüşünü ve kalçalarımın itişini durduramıyorum. "Reed!"

"Buradayım, Abbie. Buradayım. Bırak beni."

Başparmağı tekrar klitorisime doğru kayıyor ve sonra arkama yaslanıyorum, omurgam eğiliyor ve içimdeki orgazm varillerini haykırıyorum.

"İşte bu kadar. Siktir, siktir. Sikimin etrafına gelişin." Sesindeki derin saygı gerginlikle geriliyor, şaftı hala ritmik bir şekilde içime giriyor, sözleri yavaşça coşkulu pusumu deliyor. "Çok güzelsin ve çok sıkısin. Kendimi tutamıyorum. Ama kendini tutmama ihtiyacın var mı? Abbie kızım, daha uzun süreye ihtiyacın var mı? Tekrar boşalmak ister misin?"

"Reed." Hiddetle yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve ağzını kendime çekiyorum. "Bunun için çok çalıştın. Ve bunu mahvedeceğine söz verdin."

"Oh şükürler olsun," diye kahkaha atıyor. Beni kabaca öpüyor, sonra uzanıp yatak başlığını kavırıyor, dizlerim omuzlarıma bastırılmış halde neredeyse ikiye katlanana kadar ileri itiyor, itişleri de sözleri kadar sert ve düzensiz. "Sanki benim için yapılmış gibi. Çok sıkı. Bu tatlı amcık. Mükemmel. Abbie. I-"

Ağzı benimkini eziyor ama dudaklarıma karşı sadece inliyor, öpüşmüyor. Kalın şaftı içimde kasılıyor ve elimde olmadan hissi yoğunlaştırmak için iç kaslarımı sıkıyorum. Kendi orgazmım bir yana, bu seksin en sevdiğim kısmı. Tüm kontrolünü kaybettiği o an. Her şeyin benim için olduğunu ve Reed'in her zamankinden daha fazla ve daha uzun süre verdiğini bilmek. Sanki boşalırken daha derine inmeye çalışıyormuş gibi beni tekrar itiyor.

"Aynen böyle, Knowles." Sesim bir mırıltı. "Ben çok kötü bir kızım, sana çok kötü davrandım, sana düşmanım dedim. Ama şimdi beni siktin ve amımı tüm sıcak döllerinle doldurdun." İçimdeki ağır etinin bir başka seğirmesi. Altında sallanıyorum, iç duvarlarım onu sıkıca kavırıyor. "Ve sen bana bunu sevdirdin, Reed. Beni beceme şeklini sevmemi sağladın ve şimdi o koca sikinin içime, çok derinlere girme hissini seviyorum."

Kalçaları tekrar sarsılıyor. Sonra son bir acı dolu homurtuyla, sert vücudu üzerime çöküyor gibi görünüyor - ama hâlâ yatak başlığını kavırıyor ve bedenimi altında ezmiyor. Memnun bir gülümsemeyle bacaklarımı beline doluyorum. Henüz gitmesine izin vermiyorum. Yumuşarken bile içimde çok iyi hissediyor ve bu ağır, dolu hissi seviyorum.

"Siktir." Derin nefesler arasında beni öpüyor ve tekrar "Siktir. İnanılmazsın."

"Sen de iyisin." Terli göğsünü okşadım. "İyi iş çıkardın."

Gülüyor ve sonra başını öne eğiyor. "İçinde bu şekilde kalmayı çok isterdim ama lastiği atmam lazım."

"O zaman burada buluşuruz, çünkü karda mahsur kalmışken İYE olmak benim için hiç de iyi bir zaman değil."

Homurdanarak onaylıyor ve dikkatlice geri çekiliyor. Banyoya gidip işiyor ve temizleniyorum. Geri döndüğümde feneri söndürmüş, pijamasını giymiş ve yorganı tekrar düzeltmişti. Yatakta huysuz turuncu bir kedi eksik.

"Hot Biscuit Slim?"

"Muhtemelen altında saklanıyordur," diyor Reed. "Her şey sallanmaya başladığında onun havalandığını hissettim."

"Ne korkak bir kedi. Prezervatifte yırtık var mı?" Onun döllerinin içime dolmasını düşünmek ne kadar ateşli olsa da, bunun gerçekliğine tam olarak hazır değilim.

Bu gece içimde olanların çoğunu düşünmeye hazır değilim.

"Her şey yolunda. Tabii lateks mikroskobik düzeyde bozulmadıysa ve ikimiz de hastalıklı değilsek."

"Korkunç senaryolar üretme konusunda gerçekten çok iyisin," diyorum. Reed kıllı göğsünü kaşırken sırtlamakla yetiniyor ve ben de hiç çaba harcamadan kendimi buna ikna etmeye devam edeceğimi biliyorum. "Yine de bu riski almaya devam edeceğiz sanırım. On bir kez daha. Son kullanma sonrası prezervatif bütünlüğünü test ettiğimizi söyleyeceğiz."

Yorganı indiriyor ve arkamdan tırmanıyor. "Yani bilim adına mı sevişiyoruz?"

"Tabii ki. Sonuçları daha sonra anneme gönderebiliriz. 'Hey, işte Harris'in kulübesindeyken yaptığım bilim fuarı projem. Benimle gurur duymuyor musun?'"

Önce gülüyoruz, sonra öpüşüyoruz, sonra beni tekrar kaşığa çekerken mutlu bir şekilde iç geçiriyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve dünün yarına dönüşmesiyle ilgili en önemli şeyi hatırlıyorum.

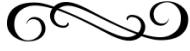
"Reed?"

"Hmm?"

"Mutlu Noeller."

Bana daha sıkı sarıldı. "Mutlu Noeller, Abbie kızım."

Reed

REED

Bu kadın bana ne yaptı böyle?

Abbie'yi uyurken izliyorum, yüz ifadesi yumuşak, yanağı yastığına gömülmüş ve bir adım ötede karnının yatıyor. Kollarımda uyumaya gitmişti ama şimdi orada değil. Belki çok sıcakladı, belki de başka bir nedenden dolayı yuvarlandı. Ama onu tekrar kendime çekebilmek için bir kadının kıpırdanmaya başlamasını kaç kez beklediğimi parmaklarımla sayabilirim.

Onu bir tur daha yakınına çek, tabii. Ama bunu yaklaşık bir saat önce yaptık. Karanlıkta uyandım, Abbie'yi yüzüstü yatarken buldum, arkasına geçtim ve onu dizlerinin üzerine çektim. Genelde sikişmek için en sevdiğim pozisyonudur, sadece derinlik için değil, aynı zamanda manzara için de - ama Abbie ile kızışmak yeterli değildi. Onu döndürmek zorundaydım, böylece onun mutluluktan uçmasını izleyebilecek, boşalırken onu öpebilecektim.

Sonra onu göğsüme yasladım ve uykuya daldık.

Şimdi yine elimden kayıp gitti. Mesafe göğsümün içinde kıvrımlı, dağınık şeyler yapıyor.

Aramızdaki on beş santimlik farkla ilgili değil. Onu ilk kez kucağıma aldığımdan beri değil.

Kahretsin, daha dün müydü bu? Noel'ini mahvettiğı için Knowles'ları suçlamaya başladığında son derece öfkeliydim, Walker'lar konusunda yanılmadığımı düşünüyordum çünkü yapabildiğı herkese bok atıyordu. Sonra yüzüme bir kartopu çarptı ve gerçekten de bağırdığı şeyi dinlemeye başladım.

Ve sonra... ve sonra...

Son günlerde şanslıyım. Buna hiç şüphe yok. Ama hayatım boyunca harcayabileceğim bir şansım kaldıysa, bir daha asla Abbie Walker'ın evim dediğı cehennem çukuruna dönme düşüncesiyle yıkıldığı zamanki gibi kalbinin ve ruhunun paramparça oluşunu izlemek zorunda kalmayacağım.

Bir daha görsem hayatta kalabileceğimi sanmıyorum.

Onu ilk kez o zaman kucağıma almıştım. O zamandan beri onu tutmaya doyamadım. O zamandan beri de sersemlemeyi bırakmadım. Ona darbe üstüne darbe indirmeme rağmen kendini toparlayışıyla değil. Ne kadar savunmasız olduğunu gördükten sonra değil ama gücünü de gördüm. Ona fırlatılan her şeye nasıl dayandığını. Zarar görmeden değil. Ama direniyordu... ve bir şekilde bunu iyi bir mizah ve neşeyle yapıyordu.

Bunun bana ne kadar çekici geldiğini anlatamam. Bu esneklik. Denemeden beni nasıl güldürdüğünü. Sadece gözleriyle her şeyi aydınlatması.

Çok sevimli. Ve korkutucu.

Yine de benim için onunki gibi bir dirence hayranlık duymak yeni bir şey değil. O yüzden bana başka bir şey yaptı. Ne olduğunu bilmiyorum ama ona sarılmak istememe neden olan bir şey... ve onu tutmaya devam etmeme. Sanki içimde daha önce olmayan bir insan varmış gibi. Yabancı bir Reed Knowles, Abbie'nin bir şekilde içimde canlandırdığı bir adam.

Ve bu... bir kitap için fikir olabilir. Gerçi burada olduğundan şüphelendiğim şeyin çok daha karanlık bir versiyonunu yazardım.

Bu da gerçekten çok korkutucu. Çünkü içimde büyüyen bu yabancıyla ne yapacağımı bilmiyorum.

Ona olabildiğince sıkı tutunmak dışında.

YAKLAŞIK ON BEŞ DAKİKA SONRA, Abbie iç çeker ve başını yastığına yaslar. Yeterince iyi. Onu belinden yakaladım ve yüz yüze gelecek şekilde kendime doğru çektim.

Gülümsüyor ve içine sokuluyor. "Bu çok güzel," diyor uykulu bir şekilde.

Alnına bir öpücük bırakıyorum ve saçlarının kokusunu içime çekiyorum. "Evet, öyle."

Aniden kaskatı kesiliyor, bacağı sarsılıyor. Lanet olası kedi. I

onu tekrar kollarıma aldım.

"ben ilgilenirim," dedim. "Sıcak bir yerde kal. Ne kadar kedi maması?"

"Bir kaşık. Oh, ve su kabını kontrol et. Dün üstünde buz vardı. Teşekkür ederim."

İkisini de yapıyorum, sonra ateşi yeniden yakıyorum ki yataktan çıkmadan önce kabin biraz ısınabilsin. Yanına kayarak onu tekrar yakınımaya çekiyorum - yüzünü görebildiğimden emin olarak, iki tur sikişimiz sırasında örgülerinden kaçan bukleleri geri fırçalıyorum.

Elimi geri çektiğimde bileğimi yakalıyor. "Seni ısırdığım yer orası mı?"

Yara izim. "Bunu yaptığını hatırlıyor musun?" "Zorlukla unutabildim."

"Evet. Çoğunlukla. Buna neyin sebep olduğunu hatırlıyor musun?" "" Dudağının alt köşesini çiğniyor.

Gözleri yüzümü arıyordu. "Gerçekten duymak istiyor musun?"

"Evet," diyorum, ama bana bakışı gerçekten öyle olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

İsteksizce iç geçiriyor. "Doktoru görmek için randevumuz vardı. cenaze yönetmen-ve Biz vardı sözde için getirmek"

Babamın tabutuna koymak istediğimiz her şeyi. Ailemizin bir resmini yapmıştım. Ve belki de annenin cenazesinin biz içeri girerken bitiyor olması gerçekten kötü bir şanstı ama-"

"Siktir," diyorum, çünkü bunu hatırlıyorum. "Birbirlerine bağırmaya başladılar."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Ve onlar kavga ederken, resmi elimden kaptın, aptalca bir resim olduğunu ve bok gibi çirkin olduğunu söyledin, sonra da ikiye böldün."

Utanç göğsümü sıcak bir kurşun yumağı gibi dolduruyor.

"Ben mi yaptım?"

"Sen yaptın." Eli yanağımı okşamak için kalktı. "Önemli değil."

"Öyle." Resmine bakmamı istememesine şaşmamalı. "Çok özür dilerim."

"Olmak zorunda değilsin. Sen bir çocuktun. Ben de çocuktum. Fark etmez."

Ona o korkunç şeyi yaptığıma dair anısı hala o kadar net ki, bunun onun için gerçekten önemli olmadığına inanmak zor. Özellikle de söylediklerim daha sonra kendi ailesi tarafından da yankılandığı için.

Tıpkı olayla ilgili hafızamın babam tarafından güçlendirildiği gibi. "Çoğunlukla sadece babamın bana ne olduğunu anlattığını hatırlıyorum. Benim küçük, kötü bir piç olduğumu ve bu olayda kendi zalim payım olduğunu söylememesine şaşırmadım."

Başını sallıyor ve eli aşağı kayarak boynumun kenarına hafifçe kıvrılıyor. "Sana hiç izin verdi mi? Hiç kızgın olmamana ve sessizce yas tutmana izin verdi mi?"

"Hayır. Ve madem soruyorsun, sanırım annen de izin vermedi?"

"Bize babamızın öldüğünü ve bunun Knowles'ların suçu olduğunu söyledi, açık açık söyledi. Sizin babanız da benzer bir şey söyledi mi?"

"Her lanet gün."

"İşte bu yüzden gerçekten önemli olmadığını söylüyorum. Çünkü biz çocuktuk." Başparmağı çenemin çizgisini takip ediyor, sabahki kirli sakalımı törpülüyor ve içimdeki her şeyi

Yüzümü eline gömüp avucunu öpmek için. "Annemin ne yaptığını bildiğinden, randevumuzdan erken geldiğinden ve babanın onu göreceği yerde beklediğinden eminim. İkimizin de ebeveynlerimizin bizi götürdüğü yere gittiğimiz ya da bize söylediklerine inandığımız için suçlanabileceğimizi sanmıyorum. Yani ikimiz de hatalı değiliz, gerçekten. Söylediklerin için değil. Seni ısırđım için de değil." Dudakları titriyor ve gözleri kırışıyor. "Elbette, eğer ikimizden biri şimdi aynısını yapsaydı... Bir mazeretimiz olacağından emin değilim."

Eğer taşıdığımız yükü hafifletmeye çalışıyorsa, ona yardım ederim. "Omzumda çok fazla değişmediğini gösteren bir ısırık izi var. En azından kan akıtmamışsın."

Bana sırtıyor. "Bir tür vahşi hayvan gibi boşaldım. Aletinin ezilmediğine şaşırdım."

"Eğer sikimi bu kadar sertleştirmeseydin, muhtemelen öyle olurdu." Şikayet ettiğimden değil. Ve bunu tekrar dört gözle bekliyorum, aletimin tüm uzunluğu boyunca o sıkı çırpınan sıkışmayı.

Şimdi düşününce bile sertleşiyorum.

Başını eğiyor. "Sakıncası yoksa... neden babanla birlikte değilsin? Çünkü Noel'deyiz. Sadece götün teki olduğu için mi?"

Bu benim filizlenmekte olan ereksiyonumu söndürdü. "Kısmen. Onunla pek konuşmuyorum. Yıllardır Noel'i birlikte geçirmedi. Bir mesajın ötesinde bir şey yok, bazen o bile yok. Onu ara sıra görüyorum. Yollarımız kesişecek kadar aynı insanları tanıyoruz. Ama ona söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Bana bilmiş bir bakış atıyor. "Sana söyleyecek bir şeyi var mı?"

"Heh. Duymaya değer bir şey yok. Aldığı şeylerle -her zaman oyuncakları der-, büyük planlarıyla ve parasıyla övünür. Sadece o ve ben olsak bile, her zaman bir sürü gösteriş. Kendi oğlu. Bana bir şey kanıtlaması gerekmiyor ama hep aynı şeyler. Ve biz sadece

tamamen farklıydı. Ortak ilgi alanları yok, onunla paylaşmaya değer hiçbir şey yok. Ve çok gürültücü. Her zaman herkesin üzerinde konuşuyor. Başkalarının fikirlerini hiçe sayıyor."

"Ah," diyor usulca.

"Ne?"

"Bu yüzden susturulduğumu söyledin. Lauryn'e karşı hissettiklerimi nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. Ama söyledin. Çünkü susturulmak sana yabancı değil."

Başımı sallıyorum - inkâr etmek için değil, bağlantıyı bu kadar çabuk kurmasına için. Onun ne yaptığını anlamam yirmi bir yılımı ve yaklaşık yüz elli bin kelimemi almıştı. "Aynı şey değil -olumsuzluk değil- ama onunkine uymayan bir fikre sahip olmama kesinlikle izin verilmiyordu. Bu yüzden çenemi kapalı tutmayı öğrendim. Ama büyürken bu normaldi. Ya da ben öyle sanıyordum. "İyi bir evlat babasının otoritesine saygı duyar. Bunu kaç kez duyduğumu anlatamam."

Gözleri kısıldı. "İyi bir evlat babasının otoritesine mi yoksa babasına mı saygı duyar?"

"İkisinin aynı şey olduğunu düşündüğüne eminim." "Ama sen düşünmüyorsun," diyor.

"İyi bir babanın, oğlunun saygı duyabileceği bir baba olduğunu söyleyebilirim."

Bu cevap hoşuna gitmiş gibi gülümsüyor. "Saygı hiç iki yönlü oldu mu?"

"Sana bahsettiğim bağırış çağırıştan sonra öyle görünüyordu. Sanki sonrasında beni kendi adamım olarak tanıdı."

"Görünüyor muydu?"

Bu kadın hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Yollarımız kesiştiğinde sırtımı sıvazlar ve iyi olup olmadığımı sorar, yeterince am bulup bulmadığımı sorar ve işimle ilgili yardıma ihtiyacım olursa ona gelmem gerektiğini hatırlatırdı. Onun saygı anlayışı buydu."

Burnu kırışıyor. "Ne kadar eğlenceli."

"En azından omuz silkmek kolay. Gerçi onunla açıkça aynı fikirde olmasaydım, yine 'iyi evlat' konuşmasını duyacağıma bahse girerim. Bu

Annenin evindeki olaya kadar ondan hiç hoşlanmadığımı fark etmemiştim. Ve ona saygı duyamayacağımı."

Dirseğinin üzerinde yükseliyor, gözleri kocaman. "Gerçekten mi?"

"Bu onun böbürlenmesiydi." Bunu nasıl açıklamaya başlayabilirim? "Annem öldükten sonra, ailenize karşı duyduğu öfke hep annemin adınaydı. Davalar ve annenin her fırsatta onun adını lekelemesi yüzünden. Çok farklı hissettiğimi söyleyemem. Annemin yaptıklarının etik olmadığını kabul ettikten sonra bile, onun adının kirletildiğini görmek gerçekten çok zordu. Bu yüzden babama, annemin adını şiddetle koruduğu için her zaman saygı duydum. Annem onu aldatmıştı ama babam yine de korudu. Bu sadakati, bu adanmışlığı için ona hayranlık duydum."

"Bunu anlıyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Hâlâ onun karısıydı ve onu savunuyordu. Tıpkı annemin babamı savunduğu gibi. İkisi de... aldatmanın boktan yanlarını görmezden gelip iyi olana sarıldılar."

"Evet, bunun asla onu savunmakla ilgili olmadığını anlamam biraz zaman aldı. Davalar bitmişti, anneni sosyal medyada engellemek kolaydı."

"Ne var? Neden? Hayır! Hayır! Oh Tanrım." Gözleri kapanıyor ve yüzü pembeleşiyor. "İş sayfanıza yorum bıraktı mı?" "Evet." Ve kızarması çok tatlı. "Ya da cevap verirdi Sayfalarımda paylaşım yapan insanlara denetimlerimin sonuçlarına güvenmemelerini, çünkü bana rüşvet verilebileceğini söyleyin."

Yüzü daha parlak bir kırmızıya bürünüyor. Çok sevimli olsa da, utancının derinliğini görmek de acı verici.

"Sorun yok," diye onu temin ediyorum. "Arada sırada sinir bozucu oluyordu - Harris'e söylediğim şeyin, o yorumlardan birini daha silmek zorunda kaldıktan kısa bir süre sonra olduğuna eminim - ama bu noktada önemli değil. Hatfield ve McCoy saçmalıklarıyla işim bitti. Yürüyenleri artık pek düşünmediğimi söylerken yalan söylemiyordum."

"Uzun bir süre ben de Knowles'ları pek düşünmedim. Harris'in senden bahsetmesi dışında, ama o sadece-" Omuz silkiyor, sanki ne kadar önemsiz göstermek istercesine. "Ta ki

onlar taşındı ve annem bana anlattı... şey, bana anlattığı her şeyi. Sonra senden yine nefret ettim."

Çünkü son on sekiz ayını bunun sonuçlarıyla uğraşarak geçirdi. "Angela Walker'ın yıllar boyunca söylediği ve yaptığı onca saçmalıktan sonra yardım için ona geldiğini görmekten bir miktar tatmin olmadığımı ya da tüm o davalara harcadığı için ilçeye ödeyecek parası şiirsel bir adalet olduğunu hissetmediğimi iddia etmeyeceğim. Ama böbürlenmesi ağızımda gerçekten kötü tat bıraktı. Kısmen de olsa, kazandığınız bu kadar açıkken böbürlenmek boktan bir davranış olduğu için-"

"Bunu, sonunda güldüğümde 'siktir et' diye bağırان bir adam söylüyor."

Sırıtıyorum, çünkü bu konuda hâlâ iyi hissediyorum. "Spontane kutlamalar muaftır."

"Sen öyle diyorsan." Ama yine gülmek üzereymiş gibi görünüyor. "Sözünü kestim. Devam et. Onun böbürlenmesinin boktan olduğunu söylüyordun."

"Bir kısmı buydu. Geri kalanı ise her zaman annemi savunmaya devam etmesiydi. Onun adını korumaktan. Ama böbürlenirken ağızından çıkan her kelime babanın bir zamanlar sahip olduğu, değer verdiği her şeyi yok etmekle ilgiliydi. Onu kurtaran da buydu. O zaman anladım ki, anneme karşı sadakati yoktu. Yirmi yıl boyunca babandan nefret etti ama bunun nedeni babanın annemi ondan çalması değildi. Baban evliliğini ya da mutluluğunu mahvettiği ya da kalbini kırdığı için değildi. Baban onun gururunu çaldı ve babam bununla başa çıkamadı."

"Oh," diyor usulca. "Sence babamla kaçtığında kendini iğdiş edilmiş mi hissetti?"

"Evet. O adamın karısı ondan yardım istemeye geldiğinde, o adamın sahip olduğu her şeyi yerle bir etti ve sonunda daha büyük bir alete sahip olduğunu kanıtladı. Önceleri ne kadar çekilmezse, sonrasında da o kadar çekilmez oldu. Sonra Karilee ile evlendi."

Bu dolambaçlı yol onu hazırlıksız yakaladı. "Annenin yerine geçtiği için... üzgün müsün?" diye sormadan önce uzun bir süre bana baktı.

"Hiç de değil. Dediğim gibi, tatillerde bile birbirimizin yanında pek bulunmuyoruz. Ama bu yıl yeniden evlendi ve ben de kendimi... mecbur hissettim." Bunu ifade etmenin başka bir yolu yok. "Buradan çok uzakta olmayan bir pansiyonu var. Noel buluşmasını yeni bir aile geleneği haline getirmek istediler, bu yüzden beni ve Karilee'nin anne babasını ve erkek ve kız kardeşlerini davet ettiler. Hepsi ergen ve tam bir pislik."

"Kardeşleri ergen mi?" Bana dehşet içinde bakıyor. "Karilee de mi o kadar genç?"

"Yasal olarak içki içebiliyor ama evet. Sanırım egosunun okşanmasına ihtiyacı vardı."

"Sadece egosunu okşamadığından eminim." Beni inceliyor. "Yine de gitme zorunluluğunu anlıyorum. Onunla kavga ettiniz ve bu yüzden mi gittiniz?"

Keşke. "Karilee duşta bana katılmaya çalıştı."

"Hayır!" Abbie çenesi açık bir şekilde oturmaya başladı. "Yeni üvey annen mi? Bana şaka yaptığını söyle."

"Hiç de bile. Çırlıçıplak, hoplaya zıplaya içeri girdi ve duşun kapısını açtı."

"Ne yaptın sen?" Elleriyle ağzını kapatıyor, gözleri parlıyor. "Üzgünüm ama bu şimdiye kadar duyduğum en inanılmaz korkunç şey! Pembe dizi gibi! Ne yaptın sen?"

"Bir havlu kaptım ve oradan siktir olup gittim."

"Duşu açtığına bir şey söyledi mi?" "'Oops!' Ama ." Göğsümü dışarı çıkardım ve çırpındım kirpiklerim. "'Oops!'"

Abbie iki büklüm oluyor, gülerken çaresizce omzuma tutunuyor. Bir dakika sonra gözlerini silerek, "Özür dilerim," demeyi başarıyor. "Travmatik bir şey olmalı."

"Hayır, sadece kızmıştım. Eşyalarımı topladım, Harris'e mesaj attım ve babamın hizmetçisine onu alacağımı söyledim.

Kar motosikleti - çünkü 4 çeker olsa bile, o noktada kamyonetimin kardan geçebileceğine güvenmiyordum. Kimseye tek kelime etmedim. Sadece ayrıldım."

"Babanın kar arabası mı?" diye sevinçle yankılanıyor. "Onun oyuncaklarından birini mi parçaladın?"

"Ben yaptım. Ben de hiç üzgün değilim." Pek çok nedenden dolayı, ama-"En çok da buraya gelmenin başıma gelen en iyi şey olmasından dolayı."

Bir an için gözleri büyür ve nefesini içine çeker. Sonra gülüyor. "Uçuğum varsa olmaz! O zaman en iyi şey olmaz."

Bu çok fazla bir itiraftı. Ve çok hızlı geldi. Çünkü Abbie Walker'ı tanımaya başlıyorum. Bazı şakalarının nasıl saptırma olduğunu anlamaya başlıyorum. Hepsi değil. Çoğunun bile değil. Ama ne düşüneceğini ya da nasıl hissedeceğini bilemediği zaman.

Her ne kadar içimde neler olup bittiğini -şu anda içimde yaşayan bu yabancının kim olduğunu- tam olarak anlamasam da, ondan ne kadar hoşlandığımı saklamaya niyetim yok. Ona en yakın insanlar tarafından çok fazla takdir edilmedi. Bu yüzden ona küçük övgüler dağıtmayacağım. Onun ne kadar harika olduğunu düşündüğümü bilecek. Ve belki de içgüdüünün kendini savunmak olmadığı ve böyle bir itirafı olduğu gibi kabul edebileceği bir gün gelecek.

Ya da her ne olacaksa.

O zamana kadar Abbie Walker'ı takdir etmek için bir sürü yolum var. "Risk almaya değersin," diyorum ona, sonra dudaklarını yakalıyorum. Bana karşı erimeden önce ağzımın içine doğru nefes alıyor, kolları boynuma dolanıyor. Onu yatağın ortasına doğru manevra yaptırmak için bu kemiksiz kabullenışten yararlanıyorum, burada yavaş bir öpücük ve ellerimin o kadar da yavaş olmayan gezintisi için yanına uzanıyorum.

Göğüsleri muhteşem, meme uçları yumuşak olduklarında güzel bir pembe, çimdiklendikten sonra ise daha koyu bir gül rengi. Göbeği tatlı küçük bir dışa dönük ve kaburgalarının yanındaki tek bir nokta yeterince gıdıklanıyor.

Parmaklarım onu kıvrandırıyor ve öpüşürken güldürüyor. Kumral saçları düzgünce kesilmiş ve bir iniş şeridi haline getirilmiş - gerçi dünden önce böyle miydi merak ediyorum. Kendisi için düzenli tutuyor olabilir ama tıraş olan tek kişi de ben olmayabilirim. Yakında tekrar yapmam gerekecek. Şimdi yapmalıyım. Çenesi kirli sakalım yüzünden kızardı bile. Şu andan itibaren günde iki kez tıraş bıçağım.

Bu da amını yemek için iyi bir program gibi görünüyor.

Ağzıma hazırды. Parmaklarım sıkılmış kalçalarının arasından aşağı kayıyor, amından sular akmaya başlamış bile. Klitorisile oynamaya başladığımda, parmak uçlarım o kadar ıslak ki bir dil de olabilirdi, daireler çizerek ve alay ederek öpüşürken kırık bir kekelemeye inliyor.

"Seçim senin Abbie kızım," diyorum ona, sesim aklıktan sertleşmişti. "Ağzımın seni buradan mı yoksa oradan mı öpmesini istiyorsun? Her iki şekilde de boşalmanı sağlayacağım."

Sanki ondan hayatının en zor kararını vermesini istemişim gibi yüzü buruşuyor. Sonunda "Aşağı!" diye patlamadan önce on sonsuz saniye boyunca bu muazzam iç mücadeleye kilitlendi. Bir kez karar verdikten sonra kendini tamamen adıyor, omuzlarımı iterek yoluma devam etmeme yardım ediyor.

Bir kahkahayı tutarken o kadar sert sırtıyorum ki, ilk başta yüzümü amına sürtmekten, dudaklarımı ve çenemi ıslaklığı ve kokusuyla kaplamaktan başka bir şey yapamıyorum. Gövdesinin uzunluğuna bir bakış, açlığımın yeniden kükremesine neden oluyor. Çünkü ağırlaşmış gözlerle beni izliyor, bir kolunu başının arkasına koymuş yastığa yarı yaslanmış durumda. Saçları omuzlarına dağınık bir şekilde dökülmüş, uçları meme uçlarını okşuyor. Dişleri alt dudağını sıkıyor, öpücüklerimden zaten şişmiş olan üst dudağını o kadar somurtkan gösteriyor ki, tekrar yukarı çıkıp öpebilmek için onu boşaltmak için umutsuz bir ihtiyaç hissediyorum.

Bacaklarını omuzlarıma asıp içine dalıyorum, tadına bayılıyorum, çıkardığı her sese bayılıyorum, yaklaştıkça kendini kaybedişine bayılıyorum. Vahşi dönüşleri zirveye ulaştığında onu zapt etmek zorunda kalıyorum - ve boşaldığında, titreyerek ve adımı haykırarak, bu dünyada aminin dilimde attığı nabızdan daha lezzetli bir şey yok.

Tekrar yukarı çıktığımda elleri yüzünü kapatıyor, sanki kendine gelmek için bir saniyeye daha ihtiyacı varmış gibi. Dudakları kadar pembeleşmiş meme ucunu öpüyorum. Sonunda bana baktığında ona "Kalçaların şimdiye kadar açtığım en güzel Noel hediyesi" diyorum.

Gülüyor ve ağzına yaklaştığımda hâlâ gülümsüyor. "Gelen ben olduğuma göre, bu benim hediyem değil mi?"

"Seni dilimin üzerinde boşaltmak kendime hediyemdir." Tıpkı bu öpücük gibi. Ağzı benimkinin altında yumuşuyor ve uzun, yavaş bir tat alıyorum. Ama gardımı düşürmemem gerektiğini .

Abbie uzanıyor ve yumuşak ellerini ağrıyan sikimin üzerinde gezdiriyor. "Seni dilimin üzerinde boşaltmak kendime verdiğim bir hediye olacak."

"Hayır." Sesim boğuk çıkıyor, ama bunun tek nedeni kendimi akılsız bir hayvan gibi onun pençesine bırakma ihtiyacına karşı bir savaşa kilitlenmiş olmam. Ama başka hiçbir şeyle savaşmıyorum, bana istediğini yapmasına izin vermek için sırt üstü dönüyorum. "Bu da benim hediyem olacak."

"Çok açgözlüsün," diyor göğsümden aşağıya doğru öperek. "Bütün hediyeleri sen mi aldın?"

"Evet. Çünkü ben senden büyüğüm."

Yüzünü karnıma bastırıyor ve gülüyor. "Bunun ne alakası var?"

"Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, beynim kısa devre yapıyor."

"Dikkatini dağıtan ne olabilir?" diye soruyor, sonra da taşaklarımdan ucuna kadar şaftımın alt tarafını yalıyor. "Bu canavarı içime soktuğunda nasıl hissettiğini mi düşünüyorsun?"

Sadece dilini ve iki dakika bile dayanamayacağımı düşünüyordum ama şimdi onun içinde olmayı da düşünüyorum. Yani muhtemelen sadece bir dakika dayanacağım.

"Ama henüz içime girmek yok." Başına ağzını açarak emici bir öpücük konduruyor ve diliyle yarıktan bir damla döl çekerek beni neredeyse öldürüyor. "Şimdiden iki prezervatif kullandık ve daha ilk günün başındayız."

"Şu anda ikiye kadar sayamam, Abbie kızım," diye inliyorum. "Tabii sen emmeye başlamadan önce patlayacak olan iki taşağımı saymazsan, sen benimle dalga geçiyorsun."

"Ben sadece ağzımızı ve ellerimizi daha sık kullanırsak daha kolay pay alabileceğimizi söylüyorum."

"Olan bu mu? Karne mi?"

Abbie'nin cevabı, muhteşem bir beş dakika boyunca hem ağzını hem de ellerini acımasızca kullanmak, sonra boşaldığımda her damlasını yutmak. Ona uzandığımda neredeyse delirmek üzereydim - ama o çoktan geri dönmüş, yanıma sokulmuş, onu sıkıca tutmama izin veriyordu.

İkisinin de benim hediyem olduğunu söylediğimde tam olarak şaka yapmıyordum. Ama bunun ne kadar doğru olduğunu fark etmemiştim. Abbie'yle geçirdiğim her saniye bana bir hediye gibi geliyor. Her dokunuş. Her kelime.

Bu daha önce hiç olmadı. Birileriyle çıktım ama hiç sıradan bir ilişki yaşamadım. Daha önce hiç Abbie'yle istediğim gibi biriyle vakit geçirmek istememişim.

Aynı şey arkadaşlarım için de geçerli. Onlarla vakit geçirmekten hoşlanıyorum -Harris, birkaç kişi daha- ama onlar yokken hiçbir şeyi kaçırmışım gibi hissetmiyorum. Kendi başıma çok iyi geçiniyorum ve onlarla dışarı çıktıktan sonra tekrar kendi başıma kaldığımda her zaman biraz rahatlıyorum.

Yine de Abbie'nin yanında olmadığımda bir şeyleri kaçıracakmışım gibi hissediyorum. Onun her kelimesini. Her ifadesini. Hepsini duymak ve görmek istiyorum. Ve ne halt ettiğini merak edebilirim

ama asıl sorunun şu olduğundan şüphelenmeye başlıyorum-

Onunla işi bittiğinde ne yapacağım ben?

Ben mi?

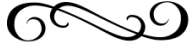
Çünkü Abbie'nin bu tatil biter bitmez işi bitebilir. Düşman olarak kalmakla ilgili şaka yaptı çünkü bu kadar çok yükü kolayca atamıyor, ama yirmi yıllık pisliği ve yakın zamanda annesinin ona yalan söylediğini keşfetmesi şaka değil. Ve burada benimle izole olmak, şehirde benimle olmaktan çok daha farklı olacak, orada annesi ve kız kardeşi onu sadece benimle ilişi kurduğu için parçalara ayıracaklar, aletimi içine sokmama izin vermek bir yana. Bu yüzden Abbie buradan ayrıldığında, arkadaş olmamızın kaçınılmaz olarak getireceği gerçekte sorunlarla uğraşmaktansa, bana işimizin bittiğini söylemek, yani benim bir tatil kaçamağından başka bir şey olmadığımı söylemek onun için çok daha kolay olacak. Ya da arkadaştan öte.

Ve onu suçlayamam. Başına geleceklere katlanmasını istemem. Zaten katlanmak zorunda kaldığı onca şeyden sonra.

Ve yine de... Bundan vazgeçmiyorum. Ondan vazgeçmiyorum. Ona bu kadar sıkı tutunmama neden olan şeyin ne olduğunu henüz bilmesem bile. Bunu bitirmemesi için gereken her şeyi yapacağım. Böylece benimle işinin bitmesi, bundan sonra olacaklara katlanmaktan daha zor olacak.

Keşke onun da bana tutunmak için çaresiz kalmasını nasıl sağlayacağıma dair tek bir ipucum olsaydı.

Abbie

ABBIE

Yataktan kalktıktan sonra, Reed masada çalışırken ben sabahın büyük bir kısmını ateşin önünde tembellik ederek geçiriyorum. Sonunda kendimi Noel yemeğine başlamak için teşvik ettiğimde, o da hemen orada yardım ediyor. Sonra da temizliğe yardım ediyor.

Şimdi, bulaşıklar bitmiş ve karnım doymuşken, yine ateşin önünde tembellik ediyorum, telefonumda bir şeyler okuyorum ama biraz kestirmeyi düşünüyorum. Reed diğer koltukta gözlerini kapatmış uyukluyor.

En azından ben öyle yaptığını varsayıyorum, ta ki aniden, "Merhamet için yalvarıyorum, Abbie. Beynimi zorladım ama bir şey bulamadım. Hot Biscuit Slim gibi bir ismi buldun?"

Oh. Daha önce ona söylemedim, çünkü savunmasız olabilecek herhangi bir parçamı açığa çıkarmak istemedim. Ancak şimdi ona söylemeden önce tereddüt etmiyorum, "İki bölümlü bir cevap ama genel kaynağı aynı. Ben küçükken, Lauryn ve benim Cream Puff Fatty adını verdiğimiz kabarık beyaz bir kedimiz vardı. Babamdan sonra... şey, annem onu almamıza asla izin vermezdi.

Bir başkası. Bu yüzden kendi evim olduğunda bir kedi alacağıma ve adını Hot Biscuit Slim koyacağıma yemin ettim."

"O zaman eviniz ve kediniz var." "Evet."

Bana o araştıran bakışlarından birini atıyor. "İlk kez evden kaçtığında, neden ülkenin diğer ucuna gitmedin? Gitmek için ne kadar çaresiz olsan da, pek uzağa gitmiş gibi görünmüyorsun."

"İlk neden eyalet içi eğitimin daha ucuz olmasıydı. Ayrıca bu bölgeyi seviyorum; dağlardan ve sahilden uzak değil. Ve şehrin diğer tarafına geçtim. Daha ucuz olan tarafa," diyorum gülerek. "Onlar taşınana kadar yeterince uzaktı. Ama sen de çok uzağa gitmedin, değil mi?"

"Evet, bu işte iyi bir kayırmacılık vardı - gerçi başlangıçta kendime öyle olmadığını söyledim. Ama Knowles ismi, üniversiteden yeni mezun olduğumda ve yeni inşaatları denetlemek üzere ilçede işe alındığımda kesinlikle zarar vermedi. Sonra kendi başıma yola çıktığımda, başka bir yerde yeniden başlamak daha akıllıcaydı. İlçedeki işim sayesinde ve Knowles'un çocuğu olarak büyüdüğüm için zaten bağlantılarım vardı."

Sesinde kendini küçümseyen belli belirsiz bir nota olduğunu fark ettim. "Bu yüzden elde ettiklerini hak etmediğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bir kısmını hak ettim. Gerçi bu isim işimi kolaylaştırdı."

"Nasıl olduğunu bilirim. Evimi almak için babamın parasını kullandım. Harris iyi para kazanıyor ama o olmadan bir ev alamazdım. Henüz değil."

Bir şekilde Reed dün bile söylemediğim şeyleri duyuyor. "Ve bu daha da zorlaştırıyor - annen ve kız kardeşinle?"

Sessizce başımı sallıyorum.

Uzun bir süre bakışlarını üzerimde hissettim. Sonra dedi ki, "Demek evini ve Hot Biscuit Slim'i aldın. Ama bu ismi nereden aldın?"

"Babam yatmadan önce Lauryn ve bana Amerikan tarihinden gerçek hikayeler okurdu. Paul Bunyan favorimizdi. Cream Puff Fatty ve Hot Biscuit Slim onun ağaç kesim kampındaki aşçılarıydı."

"Paul Bunyan, oduncu olan mı? Mavi öküzü olan mı?" "Bebeğim. Evet."

Kaşları çatıldı. "Bunlar Amerikan tarihinden gerçek hikayeler miydi?"

"Mmm-hmm. Böylece yorulduğunda baltasını arkasından sürükleyerek Mississippi'yi nasıl yarattığını öğrendik."

"Çünkü nehirler hep böyle oluşur."

"Sonra büyük patlamış mısır kar fırtınası oldu. Adamları açlıktan ölmek üzereydi, o da Kansas'a gidip dev bir çuval mısır aldı ama dönüş yolunda güneş o kadar sıcaktı ki hepsi patlamaya başladı. Ne zaman kar yağsa bunu düşünürüm - ya da patlamış mısır ipi yaparım." Şöminenin üzerindeki çelenkleri gösteriyorum.

"Poker suratın inanılmaz. Gerçi şimdi 'Ben sadece kurgusal olmayan şeyler okurum' demenin de başka bir masal olup olmadığını merak ediyorum."

"Yine de doğru. Belki de birçok kurgudan daha vahşi olduğu içindir. Ve bolca romantizm, trajedi ve korku var."

"Gerçek hayat bolca ilham kaynağı sunuyor, elbette." Ona merakla bakıyorum. "Ama neden korku?"

Omuz silkiyor ve bacaklarını uzatarak sandalyesine daha da gömülüyor. "Okumaktan her zaman keyif aldığım şeylerden biri. Kan değil ama canavarlar ve garip şeyler. Ve insanların korkularına ve acılarına rağmen bu kadar dirençli olmaları. Yaşadıkları her şeye rağmen savaşıyor ve sebat ediyorlar."

"Yani herkesin sonunda öldüğü şeyleri yazmıyorsunuz?"

"Hayır ama herkes yaşamıyor ve benimkinin de her zaman mutlu sonla bittiğini söyleyemem."

"Yaşadıkları şey yüzünden travma geçirdikleri için mi?"

"Evet." Bakışları benimkileri tutuyor. "Ama geçiyorlar. Önemli olan da bu."

Bu çok hoşuma gitti. "Nasıl başladın?"

"Tembellik ederek. Kampüste dolaşan söylentilere göre, kadrolu İngilizce profesörlerinden biri, derse gelip emek harcayan herkese As veriyordu. Onun yaratıcı yazarlık dersi bir zorunluluğu yerine getiriyordu, bu yüzden Harris ve ben ikimiz de aldık... ve bunu yapmayı sevdiğim ortaya çıktı. Ödevlerimi çoktan tamamlamış olsam bile hikayelerim üzerinde çalışıyordum. Ve devam ettim. Okul bittikten sonra bile çalışmadığım zamanlarda yazmaya devam ettim. Sonunda bir tane göndermeyi denemeye karar verdiğimde beş roman bitirmiştım."

"Ve şimdi de teslim tarihlerin var. Bu yüzden mi bağımsız bir yüklenici oldun, kendi programını yapabilesin diye mi?"

"Evet. Ve bu haftalar -Aralık sonu, Ocak başı- zaten emlak sektöründe her zaman durgun geçer, bu yüzden taslak üzerinde iyi bir başlangıç yapmak için bu haftaları boş tutuyorum. Yılın geri kalanında denetimlerimi Pazartesi'den Perşembe'ye kadar planlamaya çalışıyorum ve hafta sonlarını yazarak geçiriyorum."

"Yayınlandığına göre oldukça iyi olmalısın."

Sırtışı parlıyor. "Sanırım bu bir zevk meselesi. Ama bence keyifliler ve sanırım yazdıkça daha iyi ."

"Hiç tam zamanlı yazmayı düşündünüz mü?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Maddi olarak rahatım ama sadece telif ücretlerine bağlı olsaydım rahat olmazdım. Pulp Korku'da çok para yok."

"Olabilir gibi görünüyor?"

"Kitaplardan biri filme falan çekilirse belki. Ama bu benim elimde olan bir şey değil."

"Pazarlama sizin elinizde."

Omuz silkiyor. "Yayıncım onları tanıtmak için fazla zaman harcamıyor ve ben de zaman harcamak istemiyorum."

"Belki bu konuda yardımcı olabilirim," diyorum ona ve Reed'in bana attığı şaşkın bakış muhtemelen benim bu teklifi yaptığım için duyduğum şaşkınlığı yansıtıyor. Çünkü ona yardım edersem, bu devam etmek anlamına gelir. Aramızdaki her neyse. Ve bu kulübenin ötesinde bir şey düşünmeme izin vermedim, çünkü bu beni annemle ilgili kararlar almaya zorlayacaktı. Yine de önümüzdeki haftanın onunla geçireceğim tek zaman olduğunu düşündüğümde göğsüm ağrıyor.

Yavaşça başını sallar. "Belki yapabilirsin."

Beni hiçbir şeye zorlamıyor. Muhtemelen teklifimde ciddi olduğumu ama geleceğin ne getireceğini henüz bilmediğimi fark etmiştir. Ya da bir parçası olup olmayacağını. Belki de bunun bir parçası olmak istemeyecek. Ya da belki ben onu istemeyeceğim.

Kalbim çarpıyor. "Sana güvenebilir miyim?" "Güvenebilirsin," diye cevaplıyor. Çok ciddiymiş.

Aman Tanrım. Neden bunu onunla paylaşmak üzereyim? Ama kendimi durdurmuyorum. Onun yerine ayağa kalktım ve beni takip etmesi için işaret ettim. Çok uzak değil. Sadece birkaç adım, yol boyunca gevezelik ederek.

"Buna bakıp 'Bunların çoğunu o bile yapmadı' diye düşüneceksiniz. Her şey internette gördüğüm aptalca bir yarışmayla başladı. İkinci el sanat eserlerini alıp tuvale şeyler ekliyordunuz ama asıl amaç stil ve renkleri eşleştirmektir. Ben de Empresyonist bir deniz manzarası aldım ve bir gemiye saldıran bir kraken eklemeye karar verdim - ki bu düşündüğümde çok daha zor oldu, çünkü fantezi unsuruyla, beyninizin ne olduğunu yorumlayabilmesi için ayrıntıya ihtiyacınız var. elimde bir leke kaldı ama alıştırma gerçekten hoşuma gitti ve daha gerçekçi bir stile sahip tuvaler seçmeye başladım. Her neyse. Şu anda bunun üzerinde çalışıyorum." Reed şövaleye yaklaşıyor. "Yani bu bitmiş bir tabloydu ve sen onu değiştiriyorsun - ama öyle bir şekilde ki

orijinal sanat eserinin bir parçası olması gerekiyor muydu?"

"Evet."

İncelemeye başlıyor ve ben de ellerimin titremesini engellemek için kollarımı göğsümün üzerinde

kavuşturuyorum. Dua ediyorum ki

aptalca olduğunu düşünmeyecek. Ya da en azından neden bu kadar eğlenceli bulduğumu anlayacaktır.

Annem ve Lauryn hiç yapmadı. Dürüst olmak gerekirse, bu Noel'de burada olmamın bir nedeni de bu olabilir. Çünkü onlara hediye olarak bir şey almak imkânsız. Annem ticarilikten nefret eder, Lauryn de diğer her şeyden nefret eder. Ama bir şeyler yapmak? Lauryn bile geri dönüştürülmüş ikinci el sanat eserlerini beğenmiyor. Bu yüzden iki yıl önce ikisine de birer tablo hediye ettim.

Anneminki çiçek ve meyvelerden oluşan güzel bir natürmorttu. Çok heyecan verici bir konu değildi ama inanılmaz derecede ayrıntılı, neredeyse fotogerçekçiydi. Ben de kendi boya fırçaları ve paletleriyle natürmortun her tarafına üşüşen minik, fotogerçekçi karıncalar ekledim, böylece içinde bulundukları sahneyi yaratanlar onlarmış gibi görünmesini sağladım -sanki bu kadar küçük bir şey ancak bu kadar küçük ayrıntıları oluşturabilirmiş gibi. O kadar çok ayrıntı vardı ve hepsi o kadar küçüktü ki, toplamda, herhangi bir resme harcadığımdan daha fazla zamanımı aldı.

Annem karıncaları görecektir kadar yakından bakmadı. Sadece teşekkür etti, çok güzel olduğunu söyledi - natürmortun aslında benim eserim olmadığını söylediğimde dikkat ettiğini veya anladığını sanmıyorum - sonra bana Noel için ona bir şey vermek zorunda olmadığımı ve gerçekten de vermemem gerektiğini hatırlattı.

Lauryn'inki için göllü bir dağ manzarası seçmiş ve bir kamp sahnesi eklemiştim. Ama çadır yıkılmıştı ve Kocaayak kamp ateşinin önünde ayı postundan bir kilimin üzerine Burt Reynolds tarzında uzanmıştı, dişlerinin arasında puro yerine bir insan uyluk kemiği vardı - çünkü ben sekiz ya da dokuz yaşındayken Lauryn ve ben o eski orta sayfa fotoğrafına rastladık ve erkeklerin iğrenç, kılıklı erkeklerin da iğrenç olduğuna karar verdik (tabii ki yeniden düşündüm) ve sonra kendimizi aptalca güldürdük. Ama ya o eski fotoğrafla olan benzerliği fark etmedi ya da nasıl güldüğümüzü hatırlamadı -Ya da hatırladıysa bile bu onun hafızasında benim için olduğu kadar parlak bir nokta değildi.

Lauryn bana teşekkür etti ama odasındaki renklerle uyuşmadığı için nereye koyacağından emin olmadığını ekledi.

Tabloların hiçbiri şu anda evimde değil. Depoya kaldırılmış olabilirler ama bundan şüpheliyim. Taşınmadan önce istemedikleri her şeyi sattılar. Bu yüzden tabloların da satıldığını varsayıyorum.

Reed geri adım atıyor, başını eğiyor, gözlerini kısıyor - bu da onun hâlâ yüzde yüz odaklanamadığını fark etmemi sağlıyor.

"Neye bakacağınızı söylememe gerek var mı?" Değişimin belirgin olduğu Koca Ayak resminin aksine, bu resim karıncalarla daha uyumlu. Orijinalinde sonbahar altınları içinde bir çiftlik evi ve tarla vardı. Huzurlu, pastoral bir sahne. Ama şimdi verandanın arka köşesi kırılmış ve biri kilerden dışarı bakıyor.

"Sanırım buldum." Verandayı, mahzeni, sonra da tarlaları işaret ediyor. "Bunlar dev ayak izleri mi?"

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. "Aslında adı 'Hasattan Sonra'ydı. Şimdi 'Kaiju'dan Sonra' oldu. Tuvalden çıkan dev bir kuyruğun ucunu buraya ekleyeceğim. Çünkü gitti, geçti. Hasar tamamlandı."

"Ve mahzendeki çiftçinin şansı yaver gitti." "Çok şanslı."

Sessiz bir dakika daha bakar, sonra aniden doğrulur. "Bekle bir saniye. Bende bunlardan iki tane var. Ya da bunlar gibi."

"Benimkilerden mi?" Onları satıyorum ama siparişleri internetten alıyorum ve kendim paketliyorum. Bir Reed Knowles'a tuval göndersem fark ederdim.

"Sanırım bunlar sizin olmalı. Aynı tarzda değiller ama- Evden kalma. Yıkılmadan önce."

"Ne? Nasıl?"

"Ben de oradaydım." Sanki resmi bu kadar yakından incelemek başını ağrıtıyormuş gibi gözlerini kapatıyor ve burnunun kenarını sıkıyor. "Olmayacaktım. sonra değil. Ama o gün, beni aradı ve

buldozer geldi ve evin yarısını yıkmak isteyip istemediğimi sordu. Sesi sarhoş gibiydi, ben de sadece 'siktir' dedim."

"Onu kendinden kurtarmak zorunda mıydın?"

"Ya da herkesi kurtarın. Genellikle bir yıkımda, tüm tesisatların bağlantısı kesilir ve devam etmeden önce denetlenir. Ama o izni o kadar hızlı aldı ki, bir de zil zurna sarhoşa, kim bilir ne kadar çok şeye zarar verebilirdi. Ben de ona beni beklemesini söyledim. Oraya gittim ve elektriğin kesildiğinden, kanalizasyon, su ve gaz hatlarının kapatıldığından emin oldum - neyse ki hepsi yapılmıştı. Sonra evin içini gezmeyi bitirip bitirmediğini sordum, çünkü bir ev terk edildikten sonra bile içinde insanlar olabiliyor. Bazen ev sahipleri gitmeyi reddediyor, çoğu zaman da bir işgalci. Ama bir Walker hala içerideyse, daha iyi olacağını söyledi. Ben de evi gezdim, garajdaki tabloları gördüm ve Walker'ların hiç zevkli olmadığını düşündüm." Nefesimi içine çekince başı döndü. "Kahretsin, hayır! Abbie. Onları geride bırakmaktan hiç zevk almıyorlar! Çünkü zeki, komik ve tam bana göreydiler. Ama değiştirilmiş orijinal bir resim olduğunu bilmiyordum. Bunu gördükten sonra şimdi anladım. Her neyse, onları eve götürdüm. Koca Ayak şöminemin üzerinde, karıncalar da mutfağında."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, gömleğini tuttum ve sert, hızlı bir öpücük için onu kendime çektim. "Seni aptal gibi becereceğim, Reed Knowles."

Reed'i yatağa sürüklüyorum (gerçi fazla sürüklemeye gerek kalmıyor). Niyetim onu becermek olsa da, yaklaşık on dakika sonra, bir şekilde yüzünü bacaklarımın arasına, parmaklarını derinlere pompalarken buldum ve boşalmaktan bir yalama uzaktaydım.

"Şu prezervatifi benim için kap, Abbie kızım." Sesi sert, başparmağı dilinin yerini alıyor ve sürtünüyor, sürtünüyor. "Boşalır boşalmaz tekrar içinde olacağım."

Başımın yanındaki paketi karıştırıyorum. Üç numaralı lastik. Onu yırtıp açıyorum ve şarkı söylüyorum, "♪♪ Noel'in üçüncü sikişinde, düşmanım bana verdi: Üç parmak içeri, iki döl ve lateks kılıf içinde bir sik!♪♪ "

Reed amıma karşı kahkahalar atıyor. Tam da umduğum gibi. Onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak sırt üstü yatana kadar itip çekiyorum ve bizi döndürüyorum, prezervatifi kalın uzunluğundan aşağı yuvarlıyorum ve bacağıma kalçalarının üzerinde sallıyorum.

"Abbie," diye inliyor onu içime alırken. "Her seferinde daha iyi oluyor."

Her seferinde. Onu tamamen içime oturttuğumda, o tatlı gerginliği, sikişin neredeyse çok derin hissini batıyorum. Çenesi sıkılıyor, dişlerinin arasından hava tıslıyor, sonra kalçalarımı kavıyor ve altımda kamburlaşıyor.

Gözlerimin arkasında ışıklar patlıyor. Ellerimi göğsüne dayayıp başımı sallayarak öne düşüyorum.

"Kıpırdama, Reed. Kıpırdama. Benim için iyi ol ve seni yavaşça ve derinlemesine becermeme izin ver." Çünkü ilk seferini hatırlıyorum. Kendisi de boşalmanın eşiğinde olmasına rağmen tekrar boşalmam gerekip gerekmediğini nasıl sorduğunu. Bu anı o zamandan beri beynimi meşgul ediyor. Ona tekrar boşalana kadar beklemesini söyleseydim ne olurdu diye merak ediyorum. Eğer yapsaydı. Eğer yapabilseydi. "Ama ben bitirene kadar gelme."

Ellerini battaniyeye sokarak, "Her şeyi yaparım," diye söz veriyor. "İhtiyacın olan her şey."

Parmaklarım klitorisimi okşarken ona yavaşça binmeye başladım. İlk , amım o kadar kaygan ve şişmişti ki, her yukarı aşağı kayış, onun sikişin uzunluğunu sonsuz bir ıslak emme gibi hissettiriyor olmalıydı. İkinci kez boşaldığımda, Reed kabarıyor, sesi boğuk ve yalvarıyor - sonunda ona sıranın geldiğini söyleyene kadar ve beni çeviriyor, ama bir şekilde tekrar boşalana kadar beni becermeyi bırakmıyor.

Bir süre sonra, kemiksiz bir şekilde onun üzerinde yatıyor ve teninin, sıcaklığının, gücünün hissinde yuvarlanıyorum. Benim

Kestirmenin zamanı çoktan geçti ama bugünün tek bir saniyesini bile kaçırmak istediğimden emin değilim.
Çünkü bu gerçekten de gelmiş geçmiş en iyi Noel oldu.

Reed

REED

Bu şimdiye kadar yazdığım en boktan kitap. Sadece aptalca. Daha bir gün önce Abbie'ye, yazdıkça daha iyi olduğumu düşündüğümü söyledim. Sonra bu lanet çöp yığınını ürettim.

Neo'yu kapatıyorum ve masadan uzaklaşıyorum. Pencerenin dışında, saçaklardan buzdan mızraklar damlıyor. Güneş tüm beyazlığa karşı kör edici bir parıltı. Ben izlerken bile ağaçlardan kar taneleri düşüyor. Sıcak hava dalgası tam da tahmin edildiği gibi gelmiş olmalı. Her şeyi eritiyor. Ve böyle ederse, gelecek hafta bu zamanlar, yol ayrılmamız için yeterince açık olacak.

Lanet olsun.

Kulübeye doğru ilerliyorum. Abbie şövalesinin başında, çalışıyor. Ben de çalışmalıyım. Ama hiçbir anlamı yok. Kitap boktan, yazdıklarım boktan, karakterler boktan, tüm fikir boktan. Siktir et hepsini.

Pencereye doğru yürüyorum. Uyluk kasım her adımda hâlâ geriliyor ama artık o kadar da acı vermiyor. Daha çok ağır bir antrenmandan iki gün sonra ortaya çıkan ağrıya benziyor. Şimdi spor salonunda bir saat geçirebilirim. En iyi antrenmanlarımdan bazılarını

Setler arasında, beynimin hikayeyi kurcalayıp durmasına izin verebileceğim bir zamanda yapmayı düşünüyorum. Ama sınav çekebilirsin.

Masanın yanında yeterince yer var. Düşüyorum, elli tane yapıyorum, sonra yere uzanıyorum. Sonra elli tane daha.

Tekrar yere yayılmak üzereydim ki Abbie elini yüzümün önünde salladı. Yanımda çömelmiş, gözleri endişeyle kararmış.

Kulaklığımı indiriyorum.

"İyi misin?" Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Bu kabin ateşi mi? Hava çok karlı olmadan yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Bu kabin ateşi değil." Sırt üstü dönüyorum. "Ben sadece... düşünüyorum. Bir şeyleri çözmeye çalışıyorum."

"Hikayende mi?"

"Evet."

"konuşmanın bir faydası olur mu?"

"Bilmiyorum. Daha önce hiç yapmadım." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Sadece bir şeyi nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum."

"Önce araştırma yapmak için internete mi ihtiyacınız var? Geri dönene kadar açıklamayı atlayabilir misiniz?"

"Hayır. Bu ana karakterimin motivasyonunun gerekli bir parçası. Ama kesin olmakta zorlanıyorum."

"Şey," diyor, yere bağdaş kurarak, "eğer istersen fikir danışmak için iyi biriyim."

Dirseklerimin üzerine çıkıyorum ve bakışlarının tişörtümün karnımda yükseldiği yere yöneldiğini görüyorum. Dilinin ucu üst dudağına değiyor, sanki o noktayı yaladığını ya da öptüğünü hayal ediyor ve bu beni tüm lanet dünya hakkında daha iyi hissettiriyor. "Bu sadece... aşk."

Genişleyen bakışları tekrar yüzüme yöneliyor. "Ne?"

"Kitabımda. Ya da benim kitaplarımda değil. Birkaç hafta önce, son kitabımla ilgili bir eleştiri okudum-"

Nefesini içine çekiyor. "Ben bile bunu yapmamam gerektiğini biliyorum."

"Normalde yapmazdım. Ama blogunu bir süredir takip ediyorum ve zevklerimiz birbirine benziyor. Bu yüzden o tavsiye ettiğinde

bir şey, muhtemelen hoşuma gideceğini biliyorum."

"Sonra kitabın onun akışında beliriyor ve kendine engel olamıyor musun?"

Aynen öyle oldu. "Aslında iyi bir eleştiriydi. Beş üzerinden dört. Genel olarak çalışmalarımı beğendiğini, ancak tüm kitaplarımda eksik olan şeyi fark ettiğini söyledi - çünkü ana karakterlerin hepsi yalnızlar ve bazılarının önemsedikleri ve bazılarının korudukları insanlar olmasına rağmen, hikayede asla gerçekten sevdikleri biri yok. Ve eğer sevmişlerse bile, o kişi her zaman gitmiştir ve geriye kalan tek şey kederdir. Ama en azından keder, karakterlere başka türlü eksik olabilecek bir duygusal derinlik sunuyor, çünkü hikayede başka kimseyi sevmiyorlar."

"Haklı mıydı?"

Başımı salladım.

"Peki, karakterleriniz ne için savaşıyor?"

Kitaplarımda zihinsel bir çetelesini tutuyorum. "Bakalım. Hayatta kalmak. Masumları korumak. İntikam. Dünyayı kurtarmak. Hikayeye bağlı olarak bunlardan bazıları ikiye katlanıyor."

"Kahramanlarınızın ailesi yok mu?"

"Eğer yaparlarsa, her zaman yabancılaşırlar." Omuz silkiyorum. "Ben yalnızları yazarım."

"Ama eğer iyi olduğunuz şey buysa... bir eleştiriye dayanarak yaptığınız şeyi değiştirmeye gerçekten niyetli misiniz?"

"Eleştiri yüzünden değil, haklı olduğunu düşündüğüm için. Kitaplarımda bir şeyler eksik."

Abbie düşüncelere dalmış gibi uzaklara bakıyor. "Ama iyi bir hikâye için aşk gerçekten o kadar gerekli mi?" diyor sonunda. "Alien'da kimse birbirini sevmiyordu. Hepsi sadece arkadaş ve meslektaş. İkinci filmde bile kızı yerine geçen küçük bir kız var ama Ripley'nin onu gerçekten sevdiğinden emin değilim. Onu önemsiyor, evet. Kendini ondan sorumlu hissediyor, evet. Ve belki de bazı denizciler arasında sevgi vardır."

Ama eğer varsa da bu hiçbir zaman bu kadar derinlemesine araştırılmamıştır."

"Her hikâyede gerekli olmadığına katılıyorum. Belki altı öyküde bile gerekli değildir." Harris'in rafındaki altı kitaba bakıyorum ve ona tam olarak hangilerinden bahsettiğimi söylüyorum. "Ama kendi favorilerimi düşündüğümde... evet. İşte orada. Bazen bir çocuğa, bazen romantik bir partnere duyulan aşk. Bir tanesi de köpek sevgisi. Bu yüzden benimkinin daha iyi olabileceğini düşünüyorum ve bu ekstra tehlike ve duygusal yumruk katacak. Sadece yeterince iyi olmakla yetinmiyorum."

Özellikle de işimin daha fazlası olabileceğini bildiğim zamanlarda. Daha fazlası olabileceğim zaman. O eleştiriyi okuduğumdan beri bunu zaten düşünüyordum. Ama özellikle Abbie'yle tanıştıktan sonra daha da önemli olduğunu hissettim. Olduğum gibi devam etmek yeterli değil.

Bana bakıyor, bakışları hayranlıkla parlıyor. "Demek daha fazlasını istiyorsun."

"Evet, daha fazlasını istiyorum. Daha fazla para ya da daha fazla satış değil, gerçi bunun için ağlamazdım. Ama sadece çalışmalarına bakıp eskisinden daha iyi olduğunu söyleyebilmek için."

Şövalessine bir bakış atarak, "Bu duyguyu çok iyi bilirim," diyor.

"Ayrıca şu anda tam bir bok yığını yarattığımı de biliyor olabilirsiniz."

Gülüyor. "Ben de buna aşinayım."

Beynimin çalışmaya başlamasını dileyerek tekrar yere uzanıyorum. "Eksik olanı nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Bunu daha önce hissettiğimi bile sanmıyorum."

"Hiç kimseyi sevmedin mi? Ya da sevildiğini hissetmedin mi?" "Hayır."

"I..." Kaşlarını çatarak devam ediyor. "Bu çok üzücü." "Görünüşe göre kitaplarım da öyle."

Bir kahkaha attı. "Düzeltmek için ne yapıyorsun? Ana karakteriniz için romantik bir ilişki üzerinde mi çalışıyorsunuz yoksa bir aile üyesi mi ekliyorsunuz? Bir arkadaş mı?"

"Ona bir çocuk verdim. Bu en basiti gibi görünüyor."

"Çocuk mu? Sevgili kategorisinde kimse var mı?"

"O çoktan öldü. Duygusal bir derinliğe sahip olmak için hâlâ o kedere ihtiyacım var," diyorum acı bir şekilde.

"O cümlelerin seni etkilemesine izin mi verdin? Kes şunu." Omzumu dürttü. "Bunu değiştir ve boşanma yap. Bir ilişkinin yasını tutsun ama kişinin değil. Belki de ondan kurtulduğu için mutludur."

"Boşanmak oldukça iyi bir fikir." Ben zaten bunun üzerinde çalışıyorum. "O zaman komşuyu kullanmak yerine kanalizasyon sahnesinde eski sevgiliyi öldürebilirim."

"Bu şekilde kadın kahraman üzerinde daha fazla etkisi olacak mı?" "Evet."

"Kulağa kazanan gibi geliyor o zaman. Peki başka neyle mücadele ediyorsun?"

"Sanırım bu, çocuğu hakkında hissettiklerinin bileşenleri. Ve tüm bu bileşenlerin hangi noktada sevgi denen şeye dönüştüğü."

"Sadece çocuğu sevdiğini söyle."

"Kesin olmayı severim. Çam kokusunu seviyorsun. Bir kediye de seviyorsun. Kelimeler aynı ama aynı anlama gelmiyorlar."

"Ah. İşleri kendin için kolaylaştırmıyorsun."

"Işıklandırma ve gölgelendirmeyi doğru yapmakla uğraşmasaydınız işiniz de daha kolay olurdu."

"Touché." yere uzanıyor, sonra omzumu yastık olarak kullanmak için kayıyor. "Peki çocuk kaç yaşında?"

"Beş. Ona ihtiyacım olduğunda saklanabilecek kadar büyük ama kendi başına hayatta kalabilecek kadar değil. Neden?"

"Çünkü bileşenler farklıdır. Bir bebek ya da yeni yürümeye başlayan bir çocuk için, örneğin bir ergen ile annesi arasında gelişebilecek bir arkadaşlık söz konusu olmayacaktır. Peki ya sizin anneniz? Beş yaşındayken -ya da daha sonra- sizi sevdiğini hissetmediniz mi?"

"Bilmiyorum. Belki de yapmıştır." Hot Biscuit Slim bize katılmaya karar verip göğsüme tırmanırken duraklıyorum. "

çok sevecen olduğunu hatırlıyorum. Ama babamın ona beni şımartmamasını söylediğini de hatırlıyorum. Belki de denedi ama ben hatırlamıyorum."

"Ve sen babanı sevmiyor musun?"

"Hayır."

"Hiç yaptın mı?"

" sanmıyorum. Anneni seviyor musun?"

"Tabii ki. Yine de ondan pek hoşlanmıyorum." "Bu bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Sanırım... bu bileşenler sadece farklı." Kaşlarını çatıyor ve elini Hot Biscuit Slim'in sırtında dalgınca gezdiriyor. Kedi göğsünden atlıyor ve onun ulaşamayacağı diğer tarafıma kıvrılıyor. "Tam bir pislik."

"Ama onu seviyorsun."

"Biliyorum." Bakışları tekrar keskinleşiyor. "Muhtemelen insanların bebekleri sevdiği gibi. Çünkü sevecek ne var ki? Kaka yaparlar, tükürürler, yemek yerler ve ağlarlar. Ama insanlar yine de bebeklerini severler. Bu bileşen sadece... sanırım hayranlık. Başkası yapsa çok sinir bozucu olacak tüm bu şeyleri yapmasına rağmen bu küçük şeyin çok mükemmel olduğunu hissetmek. Ve iğrenç şeyler bile bir şekilde sevimli çünkü onları bebek -ya da kedi- yapıyor. Bu yüzden beş yaşında bir karakter için hala bir miktar hayranlık unsuru kalacağını düşünüyorum. Çünkü çocuk o zamana kadar seviyecek daha fazla kişiliğe sahip olacaktır, bu yüzden gerçek sevgi bu hayranlığın yerini almaya başlayacaktır. Ya da yerini almasa bile daha eşit ağırlıkta olacaktır."

"Bu mantıklı. Ya çocuk bir boksa?"

"O zaman onu sevmek için daha çok çalışması gerekebilir. Sevgiden ziyade görev ve sorumlulukla ilgili daha fazla bileşen olabilir. Çünkü bence çoğu ebeveyn çocuklarıyla ilgilenme yükümlülüğü hissediyor ama biriyle doğru şey olduğu için ilgilenmekle, birini gerçekten önemsemek ve ona sevgiyle bakmak arasında fark var." Eğiliyor

Bana bakmak için başını geriye attı. "Seninle ilgilendiğim zamanki gibi. Bu sadece bir insan olarak benim görevimdi. Şimdi olsa, bunu yapardım çünkü seni önemsiyorum." Bir, iki kez göz kırpmıyor, sonra aceleyle, "Ben-" diyor.

"Beni seviyor musun?"

"Hayır." Yüzü kızarıyor.

"Muhtemelen çok erken."

"Kesinlikle."

Tavana bakıyorum ve sırtıtıyorum. Çünkü beni önemsiyor. Ve ben de ona tapıyorum. "Ya aşık olan bir karakter yazmak isteseydim? Ne fark eder ki?"

Düşünürken dudaklarını büzüyor. "Aslında romantik aşkın şöyle olduğunu düşünüyorum... tamam, işte ailevi aşk" - havaya dikey bir çizgi çiziyor- "ve onun yanında arkadaşlık ve arkadaşlığın diğer tarafında da romantik aşk var. Bazen aile sevgisi ile arkadaşlık arasında bir örtüşme , özellikle de çocuklar büyüdükçe ve ebeveynleri ya da kardeşleriyle arkadaş oldukça. Ya da Harris'i bir kardeş gibi düşünürseniz, ona karşı hissettikleriniz gibi bir şey olabilir."

"Huh. Belki de birini seviyorumdur."

"Tebrikler."

"Teşekkür ederim. Peki ya romantik aşk? Onu aileden çok arkadaşlığa yaklaşıyorsun."

"Çünkü arkadaşlık ve romantik aşk arasında tonlarca örtüşme var. Bence aşık olmak arkadaşlığa çok benziyor, ancak daha fazla bileşeni var - bir bebeğe duyduğunuzdan daha olgun bir versiyonu olsa da, hayranlık gibi. Ve arzu. Ama sadece şehvet dolu bir arzu değil. Bunun yerine o kişiyle birlikte olma arzusudur. Her zaman cinsel anlamda değil."

"Ve bu konuda biraz deneyiminiz var mı?"

"Birkaç kez aşık olduğumu sandım. Ama hiç uzun sürmedi. Sanırım bunun nedeni arkadaşlığın eksik olmasıydı. Ve belki yıllar ve evlilikle birlikte, aile sevgisiyle de daha fazla örtüşme olur. Ama muhtemelen değil

başlangıç aşamalarında. Ve bence romantik aşk karşılık bulduğunda da bir minnettarlık bileşeni var? 'Oh, şükürler olsun ki biri beni seviyor' anlamında değil de, belirli bir kişinin sizi sevmesinden memnun olma duygusu? Bilmiyorum, bunu olarak tarif edemiyorum. Ve orada olduğunu bildiğim başka bir bileşen daha var ama ne olduğunu anlayamıyorum."

"Bu bileşenlere parmaklarınızı koyarak benim yapabileceğimden çok daha iyisini yaptınız. Bunun için teşekkür ederim."

"Yardıma oldu mu?"

"Öyle." Bildiğinden çok daha fazla. "Yine de annenle aranızdaki sevmeye ama hoşlanmama olayını anlamıyorum. Yani aile sevgisi var ama arkadaşlık yok mu diyorsun?"

"Sıfır arkadaşlık çakışması, evet."

"Ama aynı zamanda aile sevgisine bağlı yüksek dozda bir yükümlülük ve görev de var."

İç çeker ve başını sallar.

"Ve bazen sevgi bu görev ve yükümlülüğün kaynağıdır - birini önemseyişinizde olduğu gibi - ama bazen de ailevi bağlar ve insani nezaket nedeniyle sadece eski bir görevdir. Aslında aşk değildir."

Abbie gerçekten sessizleşiyor. "Evet" dediğinde de sesi titriyor.

O zaman bu kadar yeter. Onu öpüyorum, sonra kaldırıp yatağa taşıyorum, orada ağzım ve ellerimle gerçekten meşgul oluyorum.

Akşam yemeğinden sonra bölümümü tekrar ele aldığımda kendimi çok daha iyi hissediyorum ve kitap şimdiden daha az boktan görünüyor. Her şeyin ne kadar hissederek dosyayı kapatıyorum,

Kulaklığımı bırakıp Abbie'yi aradım. Lavabonun yanında durmuş fırçalarını yıkıyordu.

Başını şövaleye doğru eğiyor. "Bakmak istersen işim bitti."

Evet, öyle. Yanına gidiyorum ve o da bana katılıyor, ben yaklaşırken eleştirel bir gözle bakmak için geride duruyor. "Kuyruk eklediğini biliyordum," diyorum bir saniye sonra. "Ama sadece ucunu göstermenin canavarın ne kadar büyük olduğunu anlatacağını beklemiyordum. Belli ki çok büyük. Bunu göstermiyorsun. Yine de bir şekilde öyle olduğunu biliyorum. İnanılmazsın amına koyayım."

"Adını 'Sadece İpucu' olarak değiştireyim mi?"

Yine saptırıyor. Çünkü gerçek bir iltifatla ne yapacağını bilmiyor. Angela Walker'ın sıska boynunu sıkmak istiyorum.

"Bana satabilirsin." Yüzü pembeleşiyor ve ben de onunla birlikte geri çekilip her şeyi kavırıyorum. "Kurgudan hoşlanmayan biri için... bu kurgu. Sadece görsel bir formatta."

"Hiçbir zaman kurgu sevmediğimi söylemedim. Sadece okumuyorum. Ama sadece belgesel de izlemiyorum. Ve fantastik sanata bayılırım. Kurgu kitaplardaki fantezi sanatını bile," diyor etkilenmiş bir ürperti ile. "Bilimkurgu kapakları, pulp dergilerinin kapakları. Korku filmlerini de severim."

"Şimdi konuşmaya başladık. En sevdiğin hangisi?"

"Bir insan böyle bir şeye nasıl karar verir?"

"Eğer oynuyorsa, her durup izliyorsunuz. Ortasında ya da sonunda gelseniz bile."

"Ah." Düşünürken gözleri kısılır. "Köpek Askerler. Belki de The Descent."

"Aynen öyle. Korkuyu benim sevdiğim gibi seviyorsun: izole yerler, canavarlara karşı hayatları için savaşılan bir grup, dışarıdan yardım umudu yok."

"Bu benim genel tercihlerimin oldukça doğru bir özeti. Senin favorin hangisi?"

"The Thing."

Başını sallıyor. "Bu benim de listemde üst sıralarda yer alıyor. Ve özellikle izole bir ve karlı bir kulübesinde uygun. Senin

megafauna zombileri- Şey gibi bir şey mi?" "Biraz ağır bir ilham var. Kitabımın sonu biraz daha mutlu bir ." "Hey!

Spoiler."

"Hiç okumayacağınız bir kurgu kitabı için şımaramazsınız."

"Belki bir istisna yaparım." Koltukların arasına eğilir ve Harris'in koleksiyonunu çıkarır.

Lanet olsun.

Teker teker, kapaklarını inceleyerek onları ayırmaya başlıyor. "Xander Bryant olarak mı yazıyorsun? James değil mi?"

"James değil." Kalbim gümbür gümbür atsa da buna sırtmak zorundayım. "Göbek adım Alexander. Bryant annemin kızlık soyadı. Alex Bryant olacaktı ama menajerim Xander'ın daha akılda kalıcı olduğunu söyledi. Ve başka bir Alex Bryant web sitesini çoktan almıştı. Ama Xander Bryant nokta com'u alabilirim."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Gerçekten de en önemli şey bu. Harris... bunları buraya o mu getiriyor? Yoksa sen mi getiriyorsun?" diye soruyor, tam ön kapağı çevirip açarken, başlık sayfasına Harris'e imzamı ve "S.KTİR GİT KENDİNİ" yazımı karalamışım.

"Öyle."

"Diğer arkadaşlarına ne yaptığını söylemedin mi?"

"Pek sayılmaz, hayır."

"Anonimliği bırakmayı düşünebilirsiniz." Arka kapağa dönüyor. "Buraya resminizi koyarsanız daha çok satarsınız. Tamamen ciddiym," diye ekliyor ben gülmeye başlayınca.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Ama hayır."

"Birini okuyabilir miyim-" Ben inleyince sözünü kesiyor. "Eğer istemezsen, buna saygı duyarım. Bir parçanı ortaya çıkarmak istememenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Kendi iyiliğim için tereddüt etmiyorum. Sadece... tekrar düşman olabiliriz."

Kaşları çatılıyor. "Durduk mu?"

"Bir düşmanın olmasını seviyorsun." Bunu daha önce nasıl fark etmedim?

O bir omzunu kaldırarak rahat bir omuz silkiyor. "Bu eğlenceli.

Özellikle de artık seni hor görmediğim için."

" değil." Ona ilk kitabımı uzatıyorum.

Avucunu ön kapağın üzerine kaydırmadan önce bana meraklı bir bakış atıyor; kapakta tebeşirle çizilmiş büyük harflerle KESKİN KÜÇÜK DİŞLER yazıyor. Altında da slogan var: Bu aile kan peşinde.

"Düzeni ve yazı tipini beğendim. Çok güzel. Arka plandaki kara tahta da bir öğretmenle mi ilgili?" Ben cevap veremedim kitabı çevirdi ve kapaktan yüksek sesle okumaya başladı. "Walter ailesinde bir tuhaflık var. Şefkatli anne. Melek gibi kızları. Babaya ne olduğuna dair ısrarlı fısıltılar. Ancak uzak bir dağ kasabası olan Rocky Point'te asılsız söylentiler her zaman havada uçuşur ve fen bilgisi öğretmeni Neil Sharpe'ın daha acil endişeleri vardır. Hayatını birlikte geçirmeyi umduğu kadını kaybetmenin acısıyla hâlâ boğuşmaktadır" - bana gülerek bir bakış fırlatır-"şimdi de kasabayı kasıp kavuran yeni ve tehlikeli bir virüs vardır. Çocuklar dersleri kaçırıyor... ya da sadece kayboluyor. Okul bahçelerinde parçalanmış hayvanlar görülmeye devam ediyor. Walter ailesi Neil'in sorunlarının en küçüğü... ta ki küçük bir ısırık her şeyi değiştirene kadar."

Sonuna kadar içim cız etti. Bitirdiğinde arka kapağa bakmaya devam ediyor ve sonra aniden kıkırdıyor.

"Durun bakalım! Bu alıntı nedir? 'Dehşet devam ediyor ama ben devam ediyorum', Bryant'ın kadim bir kötülüğe karşı umutsuz bir savaşa kilitlenmişken kendi şeytanlarıyla savaşmak zorunda kalan kederli Neil Sharpe için bir slogan olabilir. Heyecan verici yeni bir yazardan muhteşem ve nabız hızlandıran bir ilk roman. Ne?! Yani, parlak ve nabız hızlandırıcı" harika ama- "The

Korku devam ediyor'? Pembe bir arabanın içinde kobay faresi olan caps'ten mi? Sana bu alıntıyı veren adam kim?"

"Aslında korku edebiyatında büyük bir isim. Hiç tanınmadığım için editörüm diğer yazarlarına gönderdi, bu yüzden aldığım için şanslıyım. Ama... evet. Mem hakkında hiç soru sormadım ama ben de merak ettim."

"Oh, bu şimdiye kadarki en iyi şey." Gözlerini siliyor. "Şimdi bunu bir tişörte bastıracağım. Tarif doğru mu - kitapta böyle mi yazıyor?"

Sertleştım. "Evet."

"Bizi vampir mi yaptın?"

Boynum o kadar sert ki, başımı salladığımda kafam kopacakmış gibi hissediyorum.

Tekrar kıkırdamaya başladı.

Rahatlama beni kilitleyen gerginliği azalttı. "Gerçek kötü anne. Kızlar sadece üzgün ve ürkütücü. Ve kahramanın babası öfkeli bir narsist ve ikincil kötü adam olarak hizmet ediyor - çünkü hikaye başlamadan önce Neil'in nişanlısı bir kazada öldüğünde etrafta olan tek kişi oydu."

"Oooh. Bu gerçekten bir kaza mıydı?" "Sanırım öğreneceksin."

"Annesi nerede?"

"Uzun zaman önce öldü. Ama aynı zamanda kazara öldürüldü."

"Bunu kesinlikle okuyacağım. Bu senin ilk kitabın mı?"

"Evet. Kenarlarının biraz pürüzlü olduğunu kabul ediyorum. Ayrıca yazmanın sadece bir terapi olduğunu düşünüyorum. Ya da en azından katartik. Diğerlerinin hiçbiri eve bu kadar yakın değildi. Yine de her kitapta benden bir parça var. Gerçekten okuyacak mısın? Benim hatırım için okumak zorunda değilsin."

"Belki benim için de terapi olur," diyor sessizce, sonra hala yan masada duran desteye bakıyor ve aniden gülümsüyor.

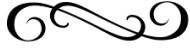
"Ne oldu?"

"Sadece, onları burada ilk gördüğümde düşündüm ki: korku, ormanda tek başına okunacak en iyi şey değil."

Yine de . Birini okumak üzereyim."

"Doğru. Ama artık yalnız , değil mi?"

Abbie

ABBIE

Artık yalnız , değil mi?

Ertesi gün bunu tekrar tekrar düşündüm. Artık yalnız değilsin, değil mi? Çünkü buraya yalnız olmak için geldim. Ve yine de Reed'in bana yalnız olmadığımı söylemesi, şimdiye kadar söylenmiş en rahatlatıcı şey gibi geliyor.

Belki de sadece yalnızlık aramıyordum, güvenlik arıyordum. Ve bunu burada buldum, yalnız olmasam bile. Çünkü artık kendimi güvende hissettiğim şey o.

Reed Knowles.

Yemekten sonra kitabını bitirdiğimde masada çalışıyor, sonra oturup ateşe bakıyor. Katarsis hakkında ne demek istediğini tam olarak anlayabiliyorum. Onun katarsisi muhtemelen farklı görünse de, hikayede benimle rezonansa giren çok şey var. Bazen acı verici bir şekilde. Muhtemelen yazdıklarında çok fazla gerçek olduğu için. Vampirlerle ilgili bir kitapta çok fazla gerçek.

Genel olarak kurguya daha şans verir miyim bilmiyorum. Ama kesinlikle onunkini okumaya devam edeceğim.

Ve onun yazdığını duyamıyorum. Koltuğumun kenarından bakıyorum, onu bana bakarken buluyorum, kulaklıkları takılı.

Bir kenara. Yani bu gecelik işi bitti. Kitabını tutuyorum. "Bitirdim. Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Elbette." Masadan kalkıyor ve kayıtsızca, "Özellikle de yazdıklarımı okuduktan sonra bana şiddetle aşık olduğunu söylersen." diyor.

Gözü dönmüş. "Sana aşık olmamı mı istiyorsun?"

Kulübenin ortasında durdu. Bana bakıyordu. Önce şaşkınlıkla -çünkü kitabın kenarlarının kaba olduğunu söylediğini göz önünde bulundurursak, bu şiddetli aşk meselesini kendini küçümseyen bir şaka olarak ortaya attığını tahmin ediyorum, ama cevabımı beklemiyordu- sonra ani, delici bir özlemle.

Sanki ona aşık olmamı istiyormuş gibi.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Ya da ne diyeceğimi. Kalbim heyecanla ya da dehşetle çarpıyor. Hangisi olduğundan emin değilim. Belki ikisi de.

Reed göz kırpmıyor. Özlemi azalıyor ve bakışları keskinleşiyor. Belki de benim şaşkın tepkimi görmüştür. "Çok mu erken?" diyor huysuzca.

Başımı sallıyorum. Nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Çok erken." "Yani kitaptan mı bahsediyoruz?"

"Eğer sakıncası yoksa."

"Benim için fark etmez." Beni sandalyemden kaldırıyor, dönüp oturuyor ve kucağında kıvrılmış bir şekilde tutuyor. Kalp atışlarım hiç sakinleşmeyecekmiş gibi hissediyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." İyiden de öte. "Yine de Hot Biscuit Slim kıskanabilir."

"Bırak onu. Onu ateşe mi atacaksın?" "Hayır. Hoşuma gitti. Ve ne demek istediğini anlıyorum.

Terapi. Benim için de biraz öyleydi. Özellikle de ne yapacağıma karar verirken."

"Annen hakkında mı?"

Başımı omzuna koyuyorum. Kısmen bana sarılma şeklini sevdiğim için, kısmen de yüzümü saklamak için. "Orada vampir anneye ilgili bir bölüm vardı. Şöyle bir şeydi, 'Bazen dünya daha iyi bir yerdir

Birisi içine doğduğunda. Ve bazen dünya, biri onu terk ettikten sonra daha iyi bir yer olur. Ben de annemi düşünüyordum ve-"

Eli dizimde sıkılaşıyor. "Ölmesi gerektiğini kastetmedim Abbie."

"Oh, biliyorum. Ama benim dünyam açısından doğru olduğunu düşünüyorum. Benim küçük, kişisel dünyam, içinde bazı insanlar olmadan daha iyi olacak. Ve buna o da dahil."

Saçlarıma bir öpücük konduruyor. Ve hiçbir şey söylemese de-

Artık yalnız , değil mi?

"Bu duruma düştüğüm için kendime de biraz kızgınım, çünkü en başta ona neden inandım? Yalan söylüyor. Yalan söylediğini biliyorum. Hem de en aptalca şeyler hakkında. Ya da onu kötü gösterecek herhangi bir şey hakkında. Geç mi kaldı? Onun suçu değil, trafik yüzünden diyecektir. Herkes bazen yalan söyler ama o bunu hep yapıyor. Peki neden lanet vergiler konusunda ona inandım?"

"Çünkü bir ifadesi vardı. Ve iyi bir hikayesi vardı."

"Ama her zaman bir hikayesi vardır. İnsanlara benimle yaşadığını çünkü maddi olarak yardıma ihtiyacım olduğunu söylediğini biliyor musun? Çünkü bu onu iyi gösteriyor. İnsanlara tatillerde evde olmadığımı çünkü çok çalıştığımı düşündüğünü ve bu yüzden benim için bir kaçamak önerdiğini söylediğine bahse girerim... ve sonra beni kendi parasıyla gönderdi. Her şeyine bahse girerim. Argh!"

Reed beni sıkıca tutarken ellerimle yüzümü kapatıp derin derin nefes alıyorum.

Artık yalnız , değil mi?

Daha sakın bir şekilde devam etmeden önce derin bir nefes alıyorum. "Ama garip olan ne biliyor musun? Yalan söylediğini ve benden nasıl faydalandığını bilmek ne kadar acı veriyorsa, bir o kadar da rahatlatıyor. Geçen gün ağacı almaktan döndükten sonra kendimi daha hafiflemiş hissettim ve nedenini bilmiyordum. Ama . Bu

Çünkü çizgiyi aştı. Hem de çok fazla. Tıpkı Neil'in babasının çizgiyi aştığı gibi."

"Ve şimdi ona hayatından defolup gitmesini söylediğinde kendini o kadar kötü hissetmene gerek yok."

"Evet! Çünkü her zaman çok fazla suçluluk duygusu vardı. Onların gitmesini istemeyi düşündüğüm için bile korkunç, berbat bir insandım. Ama şimdi... O bu korkunç, affedilemez şeyi yaptı. Ve ben memnunum!" Gülüyorum. "Çok memnunum! Çünkü şimdi ona yeni bir yer bulması için iki ay olduğunu söyleyebilirim ve kendini savunmak için söyleyebileceği hiçbir şey yok! Bu konuda bana gaz vermesinin hiçbir yolu yok. Yani ben sadece...siktir, evet! Ben berbat bir insan mıyım?"

"Hayır," diyor Reed. "Bence sen neredeyse ." "Şarkı söylerken bile mi?"

"Özellikle de şarkı söylerken. Aslında, sanırım şu anda o şarkının bir sonraki kıtasına ihtiyacımız var." Ben ona sarılmışken sandalyeden ayağa kalkıyor. "Noel'in beşinci sikişinde miyiz? Beş altın yüzük genellikle şarkının bir güç baladına dönüştüğü kısımdır."

"Yani...🎵 Noel'in beşinci sikişinde, düşmanım bana... UMARIM HERPES DEĞİL!🎵 " Avazım çıktığı kadar bağırıyorum ve Reed durmak zorunda kalıyor, gülerken yüzünü omzuma gömüyor.

Sonunda başını sallar. "Şarkı sözünde bir numara olmalı."

"Tamam, tamam-🎵 BEŞ PUSU YALAMA!🎵 "

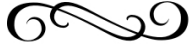
"Bunu yapabilirim," diyor ve beni yatağa yatırıyor. "Amına bayılıyorum. Ben de sana bayılıyorum."

Nefesimi tutup ona bakıyorum. Bunu bana nasıl yapmaya devam ediyor? Ama şaka yapamam. Şimdi olmaz. Beni öpmeye başladığında olmaz. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi amımı yalayıp yuttuğunda olmaz. Arkamdan kayarak içime girdiğinde ve yavaşça, çok yavaşça orgazmımı ruhumu parçalayan bir gök gürültüsüne dönüştürdüğünde olmaz. Sikiş bittiğinde ve beni çok sıkı tuttuğunda değil.

Artık yalnız , değil mi?

Ben değilim.
Ama bu tatil bittiğinde ben ne olacağım?

Reed

REED

"Sanırım ikisinin de işi bitti."

Abbie'nin koltukların üzerine iki tuval koyduğu yere bakıyorum. Yeni yıl arifesi, buradaki son gecemiz.

-Ve son günlerde, yürüyüş yapmadığımız, tembellik etmediğimiz ya da kitap okumadığımız zamanlarda, resim yapmakla meşguldü, benim yazdığım kadar çok saat harcadı.

Ama ikinci el bir dükkân tuvaline ekleme yapmadı. Bunun yerine getirdiği tuvallerden ikisini aldı ve üzerlerini tamamen boyadı. Yani bu resimlerin ikisi de ona ait.

Ben bakarken o sessiz. Bana ne olduklarını söylemesine gerek yok. Biri kız kardeşi için. Biri de annesi için. Gerçi özneleri onlar değil. Portre değiller. Onun yerine biri kırmızı ve çiğ, sürekli didiklenmiş bir cilt. Diğeri ise neredeyse boşluk hissiyle yankılanan bir oda.

"Bunları onlara vermeyi düşünüyor musunuz?"

"Muhtemelen hayır." Sanki onların tepkilerini hayal ediyormuş gibi biraz gülümsüyor. "Bu sadece... terapi."

Bunun için onu öpüyorum. Ağzıma bakarak gülüyor, sonra tekrar resimlere dönüyor, gözleri parlıyor

muzip bir ışıkla. "Onları Harris için bırakalım mı? Kitaplarının yanına mı?"

"Kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkür olarak mı?"

Burnunu kırıştırıyor. "Kanlı olanı beğenmeyebilir."

"Ben alırım. Eğer istemiyorsan, ben alırım." Ve onun bir parçasını daha yanımda taşıyım. Bugünden sonra ona dair sahip olduğum tek şeyin birkaç resim olup olmayacağını bilmemek sürekli bir acı. "Zaten bir koleksiyona başladım."

Bana doğru eğiliyor ve başını omzuma yaslıyor. "Sanırım onları bir süre daha saklayacağım. İkinci el dükkânındakileri seviyorum. Ama tuvalin tamamını tekrar kullanmak iyi hissettirdi. Tamamen bana ait bir şey yapmak. Ne kadar iyi olduğunu unutmuşum." Ağır bir iç çekişle ekliyor: "Ve onları yanımda bulundurmamak neden sağlam durmam gerektiğini hatırlamama yardımcı olabilir. İşin ortasındayken."

Yaşamak üzere olduğu tüm o boktan şeylerden. "Bunu yaşamak zorunda kalmandan nefret ediyorum."

"Ben de istiyorum. Ama... zorundayım."

Annesinin tablosuna bakıyor. Tek kelime etmese de acı çektiğini anlayabiliyorum.

"Abbie?"

"Babanı sevmediğini söylediğini biliyorum. Onun için ne hissediyorsun?"

"Hayal kırıklığı. Tiksinti." "saygı kalmadı mı?" "Hayır. Sence yapmalı mıyım?"

Başını sallıyor, sonra titrek bir nefes veriyor. "Ben sadece... Artık annemi sevip sevmediğimi bilmiyorum. Ve bunu söylediğim için bile çok kötü bir insanmışım gibi hissediyorum. Önemsiyorum, çünkü nasıl önemsemeyebilirim ki? Ama hiç saygı kalmadı. Güven de kalmadı. Görünüşe göre içimde kalan tek şey görev ve yükümlülük duygusu ve o bile kırıldı. Ve asla yanında olmak isteyeceğim biri değil. Hâlâ onu göndermek için bir nedenim olmasının rahatlığı var, ama bu. Bu. Onu artık sevmemek. Sanki çok korkunç biriymişim gibi hissediyorum."

"Babamı sevmediğim için korkunç biri olduğumu mu düşünüyorsun?" Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Hayır."

"O zaman bana gösterdiğin merhametin aynısını kendine de göster, Abbie kızım. Peki ya kız kardeşin?"

Derin bir nefes alıyor ve gözle görülür bir şekilde sakinleşiyor. "Onu hala seviyorum. Belki de başlangıçta daha fazlası vardır."

"Ona sizinle kalma seçeneği sunacak mısınız?"

"Hayır," diyor ve ben rahatladığımı gizlemek zorunda kalıyorum. Çünkü bu benim kararım değil ama Abbie'nin vermesini umduğum bir karardı. "Çünkü yaptığı her şey hâlâ çok incitici. Bununla yaşamak istemiyorum. Onu sokağa atacak . Annemin yanında kalmaya devam edecek." Yanaklarını şişiren bir nefes üflüyor. "Ve sanırım her zaman umut edeceğim, çünkü kız kardeşimi tekrar bir arkadaş olarak istiyorum. Her zaman bu kadar olumsuz olmadığını biliyor musun?"

"Hayır mı?"

"Geçen hafta sana içimi döktüğümünden beri bu konu üzerinde daha çok düşündüm. Neden bu hale geldiğini düşündüm."

"Peki sen ne buldun?"

"Bence her şeyden nefret etmeye başladı çünkü bu güvenli. Öyle değil mi? Bir şeyden hoşlanıyorsanız ya da bir şeyi seviyorsanız, incinebilirsiniz. Hayal kırıklığına uğrayabilirsiniz. Ve bu pek çok şey için geçerli. Çocukken en sevdiğiniz kitapların yazarının yobaz ya da adi biri olduğunu öğrenirsiniz. Ya birinin müziğini seviyorsanız? Lanet olsun, o bir tecavüzcü. Ve desteklediğiniz ve oy verdiğiniz o politikacı şimdi kampanya yürüttüğü her konuda geri adım atıyor, artık görevde olduğu için asla mücadele etmiyor, söylenmesi gereken siyasi saçmalıkları asla dile getirmiyor. Yani Lauryn her şeyden nefret ediyorsa... hayal kırıklığına uğramak yerine, bir şey boktan çıktığında haklı olduğu kanıtlanmış oluyor. Bu da onu diğer insanları yargıladığı gibi yargılanmaktan koruyor."

"Yaşamak için oldukça mutsuz bir yol gibi görünüyor."

"Öyle. Ve eğer bu doğruysa, onun için üzülüyorum... ama kendini koruması, bunu yaparken bana bu kadar dikkatsizce zarar vermesini mazur göstermez."

"Hayır, değil." Hiçbir şey bunu mazur gösteremez. Ama o benim kız kardeşim değil... ve bu ayrılığı yapmadan önce Harris'ten bir sürü bok yediğimi hayal edebiliyorum.

"Yine de geri çekilme ihtiyacını anlıyorum. Açıkçası, ben burada olduğum için. Kimsenin sürekli savaştacak enerjisi yok. Herkesin yeniden şarj olması gerekir. Ama sonra tekrar denemek zorundasınız- sadece kalmanın kolay olduğu yerde kalmamalısınız."

"Yani sinizm ve olumsuzluk korkaklar ve zayıflar içindir diyorsun," diyorum onu güldürmek için.

Ve yanıma çarpıyor. "Her şey olumsuz değil. Bir fikri ifade etmenin ya da bir şeyi beğenmemenin yanlış bir tarafı yok - tabii ki her zaman yeri ve zamanı vardır. Ve diğer insanları inciten şeyler de dile getirilmeli. Tüm alaycılık da kötü değildir. Sadece başka bir şey denenmediği zaman kötüdür. Ve onun da yeri vardır. Mesela, anneme yalanlarını yakaladığımı söyledikten sonra - dersini aldı ve bunu bir daha asla yapmayacak! Ama genel olarak umut aptalca değildir. Bence umut, sizimden çok daha fazla cesaret gerektirir."

"Peki ya aşk? Aşk da daha fazla cesaret ister, değil mi?"

Gözlerini bana dikti. "Kitabını mı düşünüyorsun?"

"Birazcık." Ben hep öyleyimdir, biraz - Abbie bunu günler önce anladı. Şu anda alınmadığını biliyorum çünkü ondan fikir almam hoşuna gidiyor. "Çünkü bunu bir tema olarak seviyorum: Örtülü alaycılık ve olumsuzluk korkakların sığınağıdır. Gerçekten savaştığı şey bu olabilir. Bir canavar asla yeterli değildir. Başka bir şey olmalı, asıl dehşeti yaratan şey ya da o dehşetin temsil ettiği şey. Ama nasıl yapacağımı bulmam gerekecek. Ya kendi alaycılığıyla savaştık ya da alaycı olan başka biri olacak, ondan daha fazla güce sahip biri. Ama umut etmek ve sevmek için yeterince gücü var, bu yüzden kazanmak için bu gücü kullanıyor. Ya da belki umut ve sevgi ona güç veriyordur. Bir şeyler."

"İyi bir dövüş olacak gibi görünüyor."

Kahretsin, göğsüm düğümленip duruyor. Çünkü ben de umut ediyorum.

"Sanırım öyle olacak," diyorum ona.

Bunun bitmesini İSTEMİYORUM. Yine de yeni yıl yaklaşıyor. Abbie'yi kucağıma alıp başını omzuma yaslıyorum - geçen hafta ikimiz de bu pozisyonda çok rahat ettik - ve içimdeki her şeyle savaşıyorum. Onu daha sıkı ve daha sıkı tutmak isteyen her şeyle.

Çünkü bana ne olacağını söyledi. Geri dönmek zorunda. Evi temizlemek zorunda. Önümüzdeki iki ay boyunca ona atacakları tüm pisliklere dayanmak zorunda. Belki daha da fazla. Ve her ne kadar onun yanında olmak, ona yardım etmek istesem de - buna ihtiyacım var - bu onun seçimi olmalı. Çünkü benim orada olmam her şeyi onun için milyonlarca kez daha kötü hale getirebilir.

Bu yüzden bekliyorum. Ve umut ediyorum.

"Yeni yıl için özel bir şey planladın mı?" diye soruyorum ve boğazım düğümленiyor.

"Hayır." Boynuma değen nefesi en tatlı şey. "Havai fişek yok, malum sebeplerden dolayı. Şampanyayı sevmiyorum. Sanırım eski yılın çıkıp yeni yılın girmesi için kapıyı açmak gibi eski bir gelenek var, sanırım bunu yapabiliriz."

"Harris'in kulübesine bir yıl mı girsin?"

Gülümsemesini boğazımda hissediyorum.

"Sembolik olarak." "Geçen yıl ne yaptın?"

"Bennet galasında Harris'in artı biri olmak için gönüllü oldum, çünkü evden kaçıyordum."

"Ondan önceki yıl mı?"

"Yataktaydım, aşırı izliyordum... Sanırım The Last of Us'tı."

"Bu benim yaptığıma çok benziyor. Saat gece yarısını vurduğunda çoktan uyumuş."

"Yılbaşı gecesi gece yarısı hiç öpülmedim, bu yüzden bu gece bunu yapacaksın."

"Evet, hanımefendi."

Gülüyor, sonra başını kaldırıyor. "Hot Biscuit Slim neye bakıyor?"

Pencerede. Kuşlar için çok geç.

Abbie kucağımdan iniyor ve ben de onu takip ederek dışarı bakıyorum.

"Oh," diye yumuşakça nefes alıyor. "Bunlar geyik mi?" "Geyik." Açıklıkta, ay ışığıyla yıkanmış.

Onları izlerken uzanıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Bunu duymak profesyonel egonuzu incitebilir ama doğa en iyi yapı mühendisidir."

"Ben de aynı fikirdeyim. Peki ya Paul Bunyan, o nehirleri yapan?"

"O doğaya yakın bir ikinci."

"O zaman ben de buna karşı çıkmayacağım. Ama size bunu düşündüren neydi?"

"Geyiklere bakıyordum. Bu da bana etli bacakları düşündürdü-"

"Meese bacakları mı?"

"Evet. Bir geyiğin dört bacağı vardır, bu yüzden bacak sayısı çoğuldur, yani meese bacakları."

Dürüst yüzü hiç bozulmuyor. ", " diyorum ona. "Devam et."

"Bacaklarındaki yağ hücreleri çoğunlukla doymamış olduğundan düşük sıcaklıklarda o kadar kolay sertleşmezler. Hücreler düzenli kristaller ya da tuğlalar halinde sıralanmazlar, bu yüzden çok çok soğuk olmadığı sürece donmazlar. Geyiklerin de böyle olup olmadığını bilmiyorum. Olabilir mi? Muhtemelen benzer bir şeydir. Bence bu inanılmaz."

İnanılmaz biri. Dünyayı izleyişi, içindeki tüm mucizeleri arayışı. Ve kalbim çok kötü ağrıyor. Sanırım artık aşkın ne olduğunu biliyorum. Ve nedenini anlıyorum.

bileşenlerden ayırmak çok zor. Çok fazla kelimedenden oluşuyor, hiçbirisi tam olarak doğru değil ama hepsi doğru.

Yüzünü ellerimle kavıyorum, ağzını kısa, yumuşak bir öpücükle yakalıyorum.

"Gece yarısı mı?" diye fısıldıyor.

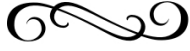
"O zaman seni öpmeye devam edeceğim. Ama sadece dudaklarından değil." Onu kaldırıp kabinin diğer ucuna taşıyorum. "Bu son prezervatif olacak. Gerçi on bir sikicinin emmesinin üstesinden nasıl geleceksin bilmiyorum."

"Bir düzine amcığın gelmesiyle tabii ki."

Tabii ki. Onu öptüm, sonra tekrar öptüm. Son kez. Bu yeterli olmayacak. Yeterli olamaz. Son bir gece, bırakın hayatımın geri kalanını, bir haftayı bile atlatmamı sağlamaz. Ama bu son olmayacak.

Umudum olacak.

Abbie

ABBIE

Geri dönmek zorundayım.

Bu bilgi, tamamen farklı bir nedenden ötürü olsa da, şimdi de daha önce olduğu kadar korkunç. Annemle yüzleşmeyi dört gözle beklemiyorum ama kendimi çelikleştirdim. Kendimi hazırladım.

Reed'i bırakmaya hazır değilim.

Bütün sabah sessizdi. Önce arabayı hazırlamama yardım etti. Sonra çamurlu yola şüpheyile baktığımda sürmeyi teklif etti. Ben onu izlerken o sürdü. Profilini ezberliyordum. Onu çizmiş olmayı diledim. Hafızamın yeterince iyi olmasını umarak.

Hafızama güvenmeme gerek kalmaması için dua .

Ama henüz gelecekle ilgili bir şey söylemedi. Bir ipucu bile vermedi. Ve bu yolculuk şehre varana kadar saatler bile sürmeyecek, çünkü kamyoneti yakınlarda bir yerde babasının kulübesinde.

Sonra işte orada. Geniş bir kütük ev, boş ve kepenkli. Görünüşe göre yeni aile toplantısı yılbaşına kadar sürmemiş. Acaba Reed'in babası "Oops" olayını öğrendi mi? Sonra gerçekten umursamadığımı fark ettim.

Çünkü kamyonunun yanında duruyoruz. Arabayı park ederken Reed'in çenesi kilitlendi. Hot Biscuit Slim taşıyıcısından öfkeyle miyavlıyor.

"Geldik," diyor ve arabadan iniyor.

Beni kör ediyor. En azından bir öpücük olur sanmıştım. Bir şeyler. Ama şaka yapamam. O arkadan çantasını alırken ben güçsüzce yolcu tarafından iniyorum.

Reed aracının kapısına geldiğinde ben hâlâ orada, benim arabamla onun kamyoneti duruyordum. Bana bakıyor ve ben onun yüzünü okumakta ustalaşmıştım. Ama şimdi okuyamıyorum.

"Sürdüğün için teşekkürler." Zar zor söyleyebildim.

Başını aniden salladı. Sanki buradan defolup gitmek istiyormuş gibi. "Benimle ilgilendiğin için teşekkürler."

Ağlamayacağım. "Tabii ki."

Çenesindeki bir kas çalışıyor ve kaçırıyor. "Doğruca eve mi gidiyorsun? Yüzleşmeni hemen mi yapacaksın?"

"Evet. iyisi ilk kavgayı bitirmek."

Başını sallıyor, hâlâ bana bakmıyor. "Eğer oraya varırsan ve henüz hazır değilsen, her zaman benim evime kaçabilirsin."

"Hayır," diyorum ve yüzünde bir şey oluyor. Daha önce gördüğüm bir şey, ilk gece. Parmaklarındaki kanı gördüğünde. Neredeyse sersemlemiş bir şekilde yaralanmanın farkına varmıştı.

Çünkü ona gelmeyeceğimi düşünüyor.

Göğsümdeki ağrı aniden hafifliyor. "Yani, bugün yapacağım. Kendim için ayağa kalkacağım. Sınırlar koyacağım. Bu bugün olacak."

"Yapabileceğine hiç şüphe yok." Boğazı çalışıyor. "Çok güçlüsün, Abbie kızım."

Titreyerek nefes veriyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum. "Ama önümüzdeki birkaç ay boyunca bir kaçışa ihtiyacım olursa davetiniz açık mı? Bu kulübe biraz uzakta."

Bakışları benimkilere yöneliyor. "Bu davet her zaman açık." Tereddüt ediyor. "Yani arkadaşız, öyle mi?"

"Düşmanlar."

"Bu çok kötü bir kelime," diyor ama sırıttıyor.

"En iyi kelimeler mükemmel bir şekilde anladığınız kelimelerdir ve frenemies'in anlamı çok açık. Ayrıca eğlenceli. Oh! Düşman mı?"

Başını sallayarak bir kahkaha atıyor. "Bu bizim durumumuz için daha mı doğru?"

"İçin daha fazla zaman harcayabiliriz."

Kıpırdamadan beni izliyor. "Daha fazla zaman mı? Tamam o zaman."

Seni tekrar göreceğim anlamına geliyorsa, her zaman mutlu olurum."

"Belki Sevgililer Günü? Şimdiye kadarkilerin en iyisi olsun isterdim."

Bunun için sana ihtiyacım var."

"Öyle mi?" Yaklaşıyor. "Bunu yapabilirim."

"Yani bu bir randevu. Ama yaklaşık altı hafta var. Ne hakkında-"

"Başkanlar Günü

mü?" "Ya da On

İkinci Gece."

Kaşları çatıldı. "On İkinci Gece ne zaman?" "Beş Ocak, sanırım."

"Bunu hiç kutlamadım."

"Biz bunu kutladık. Prezervatiflerle. Noel'in On İki Günü şarkısı aslında bununla ilgili."

"O zaman On İkinci Gece'yi kesinlikle düzgün bir şekilde kutlamalıyız. Tüm şarkılarla birlikte."

"Bunu yapabiliriz." Kalbim göğsümün içinde adeta dans ediyor. "Yarın ne yapıyorsun? İkinci Ocak güzel bir gün. Gelmiş geçmiş en iyi ikinci Ocak olabilir."

"Seninle Abbie, içimden bir ses her günün en güzel gün olacağını söylüyor."

Gözlerim birden yaşlarla doldu. "Ben de aynı şeyi hissediyorum."

"Güzel." Eli yüzüme değiyor. "Seni eve kadar takip etmemi ister misin? Yükünü boşaltmana yardım etmemi... ve o sınırları koyduğunda orada olmamı?"

"Hayır," diyorum, "keşke evet diyebilseydim. Ama tartışmanın onun yalanlarına odaklanmak yerine önce seninle sonra da babamla ilgili hale geleceğini çok iyi biliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, korktuğum şey onu çağırmak bile değil. Sonrasında olacaklar."

Sonrasında ne olacağını biliyorum. Beni yıpratmak için her yolu deneyecek. Önce bana yanıldığımı söyleyecek. Bana yalan söylediğini. Aslında babanın onu boş yere çaldığını söylemediğini. Sonra da suçu üstüme atacak. Bunun ötesinde... Bilmiyorum. Suçluluk duygusunu hiç aşamadık, çünkü o zaman pes ediyordum.

"bana gel. Hot Biscuit Slim'i de getir."

"Senin evindeki küçük sığınağım." Biraz güldüm. "Belki arabamı bile boşaltmam."

"Her iki şekilde de. İçeri girmeyeceğim ama seni eve kadar takip edeceğim. Yollar buzlu."

Beni öpmek için eğildi ve bu şimdiye kadarki en tatlı öpücüktü. Sonra kamyonetine doğru döndü.

Bir saniye sonra tekrar geri döner. "Çok erken olabilir ama istiyorum. Bana aşık olmanı istiyorum."

"Pekâlâ." Kalbim gümbür gümbür atıyor. "Ben de senin bunu yapmanı istiyorum. Her şeyden çok."

Sırıttırıyor. "Tamam o zaman. Aşkın tüm bileşenlerini bulacağız. Ve bunu yaparken ailelerimizi de kızdıracacağız."

Gülecektim ama endişesini yanlış anlayamazdım. "Baban için mi endişeleniyorsun?"

"Babamla işim bitti. Ben daha çok senin için endişeleniyorum. Uzun süre olmasa bile artık onlarla yaşıyorsun. Benim yüzümden incitici şeyler söylemelerini istemiyorum."

"Ben iyi olacağım." Reed'e karşı söyleyecekleri her şey beni daha kararlı hale getirecek. Yapacakları ya da söyleyecekleri hiçbir şey buna son vermemi sağlayamaz. Sadece o yapabilir.

"Eve kadar arkada olacağım. İçeri girmeyeceğim. Ama sen ilk dövüşünü bitirene kadar dışarıda bekleyeceğim. Eğer sen

Sen oradayken Hot Biscuit Slim'e göz kulak olmamı istersen, ona göz kulak olurum. Eğer arabayı sen kullanamayacaksan, ben kullanırım. Bir şeye ihtiyacın olursa, sana yardım etmek için orada olacağım. Yalnız değilsin. Bunu tek başına yapmak istesen bile, yalnız değilsin. Tamam mı?"

Başımı salladım. Beni tekrar öpüyor ve gözyaşları içinde kamyonetine doğru yürümesini izliyorum. Bekliyor, arabama binişimi izliyor. İyi olduğumdan emin olmak için. Yalnız olmadığımı bilmemi sağlıyor.

Bu yıl tek bir Noel hediyesi bile açmadım. Ama yine de ihtiyacım olan her şeyi aldım.

SON

[Web sitemde bulunan ücretsiz sonsözü kaçırmayın!](#) (Şifre: sharplittleteeth)

Author's Note

AND ABBIE'S SONG

Merhaba, seni canlı ve harika insan! Umarım **Only One Bed'i beğenmişsinizdir** ve daha fazla düşman-aşık romantizmi bağımsız bir yol gezisi romantizmi **olan Going Nowhere Fast** adlı uzun romanımı kaçırmayın.istiyorsanız,

Bu yazar notunu 2024 yılının Noel'inde, bu kitaptaki mekâna ilham veren orman yollarına ayrılan karlı bir dağ geçidinden geçtikten bir gün sonra yazıyorum. Tatil sezonunda geçen aşk romanları yazmayı her zaman sevmişimdir ve bu da bir istisna değildi - her ne kadar aklıma korkunç ebeveynlere sahip bir kahramanın yer aldığı tatil hikayeleri yazma alışkanlığım olduğu gelse de. Yani anneme ve babama, eğer bunu okuyorsanız, bu korkunç ebeveyn figürleri kesinlikle (benim) gerçek hayatıma dayanmıyor!

Sırada ne var? Eğer bir sesli kitap dinleyicisiyseniz, Ölü Topraklar fantastik romantizm serisinin şu anda sesli olarak yayınlandığını bildirmekten mutluluk duyuyorum! Ayrıca The Borrowed Bride'ı (bir Ölü Topraklar romanı) bitirmeyi ve ardından The Rubbish Bride'ı bitirmeyi umuyorum, bu da Ölü Topraklar'ın bir yan ürünü olan The Beast'e yol açacak. Ayrıca aklımda birkaç çağdaş bağımsız kitap var ama bunlar için henüz kesin bir planım yok. Ve

belki bir sonraki tatil kahramanlarına bir kez olsun iyi ebeveynler veririm!

(Belki de değil.)

Bu kitapların hiçbiri için belirlenmiş bir tarihim yok, ancak gelecek kitaplarımdan haberdar olmak istiyorsanız, lütfen haber bültenime kaydolun (katiwilde.com/newsletter). Spam içermez ve sadece yeni bir kitabım çıktığında, ön sipariş aldığında ya da başka önemli bir haber aldığında size e-posta gönderirim.

Ayrıca 2025 yazında birkaç etkinlikte imza vereceğim. Bunlarla ilgili bilgi için lütfen web sitemi ziyaret edin (katiwilde.com/events). Hepinizi şahsen görmeyi çok isterim!

Ve merak edenler için (kim olduğunuzu biliyorsunuz): İşte Abbie'nin şarkısının sözleri. On iki mısra tekrarını buraya koymayacağım, sadece tamamını koyacağım, çünkü herkesin bu şarkıyı ilk günden on ikinci güne kadar nasıl söyleyeceğini bildiğini düşünüyorum.

🎵 **Abbie'nin Noel'in On İki Günü** 🎵

Noel'in on ikinci lanetinde, düşmanım bana bir

hediye verdi:

Bir düzine amcık geliyor

On bir sikici emiyor On

meme oynuyor

Dokuz dil öpüşüyor

Sekiz dudak yalıyor

Yedi sperm yüzüyor Altı sik

fişkırıyor

BEŞ KEDI YEME! (Umarım

herpes!)

Dört iğrenç

kelime Üç

parmak içeri İki

dolusu döl

Ve lateks kılıf içinde bir penis!

Bir dahaki sefere kadar birbirinize ve kendinize karşı nazik olun.

-Kati <3

DAHA FAZLA DÜŞMAN-SEVGİLİ İSTER MİSİN?

[Hiçbir yere hızlı](#)

[gidemiyoruz.](#) Bir söz.

İki kalp. Üç

kural.

Hepsini kırmak için dört hafta.

Aspen Phillips'in en yakın arkadaşı onu bir ay sürececek bir yolculuğa davet ettiğinde, ciddi karışık duygular yaşar. Sıkışık odalarını paylaşacak olan kişi Bramwell Gage'dir, Aşırı korumacı ağabey ve her yönüyle pislik. Bram gülünç derecede seksi olabilir, ama Aspen hakkında hissettiklerini saklamak için hiçbir çaba göstermemiştir - onun kız kardeşi için iyi olmayan bir çöp olduğunu düşünmektedir. Ama Aspen, bu tutucu ağabeyiyle iyi geçinmeye kararlıdır. ve sözünü tutmak için, kız kardeşi hakkında Bram'ın asla bilemeyeceği bir sırrı gizler.

Ancak yakıcı bir öpücük, Bram'in ona karşı olan hislerinin sandığından çok daha ateşli olduğunu ortaya çıkardıktan sonra, Aspen'in duyguları tam 180 derece döner. Birdenbire hiçbir şeyi olmayan kız her şeye sahip olur ama sadece kız kardeşiyle ilgili gerçek gizli kaldığı sürece. Çünkü tüm sırlar ve vaatler çözüldüğünde, her şeyi kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktır...

"Bu kitaba bayıldım! Going Nowhere Fast, kaçırmak istemeyeceğiniz, modern, kavurucu derecede sıcak ama son derece duygusal bir Gurur ve Önyargı hikâyesi." -Kristen Callihan, New York Times çoksatan yazarı Game On ve VIP serisi.

[Kitapçı bağlantıları için Kati'nin sitesini ziyaret edin.](#)

Also by Kati Wilde

Sorularınız mı var? kati@katiwilde.com adresinden Kati ile iletişime geçin!

(Going Nowhere Fast hariç tüm e-kitaplar Kindle Unlimited kapsamındadır. Yıldız işareti (*), gizli bir basılı versiyonun mevcut olduğunu gösterir. İçin katiwilde.com adresini ziyaret edin daha fazla bağlantı ve bilgi).

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

HİÇBİR YERE HIZLI GİDEMİYORUZ

(yeni yetişkin, düşmanlardan aşıklara, yol gezisi)

GİZLİ NOEL BABA*

(tatil romantizmi, ofis romantizmi, şansı yaver gitmeyen kadın kahraman, ellerini iyi kullanan, küfürlü konuşan kahraman)

NOEL İÇİN TEK İSTEDİĞİ*

(tatil romantizmi, evde yaşayan huysuz dedektif, morgda çalışan zengin kız)

KRALIN KORKUNÇ GELİNİ

(modern bir kraliyet romantizmi)

DÜĞÜN GECESİ (NOEL'DEN ÖNCE)*

(kadın milyarder, mavi yakalı kahraman, mantık evliliği ve biraz tatil tadı)

HELLFIRE RIDERS MOTOSİKLET KULÜBÜ

HELLFIRE RIDERS: SAXON & J ENNY *

(şunları içerir: Her Şeyi İstemek, Her Şeyi Almak, Her Şeye Sahip Olmak)

CEHENNEM ATEŞİ SÜRÜCÜLERİ: J ACK & LILY *

(şunları içerir: Betting It All, Risking It All, Burning It)

HER ŞEYİ KIRMAK*

(Gunner & Anna)

HER ŞEYİ VERMEK*

(Saxon & Jenny)

CRAVING IT ALL*

(Bull & Sara)

HER ŞEYİ SAHTE YAPMAK*

(Duke & Olivia)

HER ŞEYİ KAYBETMEK*

(Stone & "Cherry")

ÖLÜ TOPRAKLAR

Barbar Fantastik Romantizm

KIŞ ORTASI (POSTA SİPARİŞİ) GELİNİ* (KAEL & ANJA) GECE

YARISI GELİNİ* (STRAX & MARA)

GÜZEL GELİN* (ARUK & JALISA) KÖTÜ

İKİZ (BANE & ECHO)

YAZ ORTASI GELİNİ* (WARRICK & ELINA) HASAT

GELİNİ* (BANNIN & SARYA) TAŞ YÜREKLİ

GELİN* (BROM & FLORA)

WOLFKIN VE BERSERKER ROMANTİZMİ

BAHARDA GÜZELLİK

(kısa bir Güzel ve Çirkin romantizmi)

YÜKSEK AY

(bir kurt adam romantizmi)

ÖĞRETMENİN EVCİL KURDU

(bir kurt adam romantizmi)

ŞERİF'İN KÖTÜ AYISI

(bir berserker romantizmi)

BÜLTENİME KAYDOLUN VE YENİ BİR YAYINI ASLA
KAÇIRMAYIN!

Gelen kutunuza asla spam göndermeyeceğim! Sadece yeni bir sürümü veya ön siparişi duyurmak için bir haber bülteni göndereceğim.

Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen Amazon'da veya sık kullandığınız başka bir okuyucu sitesinde veya blogda bir yorum bırakmayı düşünün. Okuyucu arkadaşlarınıza tavsiye etmeyi unutmayın.

Benimle kişisel olarak sohbet etmek isterseniz, gece veya gündüz bana bir e-posta atmaktan çekinmeyin.

kati@katiwilde.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.